

Εὐνοιαστὰς ἑλικυπαϊκὴ Ἐπιχώριον

(Σχετική ἐπεξήγησις εἰς τὴν ἐπομένην σελίδα)

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ
ΔΡΑΧΜΑΙ 5

ΑΙ ΑΠΩΛΕΙΑΙ
ΤΟΥ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Κατά τὸν παγκόσμιον πόλεμον ἐφρονέθησαν εἰς τὰ πεδία τῶν μαχῶν ἡ ἀπέθαναν εἰς τὰ νοσοκομεία δώδεκα ἑκατομμύρια στρατιωτῶν ἐν συνόλῳ. Ὑπολογίζεται ὅμως ὅτι τοὐλάχιστον ἱσάριθμοι ἀπέθανον καὶ ἐκ τοῦ ἀμάγου πληθυσμοῦ συνεπεία ἐπιδημικῶν ἀσθενειῶν προκληθεισῶν ἐξ ἀφορμῆς τοῦ πολέμου, ἀσιτίας, τορπιλισμῶν, θομβαρδισμῶν ἢ ἄλλων αἰτίων τὰ ὅποια δὲν θὰ ὑπῆρχον ἐν καιρῷ εἰρήνης. Τέλος δὲν δύναται νὰ ὑπολογισθῇ ἐπακριβῶς τὸ ποσοστὸν τῆς ἐλαττώσεως τῶν γεννήσεων ἥτις συνέβη λόγω τῆς ἐπιστρατεύσεως τῶν ἀνδρῶν. Εἰδικώτερον μετὰ τῶν κρατῶν τὰ ὅποια ἔσχον τὰς μεγαλύτερας ἀπωλείας οἱ φονευθέντες ἢ καὶ οἰονδήποτε τρόπον ἐξαφανισθέντες στρατιῶται κατανέμονται ὡς ἑξῆς: Ρωσία 3.000.000, Γερμανία 1.800.000, Γαλλία 1.500.000, Αὐστρουγγαρία 1.100.000, Μεγάλη Βρετανία 750.000, Ἰταλία 480.000, Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι 55.000.

Μαύρα δόντια διὰ τοὺς
ἰθαγενεῖς

Εἰς τὸ Σάαν τοῦ Πριγκιπάτου τοῦ Λιχτενστάιν ὑπάρχει ἐν εἰδικῶν ἐργαστάσιον τεχνητῶν δόντων, τὸ ὅποιον ἐργάζεται εἰδικῶς διὰ τὴν Ἰνδοκίνα καὶ κατασκευάζει μαύρα δόντια. Οἱ Ἀναμίται πράγματι ἔχουν τὴν ἰδέαν ὅτι τὰ ωραιότερα δόντια εἶνε τὰ μαύρα.

Τι δὰ εἶνε ἡ Ἀεροτρόπολις;

Ὁ ὅρος εἶνε σύνθετος ἀπὸ δύο ἐλληνικὰς λέξεις τῶν ὁποίων ὅμως ἡ μία ἔχει αἰσθητῶς ἀλλοιωθῇ ἀπὸ τὴν συντομογραφικὴν μανίαν τῶν Ἀμερικανῶν. Ἡ Ἀεροτρόπολις, ἥ, ὅπως θὰ ἔπρεπε νὰ λέγεται πλήρως, ἡ Ἀερομητρόπολις, εἶνε γιγαντιαῖον κτίριον τοῦ μέλλοντος, ὅπως τὸ ἐνέπνευσεν ὁ Νεοϋρκέζος μηχανικὸς Νικόλας Πτέ Σάντις, τὸ ὅποιον θὰ χρησιμεύῃ συγχρόνως ὡς ἀεροδρόμιον καὶ θὰ δύναται νὰ περιλάβῃ τὸν πληθυσμὸν ὅλοκληρου μεγαλοπόλεως. Θὰ καταλαμβάνῃ ἐμβαδὸν 24 φορές μεγαλύτερον τοῦ «Ἐμπάιρ Στάιτ Μπύλντιγκ», τοῦ μεγαλύτερου δηλαδὴ συγχρόνου οὐρανοξύστου τῆς Νέας Ὑόρκης καὶ θὰ ἔχη περίπου διπλάσιον αὐτοῦ ὕψος καὶ πεντηκονταπλάσιαν χωρητικότητα, δηλαδὴ θὰ ὑπερβαίῃ εἰς ὕψος τὰ 500 μέτρα καὶ θὰ δύναται νὰ στεγάσῃ ἡμισὺ ἑκατομμύριον ἀτόμων. Ὁλόκληρος ἡ ὁροφὴ του θὰ ἀποτελῇ ἀπέραντον ἀεροδρόμιον ἐμβαδοῦ πολλῶν τετραγωνικῶν χιλιομέτρων, μὲ ὑπόστεγα, φάρους προσγειώσεως, εἰδικούς χώρους διὰ τὴν πρόσδεσιν ἀεροστάτων καὶ κάθε ἄλλην ἐγκατάστασιν διὰ τὴν ἐπισκευὴν τῶν ἀεροπλάνων. Ἐπίσης τὸ μέγαρον θὰ ἔχῃ μέγα ἀμαξοστάσιον δυνάμενον νὰ περιλάβῃ 250.000 αὐτοκίνητα ἰδιωτικά καὶ ταξί. Ἡ

ΑΦΤΙΑ ΚΑΙ ΜΥΤΕΣ
ΑΠΟ ΚΑΟΥΤΣΟΥΚ

Ἡ πλαστικὴ χειρουργικὴ ἐπέτελεσεν τὰ τελευταῖα ἔτη καταπληκτικὰς προόδους εἰς τὰς χώρας τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀμερικῆς. Ἡδὴ ἀναγγέλλεται μία νέα κατὰκτησις τοῦ σημαντικοῦ αὐτοῦ κλάδου, ἡ τοποθέτησις ἀφτιῶν καὶ μύτης ἐξ ἐλαστικοῦ εἰς τὴν θέσιν τῶν φυσικῶν τὰ ὅποια κατεστράφησαν τυχόν συνεπεία δυστυχίματος. Τὰ τεχνητὰ ἀφτιά εἶνε ἀπολύτως ὅμοια μὲ τὰ φυσικά, τοποθετοῦνται δὲ εἰς τὴν θέσιν τῶν καταστραφέντων ἢ μονίμως ἢ καὶ προσωρινῶς ἕως ὅτου ἐπακολουθῇ πλαστικὴ ἐγχειρῆσις διὰ τὸν ἐνοφθαλμισμὸν πραγματικοῦ ἀφτιοῦ ἢ μύτης λαμβανόμενον ἀπὸ νεκρὸν ἄτομον μόνις ἀποθανόν.

ΔΙΑΦΟΡΑ ΕΙΔΗ ΙΧΘΥΩΝ
(Ἐπεξηγήσις τῆς εἰκόνος
τοῦ ἐξωφύλλου μας)

1. Πολυπύριον. — 2. Πέρκις. — 3. Ἀνθίας ὁ ἱερός. — 4. Λάβρος θαλάσσιος. — 5. Λάβρος ὁ μικτός. — 6. Περιστερίδιον τὸ κατάφρακτον. — 7. Καλλιάνυμος ἡ λύρα. — 8. Δράκαινα. — 9. Ζεύς. — 10. Πτερόεις. — 11. Συναγκεία. — 12. Πέλωρ. — 13. Κόττος ὁ σκορπιός. — 14. Κυκλόπτερος (θαλάσσιος λαγός). — 15. Γάλλιχθος. — 16. Γύμνητος. — 17. Λοφώτης. — 18. Ἐξώκοιτος. — 19. Κεντρίσκος ὁ σκολόπαξ. — 20. Ἀγνος. — 21. Ὁρθαγορίσκος. — 22. Ἡνίοχος. — 23. Ὀλάκανθος. — 24. Χαϊτόδους. — 25. Ταύριχθος. — 26. Τρίγλη ἡ χρυσοπτερύγιος. — 27. Γαστρόστεος ὁ θαλάσσιος. — 28. Γαστροπτερος ὁ ἀκανθώδης. — 29. Γαστροπτερος ὁ κεντητικός. — 30. Κωδίτις. — 31. Κυκλόγαστρος. — 32. Λιμάνδη. — 33. Ρόμβος. — 34. Ἡμίρραφος. — 35. Σκόμβρος. — 36. Θύννος ὁ θραχύπτερος. — 37. Ξιφίας. — 38. Γάδος. — 39. Ἀθερίνη. — 40. Ἐγχελὺς.

ἑσωτερικὴ συγκοινωνία τοῦ μεγάρου θὰ ἐξυπηρετῇται, κατακορύφως μὲν διὰ τεραστίων ἀνελευστηρίων, οἱ ὅποιοι ἐντὸς ὀλίγων λεπτῶν θὰ φθάνουν ἀπὸ τὰ ἰσόγεια εἰς τὴν ὁροφὴν, ὀρίζοντιως δὲ δι' εἰδικῶν ἠλεκτροκινήτων τροχιοδρόμων. Ἐντὸς τοῦ μεγάρου θὰ ὑπάρχουν ἐστεγασμένα γήπεδα ποδοσφαίρου, θέατρα, κινηματογράφοι, ἐμπορία καὶ πάσης φύσεως κέντρα. Ὁ ἐμπνευσθεὶς τὸ γιγαντιαῖον κτίριον ὑποστηρίζει ὅτι χάρις αὐτῷ οἱ ἐργαζόμενοι ἐντὸς κάτοχοι ἀεροπλάνων, οἱ ὅποιοι σήμερον δὲν χρησιμοποιοῦν τὴν μηχανὴν αὐτὴν παρὰ μόνον διὰ μετακινήσεις ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν θὰ δύναται νὰ κατοικοῦν 100 καὶ πλέον μίλια μακρὰν τοῦ κτιρίου καὶ ὅμως νὰ φθάνουν εἰς τὴν ἐργασίαν τῶν ἐντὸς ἐνός τετάρτου τῆς ὥρας.

Η ΓΛΩΣΣΑ
ΤΟΥ ΛΟΥΞΕΜΒΟΥΡΓΟΥ

Μεταξὺ τῶν συνόρων Γαλλίας, Γερμανίας καὶ Βελγίου εὐρίσκεται τὸ μικρὸν κρατίδιον. Μέγα Δουκάτον τοῦ Λουξεμβούργου, ἐγγύτατα τοῦ ὁποίου συγκρούονται ἤδη οἱ Ἀγγλοὶ καὶ Γάλλοι Σύμμαχοι πρὸς τὸς Γερμανούς. Τὸ κρατίδιον τοῦτο ἂν καὶ εἶνε ἐκ τῶν μικροτέρων τοῦ κόσμου διετηρήθη ἐν τούτοις ἀθικτὸν διὰ μέσου τῶν αἰώνων μολονότι γύρω εἰς τὰ σύνορα τοῦ διεξήχθησαν οἱ σφοδρότεροι πόλεμοι τῆς νεωτέρας ἱστορίας τῆς Εὐρώπης. Εἰς τὸ κρατίδιον τοῦτο τοῦ ὁποίου ὁ πληθυσμὸς μόνις ὑπερβαίνει τὰς 250.000 κατοίκων, ἐπίσημος γλῶσσα εἶνε ἡ γαλλικὴ, μερίς ὅμως τῶν κατοίκων ὁμιλεῖ καὶ τὴν γερμανικὴν. Ὑπάρχει ὅμως ἐν χρήσει καὶ τρίτη ἐντελὴς τοπικὴ γλῶσσα, ἡ φραγκικὴ, ὅπως ἀποκαλεῖται, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ κρᾶμα τῆς γαλλικῆς, τῆς φλαμανδικῆς καὶ τῆς γερμανικῆς καὶ ὁμιλεῖται ἀπὸ τοὺς χωρικοὺς.

Τὸ πρόβλημα τῆς κυκλοφορίας
εἰς τὰς μεγάλας πόλεις

Ἡ διεθνὴς ἐκθεσις τῆς Νέας Ὑόρκης παρέσχε τὴν ἀφορμὴν νὰ συγκεντρωθῇ εἰς τὴν Ἀμερικανικὴν κασιδιὰ ἐπὶ μακρὸν χρονικὸν διάστημα τεραστίος ἀριθμὸς αὐτοκινήτων προερχομένων ἀπὸ ὅλας τὰς ἀμερικανικὰς πολιτείας. Συνέπεια τῆς τεραστίας αὐτῆς συγκεντρώσεως ἦτο καὶ δημιουργηθῶν πρωτοφανεῖς κυκλοφορικαὶ ἀνωμαλίες. Εἰς πολλὰς περιπτώσεις κατὰ τὰς ἀπογευματινὰς ἰδίως ὥρας ὁ ἀριθμὸς τῶν αὐτοκινήτων εἰς τὴν κεντρικὴν ἀρτηρίαν Μπροντουαίη ἦτο τόσο μέγας ὥστε εἰς πολλὰς περιπτώσεις ὁ δρόμος κατεκλύσθη καὶ ἐδέχθη νὰ σταματήσῃ κάθε κίνησις ἐπὶ ὧραν πολλάκις. Ἐπὶ τῇ βάσει τῆς πείρας αὐτῆς αἱ ἀρμόδια ἀρχαὶ τῆς ἀμερικανικῆς μητροπόλεως προσπαθοῦν ἤδη νὰ εὕρουν ριζικὴν λύσιν τοῦ προβλήματος διότι ὁ ἀριθμὸς τῶν αὐτοκινήτων αὐξάνει καθημερινῶς, προβλέπεται δὲ ὅτι ἐντὸς ὀλίγου αἱ ἀρτηρίαι ὄχι μόνον τῆς Νέας Ὑόρκης ἀλλὰ καὶ ἄλλων μεγάλων πόλεων δὲν θὰ ἐπαρκούν πλέον εἰς τὰς ἀνάγκας τῆς κυκλοφορίας. Ἡ λύσις τῆς διευρύνσεως τῶν ὁδῶν ἐκρίθη ὡς εἶνε φυσικὸν ἀπολύτως ἀνεφάρμοστος ἰδίως εἰς τὴν Νέαν Ὑόρκην ὅπου τὰ κτίρια εἶνε ποταμόροφα, προετιμῆθη δὲ ἡ κατασκευὴ ὁδῶν μὲ δύο ἢ τρία ἐπάλθηλα πατώματα ὁπότε ὁ πρὸς κυκλοφορίαν χώρος διπλασιάζεται. Συγκεκριμένως εἰς τὰ σημεία τῶν μεγάλων διασταυρώσεων θὰ κατασκευασθοῦν γέφυραι οὕτως ὥστε τὰ αὐτοκίνητα νὰ μὴ διασταυροῦνται ἀλλὰ νὰ συνεχίζον τὸν δρόμον τῶν ὁδῶν νὰ μὴ ὑπῆρχε διασταύρωσις. Ἐπὶ τοῦ παρόντος τὸ μέτρον ἀντιμετωπίζεται διὰ τὴν μεγάλην λεωφόρον Μπροντουαίη, κέντρον τῆς κυκλοφορίας τῆς Νέας Ὑόρκης.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ	
Ἐσωτερικοῦ	
ΕΤΗΣΙΑ	ΔΡΑΧ. 225
ΕΞΑΜΗΝΟΣ	125
Ἐξωτερικοῦ	
ΕΤΗΣΙΑ	£ 1
ΕΞΑΜΗΝΟΣ	Σελ. 10
ΓΡΑΦΕΙΑ ΑΘΗΝΩΝ: Σταδίου 23	
ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Γούναρη 48	
Τηλέφωνο: 31-909	

Περιεχόμενα

- Εἰς τὸ τεῦχος τοῦτο γράφουν οἱ κ.κ. ΜΑΡΣΕΛ ΜΠΕΡΕ: Ὁ βάρβαρος κατέχει τὸ φάρμακον διὰ τὴν θεραπείαν τοῦ καρκίνου (σελ. 265). ΔΗΜ. ΤΣΙΜΙΚΑΛΗΣ, καθηγητῆς τῆς Ἀεραμύνης εἰς τὸ Ἐθνικὸν Πανεπιστήμιον, συνταγματάρχης ἐ.ἀ.: Ὁ στρατιώτης καὶ οἱ νεωτερισμοὶ (σελ. 267). Σ. ΔΟΝΤΑΣ, Ἀκαδημαϊκός, καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου: Ὁ μηχανισμὸς τῆς διαρρυθμίσεως τῆς θερμότητος, τῆς παραγωγῆς τοῦ πυρετοῦ καὶ τῆς δράσεως τῶν αντιπυρετικῶν φαρμάκων, Τέλος (σελ. 268). ΜΑΡΓ. ΣΗ ΤΖΙΑΜΠΕΡΤ: Ἡ ἱστορία τοῦ Ἀνθρώπου... πρὶν γεννηθῇ, Α' μέρος (σελ. 270). Γ. ΑΣΠΡΕΑΣ: Περιπέτεια ἐνὸς ἐφευρέτου (σελ. 272). Μ. ΜΩΥΣΕΙΔΗΣ: Ἰατρὸς διευθυντῆς τοῦ περιοδικοῦ «Υγεία»: Ἡ ὕγιεινὴ τῆς ἐγκύου γυναίκης (σελ. 273). Θ. Ι. ΔΟΓΑΝΗΣ: Τὸ Ἰνστιτούτον Παστέρ (σελ. 280). Δ. ΚΟΚΚΙΝΟΣ, διευθυντῆς τῆς Ἑθνικῆς Βιβλιοθήκης: Βίκτωρ Οὐγκώ (σελ. 282). Λ. ΑΕΛΙΩΝ: Δαβὶδ (σελ. 293). Χ. Ν. ΜΑΥΡΟΓΕΝΗΣ, φυσιοδίφης: Μαντίση ἡ Ἀλωφόρος (σελ. 289). Δ. ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ, διδάκτωρ τῶν Φυσικῶν Ἐπιστημῶν: Τὰ παλαιά κτίρια (σελ. 293). ΓΚ. ΛΑΜΟΥΡΕ, διευθυντῆς τοῦ Βιολογικοῦ Τμήματος τοῦ Ἰνστιτούτου Παστέρ: Πρωτόζωα χωρὶς ἐγκέφαλον, πού σκέπτονται καὶ ἐνθουσιάζονται (σελ. 300). Ε. ΦΩΤΙΑΔΗΣ: Νέαι Ἐκδόσεις (σελ. 307).

ΕΙΔΙΚΑ ΑΡΘΡΑ

- Ἐπίσης δημοσιεύονται εἰς τὸ τεῦχος τοῦτο τὰ ἄρθρα: Ἐνδιαφερόμενα ἱατρικὰ ἀνακαλύψεις (σελ. 269). Ἡ Νάρκη (σελ. 274). Ἡ νήσος Μπάι, ἡ πατρίς τῶν ὑπερόχων χορευτρίων (σελ. 284). Ὁ μόλυβδος (σελ. 290). Ὁ Λέων (σελ. 292). Μαθηματικὰ Περίεργα (σελ. 298). Εἰς τὰς σελ. 286—287 δημοσιεύεται ἐγγράμμα χάριτος καὶ εἰς τὴν σ. 299 Γεωγραφία τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν. Ὡσαύτως περιέχονται εἰς τὸ τεῦχος τοῦτο ἄρθρα καὶ μελέται ἐπὶ θεμάτων Ἀρχαιολογίας, Ἱστορίας, Μυθολογίας, Οἰκονομικῆς Ἐπιστήμης, Χημείας, Κοινωνιολογίας, Φιλοσοφίας, Θεολογίας, Ἰατρικῆς, Βιολογίας, Ἀνθρωπολογίας κλπ.

'Αεροπλοῖα,
ΓΕΩΓΡΑΦΙΑ ΚΑΙ ΦΥΛΗΑΡΘΡΟΝ ΤΟΥ ΔΙΑΣΗΜΟΥ ΑΕΡΟΠΟΡΟΥ
ΚΑΡΟΛΟΥ ΛΙΝΤΜΠΕΡΓΚ

Ἡ ἀεροπλοῖα ἦλθε νὰ ταράξῃ κόσμον ὁποῖος μόνις ἰσορροπεῖτο, κόσμον τοῦ ὁποίου ἡ σταθερότης ἦδη ὑπεχώρει ὑπὸ τὴν πίεσιν νέων δυναμικῶν παραγόντων, καὶ εἰς τὸν ὁποῖον ἐκυρίαρχε ὁ μηχανικός, ἡλιστικός Δυτικοευρωπαϊκὸς πολιτισμός. Ἡ ἀεροπλοῖα εἶνε παράγωγον τοῦ πολιτισμοῦ, γεννηθὲν καὶ ἀναπτυχθὲν ἐκ τοῦ τυχοῦ πνεύματος τοῦ πολιτισμοῦ τοῦτου, πνεύματος τυπικοῦ τῆς ἐπιστήμης του, τῶν διοργανικῶν μέσων του, τῶν τάσεων του. Ἀκόμη, ἐν πνεύματι τυπικῷ τῆς δυνάμεως του καὶ τῶν τάσεων αὐτοκαταστροφῆς του, ὁ ἄνθρωπος ὑψώθη κατέναντι τοῦ προσώπου Θεοῦ, ἄλλος Ἰκαρος ζητῶν νὰ κατακτῇ τὸν οὐρανὸν καί, μὲ τὴν σειράν του, νὰ κατακτῇ ὑπ' αὐτοῦ διότι οἱ φυσικοὶ νόμοι καθορίζουν τὸν βαθμὸν ἐπιτυχίας τῆς ἀνθρωπίνης προσπάθειας καὶ ἀποτελοῦν τὸ μέτρον τῆς ἀξίας τῶν ἀνθρωπίνων ἐφευρέσεων ἐν τῇ θαυμαστῇ περιπλοκῇ καὶ μὴ δυνάμει νὰ προκαθορισθῇ μαθηματικῶς ἀνελλιπὲς τῆς ζωῆς, τὴν ὁποίαν ἡ Ἐπιστήμη αὐθαίρετως ὠνόμασεν Ἐξέλιξιν.

Διὰ τοὺς Δυτικοὺς λαοὺς, οἱ ὁποῖοι ἡγοῦντο ἤδη τῶν ἄλλων λαῶν, ἡ ἀερο-

πλοῖα ἐφαίνετο δῶρον ἐξ Οὐρανοῦ, ἐνισχύον τὴν αὐτοπεποίθησιν τῶν, τὴν ὑπεροχὴν τῶν ἐπὶ τῶν ἄλλων λαῶν. Εἶνε ὁργανὸν νῆον δυναμικῶν παραγόντων, καὶ εἰς τὸν ὁποῖον ἐκυρίαρχε εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Δυτικοῦ λαοῦ, τέχνη καὶ πίστις ἐν ταύτῃ, εἰς τὴν ὁποίαν οἱ ἄλλοι λαοὶ εἰσῆλθον μετρίως μόνον νὰ ἐπιδοθῶν, φραγμὸς νέος μεταξὺ τῶν παμπληθῶν καὶ γονίμων ἑκατομμυρίων τῶν Ἀσιατῶν ἀφ' ἑνὸς καὶ ἀφ' ἑτέρου τῆς Ἑλληνικῆς κληρονομίας τῆς Εὐρώπης — ἐν τῶν ἀνεκτιμῶν ἀποικισμῶν τὰ ὅποια ἐπιτρέπουν εἰς τὴν Δευκὴν Φυλὴν νὰ ὑψίσταται ἐν ζωῇ, μολονότι πιεζομένη ὑπὸ Κιτρίνων καὶ Μαύρων.

Ἄλλ' ἡ ἀεροπλοῖα, κατὰ κυριολεξίαν καὶ συμβολικῶς, δημιουργεῖ δύο κινδύνους, τὸν ἑνα εἰδικῶς διὰ τὸν νεώτερον πολιτισμὸν μας, τὸν δευτέρον ὑφιστάμενον πρὶν ἀκόμη ἀρχίσῃ νὰ γράφεται ἡ ἱστορία. Ἐφόσον ἡ ἀεροπορία ἐξαρτᾶται ἀπ' αὐτῆς τῆς ζωῆς καὶ τῆς διοργανίας, δημιουργεῖ κινδύνον ἐξ αὐτοῦ τοῦ περιβάλλοντος διὰ τοὺς ἀποσπασμένους ἀπὸ τοῦ ἐδάφους, καὶ χωριζομένους ἀπὸ τῆς θαλάσσης — κινδύνον ἠθικῆς καταπτώσεως, ἡ ὁποία εἶνε συναφὴς πρὸς τὴν ὑψηλὴν διανοητικὴν ἀνάπτυξιν, πνευματι-

Τὰ προηγούμενα τεύχη μας

Ὅσοι ἐκ τῶν ἀναγνωστῶν μας θέλουν νὰ προμηθευθοῦν προηγούμενα τεύχη τοῦ «ΗΛΙΟΥ» δύναται νὰ ζητήσουν ταῦτα ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας δι' ἐπιστολῆς τῶν ἐμβαδόντων τὴν ἀξίαν τῶν τευχῶν (Δραχ. 5 τὸ τεῦχος) εἰς γραμματόσημα. Τὰ τεύχη τοῦ «ΗΛΙΟΥ» ἀπὸ τὸ 1—13 ἀποτελοῦν τὸν Α' τόμον τοῦ «ΗΛΙΟΥ», δύναται δὲ νὰ ἀποσταλοῦν εἰς τοὺς αἰτούντας ἀντὶ 65 Δραχ. ἐλευθέρως ταχυδρομικῶν τελῶν. Ἀπὸ τοῦ 14ου τεύχους ἀρχεῖται ὁ Β' τόμος τοῦ «ΗΛΙΟΥ». Ὅσοι θέλουν νὰ δέσουν τὰ τεύχη εἰς τόμους δέον νὰ ἔχουν ὑπ' ὄψιν τὸν ὅτι εἰς τὸ τέλος τοῦ 13ου τεύχους ὑπάρχει πλήρης κατάλογος περιεχομένων καὶ τῶν 13 τευχῶν. Τὸ αὐτὸ θὰ γίνῃ καὶ εἰς τὸ 26ον τεῦχος τὸ ὅποιον θὰ εἶναι τὸ τελευταῖον τεῦχος τοῦ Β' τόμου τοῦ «ΗΛΙΟΥ».

ΤΟ ΔΕΣΙΜΟ ΤΩΝ ΤΟΜΩΝ

Οἱ ἀναγνώσται μας πού θέλουν νὰ δέσουν τὰ τεύχη τῶν εἰς τόμους

δύναται νὰ προσκομίσουν ταῦτα εἰς τὰ γραφεῖα μας διὰ νὰ τὰ δέσωμεν ἡμεῖς ἀντὶ δρχ. 35 μὲ παντ καὶ χρυσὰ γράμματα καὶ ἀντὶ δρχ. 65 μὲ δέρμα. Οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ἀς δέσουν τὰ τεύχη τῶν εἰς τὰ κατὰ τόπους βιβλιοπωλεῖς, διότι εἶναι δύσκολον νὰ μᾶς ἀποστέλλουν τὰ τεύχη τῶν, φυσικὰ, καὶ νὰ τοὺς ἀποστέλλωμεν τόμους λόγω τῶν μεγάλων ταχυδρομικῶν ἐξόδων, πού χρειάζονται (ἤτοι δρχ. 25 κατὰ τόμον).

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΤΟΜΟΣ

Ὅσοι θέλουν νὰ προμηθευθοῦν τὸν Α' τόμον δύναται νὰ μᾶς ἀποστέλλουν 65 δραχμ. καὶ θὰ τοὺς ἀποστέλλωμεν τὸν Α' τόμον ἄδελτον ἢ δρχ. 125 διὰ νὰ λάβουν τὸν τόμον πανδύετον καὶ ἐλεύθερον ταχυδρομικῶν τελῶν.

κῆς καταπτώσεως ἡ ὁποία εἶνε τὸ παντοτεινὸν σύνδρομον ζωῆς ἐκβιομηχανισθείσης, καταπτώσεως φυλετικῆς ἥτις εἶνε συνέπεια τῆς φυσικῆς καὶ πνευματικῆς μετριότητος.

Εἶνε δυνατόν εἰς ἕν μέγα βιομηχανικὸν ἔθνος νὰ κατακτήσῃ τὸν κόσμον ἐν τῷ τοῦ χρονικοῦ ὁρίου τῆς ζωῆς μιᾶς γενεᾶς, ἀλλ' ἡ Ἀχιλλεὺς πτέρνα εἶνε ὁ χρόνος. Τί θὰ γίνουν τὰ τέκνα τῆς γενεᾶς ταύτης; Πόσοι θὰ ἀποτελοῦν τὴν δευτέραν καὶ τὴν τρίτην γενεάν καὶ τί θὰ εἶνε αὗται; Ἐπὶ πόσον χρόνον θὰ δύνανται οἱ ἄνθρωποι νὰ ζοῦν μέσα εἰς πλινθίνους τοίχους, νὰ περιπατοῦν εἰς ἀσφαλτομένους δρόμους, ν' ἀνασαίνουν τοὺς καπνοὺς ἄνθρακος καὶ πετρελαίου, νὰ αὐξάνουν, νὰ ἐργάζονται καὶ ν' ἀποθνήσκουν χωρὶς κἄν μίαν σκέψιν διὰ τὸν αἶρα, τὸν οὐρανόν, τοὺς ἀγροὺς σίτου, ἀλλὰ βλέποντες μόνον μηχανοποίητον ὠραιότητα, τὴν ὡς ὀρυκτῶν ζωὴν τῶν; Αὐτὸς εἶνε ὁ κίνδυνος τῶν ἐκ κηροῦ πετρῶν. Ἰσως καὶ νὰ προικαλέσῃ τὴν ἐκ τοῦ ὕψους πτώσιν τοῦ πολιτισμοῦ μας, ἐὰν μὴ ἀντιδράσωμεν ταχέως, ἐὰν μὴ ἀντιληφθῶμεν ὅτι ὁ ἀνθρώπινος χαρακτὴρ ἐχει μεγαλυτέραν σπουδαιότητα ἀπὸ τὴν δράσιν, ὅτι ἡ μόρφωσις εἶνε κἄτι περισσότερον ἀπὸ τὴν σώρευσιν γνώσεων.

Ὁ ἄλλος κίνδυνος εἶνε εὐκολώτερον καταφανής, διότι κατέστη ἐκδηλὸς ἐπαυλειμμένος εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ ἀνθρώπου. Εἶνε ἡ φλόξ τοῦ πολέμου, διὰ τὴν ἀναρρίπτειν τῆς ὁποίας χρησιμεύει κάθε νέον ὄπλον, καὶ ἡ ὁποία ἐδυνάμωσε τῶρα ὅσον ποτὲ πρὶν. Τὰ ἔθνη τῆς Δύσεως διεξάγουν νέον πόλεμον μεταξὺ τῶν, πόλεμον ὁ ὁποῖος φαίνεται ὅτι θ' ἀποβῇ περισσότερον παντὸς ἄλλου καταστρεπτικός, πόλεμον καθ' ὃν ἡ Λευκὴ φυλὴ ἔχει μόνον νὰ χάσῃ καὶ οἱ ἄλλοι μόνον νὰ κερδίσουν, ὅστις δὲ εἶνε δυνατόν νὰ ἐπαστρέψῃ πρὸς τὸ σκότος τοῦ Μεσαίω-νος τὸν πολιτισμὸν μας, ἂν μὴ οὗτος ἐκλείψῃ τελείως.

Κατὰ τὸν πόλεμον τοῦτον ἡ ἀεροπορία θ' ἀποβῇ συντελεστὴς σημαίνων, ὡς ὑπῆρξεν αἰτία — αἰτία, λόγῳ τοῦ θάρους τοῦ ὁποῖου ἔρριψε κατὰ τὴν στάθμισιν τῆς δυνάμεως τῶν λαῶν καὶ συντελεστὴς, λόγῳ τῶν καταστροφῶν καὶ τοῦ θανάτου ποῦ θὰ σπείρῃ εἰς γῆν καὶ θάλασσαν.

Ἡ ἐναέριος δύναμις εἶνε νέα δι' ὅλας τὰς χώρας μας. Διὰ τινὰς αὐτῶν σημαίνει ἐνίσχυσιν καὶ δι' ἄλλας ἐξασθένειν. Ἐὰν τοῦλάχιστον ὑπῆρχε μέσον διὰ νὰ μετρηθῇ ὁ χαρακτὴρ τῶν ἀνθρώπων, μέτρον ἀνακατονομῆς πυρρῶν μεταξὺ τῶν ἐθνῶν, τρόπος ἐπιτρέπων νὰ καταδειχθῇ ἐν εἰρήνῃ ἡ δύναμις τῶν ὀπλῶν πολέμου! Ἀλλὰ, παρὰ τὰ ἐπιτεύγματα αὐτῆς, ἡ ἔμπιστήμην ἀδυνατεῖ νὰ μᾶς δώσῃ μέτρον τῶν δικαιωμάτων τῶν ἀνθρώπων! Καὶ οἱ ἄνθρωποι δὲν μετροῦνται μὲ θάρη, ἀριθμούς, διαστάσεις ἢ χρόνον· οὔτε εἶνε δυνατόν νὰ ἀριθμῶνται κατὰ κεφαλὰς, χωρὶς νὰ λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν τί αὗται περιέχουν. Αἱ ἰδιότητες τοῦ χαρακτῆρος, ὡς θάρρος, πίστις, εὐφυΐα, δὲν εἶνε δυνατόν νὰ μετρηθοῦν. Καθίστανται ἐκδηλοί, ἀλλὰ εἶνε ἀστάθμητοι. Ἐν βλέμμα ἀρκεῖ διὰ τὴν ἀναγνώρισιν τῶν, ἀλλὰ δὲν καθορίζονται μὲ τύπους μαθηματικούς. Καὶ αὗται ἀποτελοῦν τὴν ἀθέατον δύναμιν ἐνὸς στρατοῦ, τὸ πνεῦμα ἐνὸς λαοῦ.

Παρομοίως, προκειμένου νὰ κριθῇ ἡ ἀξία τῆς ἀεροπορίας, ἐν σχέσει πρὸς ἐκαστον νεώτερον ἔθνος, δὲν ὑπάρχει μέτρον, εἰς τὸ ὁποῖον θὰ ἠδύνατο τις νὰ ἔχη πεποιθήσιν. Ἡ ἀξία τῆς εἶνε ἀνάλογος πρὸς τὰ γεωγραφικὰ στοιχεῖα, τὸ περιβάλλον καὶ τὸν φυλετικὸν χαρακτῆρα, τὸ

σὸν μάλιστα αὐστηρῶς ἀνάλογος ὥστε προσπάθεια σχηματισμοῦ γνώμης ἐπὶ τῇ βῆσει ἀριθμῶν θὰ ἦτο ὅμοια μὲ προσπάθεια μετρήσεως τῶν Ἑλλήνων μαχητῶν τοῦ Μαραθῶνος.

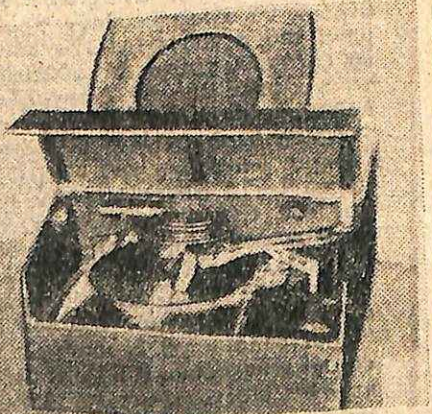
Μερικοὶ ἄνθρωποι καὶ μερικὰ ἔθνη ἀπέκτησαν πτερά. Τί θὰ κερδίσουν καὶ ποῖαν νέαν ἐπιρροὴν θ' ἀποκτήσουν; Διὰ νὰ ἔχη τις γνώμην ἀσφαλῆ ἐπὶ τούτου πρέπει νὰ προσέξῃ ὅχι μόνον τὴν ἀεροπορίαν τῶν, ἀλλὰ καὶ αὐτοὺς τοὺς λαοὺς, τὴν γεωγραφίαν τῆς χώρας τῶν, τὰ προβλήματα ὑπάρξεώς τῶν, τὰς συνηθείας τῆς ζωῆς τῶν.

Ὅρη, ἀνταί, μεγάλα ἀποστάσεις, ὀρυγματικά ἔργα, ὅλα τὰ μέσα ἡμῶν τῶν γενεῶν αἱ ὁποῖαι ἐπέρασαν χάνουν τὴν σημασίαν τῶν ἐνώπιον τοῦ πτερωτοῦ ἀνθρώπου. Τὸ στενὸν τῆς Μάγνης, αἱ χιονοσκεπεῖς Ἀλπεις, αἱ ἐκτάσεις τῆς Ρωσίας κρίνονται σήμερον διαφόρως ἢ ἄλ-λοτε. Αἱ δυνάμεις τοῦ Ἀννίβα, τοῦ Ντραί-ηκ, τοῦ Ναπολέοντος ἐκινούντο, τὸ πολὺ, μὲ τὴν ταχύτητα μὲ τὴν ὁποίαν ἠδύναντο νὰ τρέξουν οἱ ἱπποὶ τῶν ἡ μέσῃ ἐδιδεν εἰς τὰ ἱστία ὁ ἄνεμος. Τώρα, ἡ ἀεροπορία δημιουργεῖ νέαν ἀντίληψιν περὶ χρόνον καὶ ἀποστάσεων.

Ἡ στρατιωτικὴ ἰσχὺς εἶνε μᾶλλον δυναμικὴ καὶ ὀλιγώτερον θεατὴ. Διὰ τὴν ἀξίαν αὐτῆς, προκειμένου νὰ κριθῇ ἡ δύναμις τῶν λαῶν, δὲν χρησιμεύουν τὰ μέτρα εἰρηνικῶν καιρῶν. Καὶ δὲν ὑπάρχει μέσον διὰ νὰ κριθοῦν τὰ δικαιώματα τὰ ὁποῖα δι' αὐτῆς ἀποκτᾶ ἕν ἔθνος ἢ χάνει ἐν ἄλλο. Τὰ δίκαια τῶν ἀτόμων ἔτι-ναι ἀποτελοῦν ἕνα λαὸν κρίνονται καὶ ἀναπροσαρμόζονται καθ' ἑκάστην γενεάν διὰ νόμων ἐπὶ τῶν κληρονομιῶν, ἡ γῆ ἀλλάσσει κατόχους, αἱ περιουσίαι φορολογοῦνται διαφόρως κατὰ γενεάς. Ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει ἀναπροσαρμογὴς δικαιωμάτων μεταξὺ ἐθνῶν πρὸς ἀνταμοιβὴν τῶν

ΓΡΑΜΜΟΦΩΝΟΝ ΑΥΤΟΜΑΤΟΥ ΑΛΛΑΓΗΣ

Τὸ ζήτημα τῆς ἐπινοήσεως γραμμοφώνου, τὸ ὁποῖον νὰ ἀλλάξῃ αὐτομάτως τοὺς δίσκους ἀπασχολεῖ ἀπὸ ἐτῶν τοὺς ἀσχολουμένους μὲ τὴν τε-

λειοποίησιν τοῦ σημαντικοῦ αὐτοῦ ὅργανου ἀναπαραγωγῆς τῶν ἤχων. Τελευταίως εἰσῆλθη μία σπουδαιότατη τε-λειοποίησις τοῦ Γάλλου εἰδικοῦ Ρομπέρ Βιεγινιάν, χάρις εἰς τὴν ὁποίαν οἱ δίσκοι ἀντικαθίστανται ἢ ἀναστρέ-φονται αὐτομάτως. Τὸ νέον μηχανήμα ἔχει ἐπίσης τὴν ἰδιότητα ὅτι δύναται νὰ χρησιμοποιηθῇ καὶ ὡς ξυπηγῆρι διότι ρυθμιζόμενον ἀρχίζει νὰ λειτουργ-εῖ ὡρσιμένην ὥραν.

Ο ΒΑΤΡΑΧΟΣ ΚΑΤΕΧΕΙ ΤΟ ΦΑΡΜΑΚΟΝ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΚΑΡΚΙΝΟΥ ΕΝΩ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΑΚΟΜΗ ΤΟ ΑΝΑΖΗΤΕΙ

Ἀπὸ ἐνὸς περίπου ἔτους ὁ Γάλλος ἱατρός Ρομπέρ Κορνιγιὼ εἰδικῶς ἀσχοληθεὶς μὲ τὴν θεωρίαν τοῦ καρκίνου, διεκήρυξεν ὅτι τὸ σῶμα τοῦ βατράχου, ὁ ὁποῖος εἶνε κυρίως γνωστὸς μὲ τὴν ὀνομασίαν φρύνος, περιέχει συστατικά χρήσιμα εἰς τὸν ὀργανισμόν τοῦ ἀνθρώπου διὰ τὴν καταπολέμησιν διαφόρων παθήσεων καὶ ἰδίως τοῦ καρκίνου. Ἡ πρώτη αὐτῇ ἀνακάλυψις ἀφήκε τὸ πολὺ κοινὸν ἀδιάφορον ἕως ὅτου πρὸ τίνος τὸ Ἰνστιτούτον Πα-στέρ, τοῦ ὁποῖου αἱ ἐπιστημονικαὶ ἐρευνᾶι ἀπολαμβάνουν πάντοτε μεγά-λης ἐκτιμήσεως προσέθη εἰς σπουδαιο-τάτην ἀνακοίνωσιν ἐπιβεβαιώσαν πε-ρίπου τὴν ἀποψιν τοῦ δόκτορος Κορνιγιώ. Τὰς σχετικὰς ἐρεῦνας ἐξετέλε-σεν ὁ δόκτωρ Ἀλβέρτος Πεϋρόν, ὁ ὁ-ποῖος διευθύνει ἀπὸ ἐτῶν ἐν ἐκ τῶν τμημάτων τοῦ περιφήμου Ἰνστιτού-του. Ὁ δόκτωρ Πεϋρόν ἤρριψε τὰς ἐ-ρεῦνας του μὲ σκοπὸν νὰ ἀνακαλύψῃ μήπως καὶ τὰ ζῶα ὑπόκεινται γενικῶς εἰς τὴν προσβολὴν τοῦ καρκίνου ἢ ἂν ἡ ἐπάρατος αὐτῇ νόσος ἀποτελεῖ τρα-γικὸν προνόμιον τοῦ ἀνθρώπου. Ἐπὶ ὀλόκληρον δωδεκαετίαν ἐργάσθη συ-νεχῶς ἐπὶ τοῦ ζητήματος οὗτο καὶ ἐπι-σκέφθη διαφόρους χώρας, φθάσας καὶ μέχρι τῆς ὑπερβορείου Νέας Γῆς, ὅπου ὑπέβαλεν εἰς συστηματικὰς πα-ρατηρήσεις πολλὰς δεκάδας χιλιάδων βακαλάων. Τὸ συμπέρασμα τῶν πρῶ-των του προσπαθειῶν ἦτο ὅτι καὶ τὰ ζῶα ὑπόκεινται εἰς τὸν καρκίνον ὅπως καὶ ὁ ἄνθρωπος, προσβαλλόμενα ἀ-ναλόγως τοῦ εἶδους εἰς μεγαλύτερον ἢ μικρότερον ποσοστὸν. Μετὰ τοὺς ἱ-χθεῖς, ὁ δόκτωρ Πεϋρόν ἔστρεψε τὴν προσοχὴν του πρὸς τὰ ἑρπετά. Τὰ πει-ράματά του ἀπέδειξαν ὅτι οἱ πύθω-νες, οἱ κοινὸι μικρόσωμοι ὄφεις, αἱ σαῦραι, οἱ κροκόδειλοι, αἱ χελῶναι, προσβάλλονται ἀπὸ τὸν καρκίνον. Ὁ-ταν ὅμως ἐξέτεινε τὰς παρατηρήσεις του καὶ ἐπὶ 4000 ἐχιδνῶν, παρατήρησε μετ' ἐκπλήξεως ὅτι τὸ δηλητηριώδες τοῦτο ἑρπετὸν ἦτο ἀπρόσβλητον ἀπὸ τὴν νόσον. Ἰδιαίτερος ἀπέδωσε ση-μασίαν εἰς τὸ γεγονός ὅτι, ἐνῷ οἱ συ-νήθεις ἀνιοβόλοι ὄφεις ὑπόκεινται εἰς τὴν νόσον, ἡ ἱσοβόλος ἔχιδνα ἦτο ἀ-πηλλαγμένη ἀπὸ αὐτῆς, ἐπὶ τῇ θάσει δὲ τῆς τοιαύτης παρατηρήσεως ἔστρε-ψε τὰς ἐρεῦνας του καὶ πρὸς ἄλλα ζῶα τὰ ὁποῖα περιλαμβάνουν εἶδη ὀ-υσία μορφολογικῶς, ἀλλ' ἔχοντα τὴν διαφοράν ὅτι τὰ μὲν εἶνε δηλητηριώ-δη, ἐνῷ τὰ ἄλλα εἶνε ἀκίνδυνα. Μετα-ξὺ τῶν ζῶων αὐτῶν ἰδιαίτερος εἰλκυ-σαν τὴν προσοχὴν του τὰ βατράχια καὶ συγκεκριμένως οἱ ἀνιοβόλοι κοι-νοὶ βατράχοι καὶ οἱ σχετικῶς δηλη-τηριώδεις φρύνοι. Καὶ ἐδῶ τὸ ἀποτέ-λεσμα ἦτο ὅμοιον μὲ τὸ παρατηρηθὲν ἐπὶ τῶν ὀφειων. Ἐπὶ 3000 ἐξετασθέν-των φρύνων, δὲν ἀνευρέθη οὐδεμία περίπτωσις καρκίνου, ἐνῷ ἐπὶ 1800

Γιγαντιαία ἡλεκτρικὴ συσκευή διὰ τὴν παραγωγὴν ἀπὸ τῶν Χ ἐντάσεως ἐνὸς ἑκατομμυρίου βόλτ, προωρισμένη νὰ διὰ τὴν θεραπείαν τοῦ καρκίνου.

κοινων θατράχων οί καρκινωπαθείς ήριθμοῦντο κατά δεκάδας.

Κατόπιν τής νέας αὐτῆς παρατηρήσεως ὁ δόκτωρ Πεύρὸν ἐνετόπισε τὰ ἐρεῦνας του εἰς τοὺς φρύονους, ἀφ' ἐνὸς μὲν διότι παρέχουν στάσιον πειραματισμοῦ μάλλον ἀκίνδυνον ἀπὸ τὰς ἐχίδνας, ἀφοῦ εἶνε ἀκίνδυνον διὰ τὸν ἀνθρώπον καὶ ἀφ' ἐτέρου, διότι φαίνονται περισσότερον ἀπηλλαγμένοι ἐν συγκρίσει πρὸς ὅλα τὰ ἄλλα παρρητηρήθέντα ζῶα ἀπὸ τὸν κίνδυνον τοῦ καρκίνου. Ἡ βασικὴ διαπίστωση ἐκ τῶν γενομένων ἐρευνῶν εἶνε ὅτι τὰ ἰοθόλα ζῶα χρησιμοποιοῦν τὸ δηλητήριον τῶν ὡς φάρμακον δι' ἀτομικὴν χρῆσιν.

Ἡ ἀνακάλυψις τοῦ Γάλλου ἐπιστήμονος προσελκύει ἤδη κωφὸν τὸ ἐνδιαφέρον οὐκ μόνον τῶν εἰδικῶν, ἀλλὰ καὶ τοῦ κοινῶ πρὸς τὸ περιφρονημένον ἕως τώρα ἀμφίβιον, συστηματικὰ δὲ ἐρευνᾶ ἐφερον εἰς φῶς διὰ διαφερούσας λεπτομερείας τῆς ζωῆς του. Σημειώτεον ὅτι ὁ φρύνος εἶνε ἐκ τῶν μάλλον διαδεδομένων καθ' ὅλον τὸν κόσμον ἀμφίβιον. Εἶνε κατὰ τι μεγαλύτερος τοῦ κοινῶ πρασίνου θατράχου καὶ ἔχει χρῶμα σκοτεινόν. Ἰδιαιτέρον χαρακτηριστικὸν του ἀποτελεῖ τὸ ὅτι τὸ σῶμα του καλύπτεται διαρκῶς ἀπὸ ὑγρασίαν, ἡ ὁποία μάλιστα εἶνε ἡ κυρία αἰτία τῆς ἐχθρότητος τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸ ἰβρώμερον τοῦτο ζῷον.

Ἀξιοσημειώτον τίτλος τιμῆς διὰ τὸν φρύνον ὅπως καὶ δι' ὅλα τὰ θατράχια εἶνε ὅτι ὑπῆρξαν τὰ πρῶτα σπονδυλῶν τὰ ζῶα, τὰ ὁποία ἐμφανίζονται ἔχοντα πόδας ὅπως ἀπέδειξε συστηματικὰ καὶ παλαιοντολογικὰ ἐρευνᾶ.

Ὁ φρύνος δηλαδὴ ζῇ ἐπὶ τοῦ πλανήτου μας πολὺ πρὶν ἐμφανισθῶν οἱ ἀνθρώποι καὶ τὰ θηλαστικά. Ἀλλ' οἱ τίτλοι καὶ αἱ ἰδιαιότητές τοῦ ζῶου αὐτοῦ ἀπὸ τὸ ὁποῖον δυνατόν ν' ἀποκλύψῃ ἡ θεράπευσις μίας τῶν κυριωτέρων πληγῶν τῆς ἀνθρωπότητος, εἶνε πολὺ ἀριθμοί. Ὁ φρύνος ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ κλείσῃ τὸν ἑνα μόνον ὀφθαλμόν, πρὸς τοῦτο δὲ ἀνασῶρει εἰς τὸ ἐσωτερικόν τῆς κεφαλῆς ὁλόκληρον τὸν ὁφθαλμόν. Ἐπίσης δὲν ἔχει τὴν γλῶσσαν προσκεκολλημένην εἰς τὸ θάθος τοῦ στόματος καὶ ἐλευθερᾷ εἰς τὸ ἄκρον ὅπως συμβαίνει μὲ τὸν ἀνθρώπον καὶ ὅλα τὰ ζῶα, ἀλλὰ προσκεκολλημένην εἰς τὸ ἄκρον καὶ ἐλευθερᾷ εἰς τὸ θάθος. Ἀλλ' ἰδιαιότητα εἶνε ὅτι δὲν δύναται νὰ ἀναπνεύσῃ παρὰ μόνον ὅταν ἔχει κλειστὸν τὸ στόμα, ἀναπνέει δὲ εἰς μεγαλύτερον βαθμόν διὰ τοῦ δέρματος (ἀσθηλὸς διαπνοή) παρὰ διὰ τῶν πνευμόνων.

Ἀδελφον διαπνοὴν πρέπει νὰ σημειώθῃ ὅτι ἔχουν καὶ τὰ ἄλλα ζῶα, μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι ἀντιπροσωπεύει αὐτὴ ἐλάχιστον ποσοστὸν τῆς ὅλης ἀναπνοῆς.

Ἀλλ' ὡς συνεχίσωμεν παρατάσσοντες τὰς ποικίλλας ἄλλας περιέργους ἰδιότητες τῶν φρύων. Τὸ θατράχιον τοῦτο δὲν πίνει διὰ τοῦ στόματος ὅπως ὅλα τὰ ζῶα, ἀλλὰ διὰ τοῦ δέρματος, ἀπεκκρίνει δὲ ὑγρὰ εἰς τερμασίαν ἀναλογίαν, ἀντιπροσωπεύοντα ἐντὸς ἐνὸς μόνον εἰκοσιτετραῶρου τοῦ τρίτον περίπου τοῦ θάρους τοῦ σώματος του. Ἡ ἀδελφὰ διὰ τοῦ δέρματος διαπνοὴ ἔχει διὰ τὸν φρύον μεγάλην σημασίαν. Τὸ περίεργον τοῦτο ζῷον μολονότι ἔχει πάντοτε ὄγρον δερμα, ἀναπνέει ἰσορροπικὰ εἰς τὴν ξηρασίαν,

δὲν ὑποκύπτει δὲ ἂν δὲν χάσῃ τὸ ἥμισυ τοῦλάχιστον τοῦ θάρους του. Καταπληκτικὴ εἶνε γενικῶς ἡ ζωικὴ ἀντοχή τοῦ φρύου. Ζῇ πολλὰς ὥρας μετὰ τὸν ἀποκεφαλισμὸν του, πολλὰς ἡμέρας μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τῆς καρδίας του καὶ ὁλόκληρον τεσσαράκονθήμερον μετὰ τὴν καταστροφὴν τῶν πνευμόνων του. Φαίνεται ὅτι τὸ δηλητήριον του, τὸ ὁποῖον σημειώτεον δὲν προκαλεῖ οὐδεμίαν θλάθην εἰς τὸν ἀνθρώπον, ἂν δὲν εἰσχωρήσῃ εἰς τὴν κυκλοφορίαν του, ἔχει μεγάλην σημασίαν διὰ τὴν ζωὴν τοῦ φρύου. Τὸ θατράχιον τοῦτο θαπτόμενον ἐντὸς τῆς γῆς εἰς μέγα θάθος, διάγει ἐκεῖ λανθάνουσαν ζωὴν ἐπὶ δεκάδας μηνῶν καὶ συχνὰ ἐπὶ πέντε ἢ ἕξ ἔτη, μόλις δὲ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, ἀναζωογονεῖται.

Ὁ φρύνος τρέφεται μὲ ἔντομα, σκώληκας, κάμπας καὶ εἶνε ἐκατὸν τοῖς ἑκατὸν σαρκοφάγος. Ὅσονδήποτε ὡς καὶ ἂν πεινᾷ, δὲν πειράζει ποτὲ τὰ θνησιμάτα. Τὰ θύματά του συλλαμβάνει μὲ τὴν γλῶσσαν του τὴν ὁποίαν ἐκτείνει ὡς σφενδόνην καὶ τὴν ἐπαναφέρει ἀμέσως εἰς τὸ στόμα μὲ τὴν λείαν του. Τὸ διάστημα τῆς ἐκτίναξης καὶ τῆς ἐπανόδου τῆς γλῶσσης εἰς τὴν θέσιν τῆς δὲν διαρκεῖ πλέον τοῦ ἐνὸς δεκάτου πέμπτου τοῦ δευτερολέπτου, διὰ τῆς ἐκτίναξης δὲ αὐτῆς δύναται νὰ συλληφθῶν ζῶα εὐρισκόμενα εἰς ἀπόστασιν μέχρι 10 ἐκατοστών ἀπὸ τὸ στόμα του.

Παρὰ τὴν μοναδικὴν ἀντοχήν του εἰς τὴν νηστείαν, ὁ φρύνος εἶνε πάντοτε πεινῶμενος. Ἐχει δηλαδὴ τὴν ἱκανότητα νὰ τρώγῃ ἀκαταπαύτως καὶ ὡς ἐκ τοῦτου εἶνε πολὺ τιμὸς φίλος τῶν κηπουρῶν, διότι ἐνδὲς αὐτοῦ δὲν προκαλεῖ καταστροφὰς, ἀφοῦ δὲν εἶνε χορτοφάγος, καθαρίζει τὸν κήπον ἀπὸ ὅλα τὰ κατὰστρεπτικά ἔντομα.

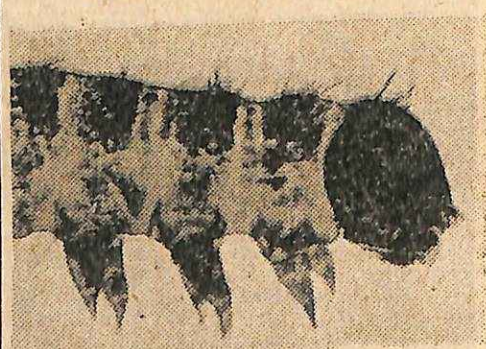
Σήμερον τὰ ἐπιστημονικὰ ἐργαστήρια ἀποδεικνύουν μέγιστον ἐνδιαφέρον

διὰ τὸ δηλητήριον τοῦ φρύου. Τὸ συλλέγουν, τὸ ἐπεξεργάζονται καὶ τὸ διαθέτουν δι' ἐνέσεις ἐνδομυϊκὰς ἐπὶ τοῦ παρόντος, διότι ἀπεδείχθη ὅτι ἔχει τονωτικὰς ἰδιότητας ἐπὶ τῆς καρδίας, τῆς ἰσορροπίας τοῦ νευρικοῦ συστήματος, τῆς καλῆς λειτουργίας τῶν ἐνδοκρινῶν ἀδένων. Σήμερον ἡ ἐπιστήμη πειραματίζεται καὶ ἐπὶ τῆς ἀγασοποιοῦ ἐπιδράσεως τοῦ ἐπὶ τῶν κυττάρων τοῦ ὁργανισμοῦ τῶν ὁποίων ἡ κακὴ λειτουργία θεωρεῖται ὡς γενεσιουργὸς αἰτία τοῦ καρκίνου.

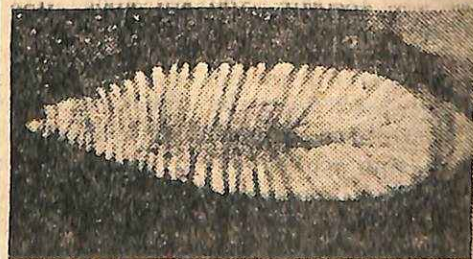
Ἐν τῷ μεταξύ συνεχίζονται καὶ πρὸς ἄλλας κατευθύνσεις αἱ ἐρευνᾶι πρὸς θεράπειαν τῆς φθορᾶς νόσου. Συγκεκριμένως ἐπιδιώκεται ἡ δι' ἐσωτερικῆς ἐπιδράσεως ἐπὶ τῶν κυττάρων ἀπάλειψις τοῦ κακοῦ. Μέχρι τοῦδε πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτὸν ἐχρησμοποιήθη ἡ ἀκτινοβολία τοῦ ραδίου. Ἐπειδὴ ὅμως τὰ ἐντεθεν ἀποτελέσματα δὲν ἐστέφησαν ὑπὸ ἐπιτυχίας ἰκανοποιητικῆς, οἱ ἐπιστήμονες κατέφυγον τελευταίως εἰς τὰς ἀκτίνες Χ ὑπὸ μεγάλῃ ἐντασιν, ὁποῦ ἡ διεισδυτικὴ δύναμις τῶν αὐτῶν καταπληκτικῶς. Διὰ γεννητριῶν ἰσχύος ἐνὸς περίπου ἑκατομμυρίου βόλτ βομβαρδίζονται τὰ καρκινώδη κύτταρα τοῦ ἀσθενοῦς, τὰ ὁποία ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τούτων ἰσχυρὰς ἀκτινοβολίας κατατρέφονται καὶ ἡ νόσος παύει νὰ ἐπεκτείνεται. Δυστυχῶς αἱ ἀκτίνες Χ δὲν ἀπέδωσαν ἀποτελέσματα ἐκατὸν τοῖς ἑκατὸν ἐπιτυχί. Εἰς τινες περιπτώσεις ἐθεράπευσαν, ἄλλοτε περιέστειλαν τὴν ἐξελίξιν τῆς νόσου, ἀλλ' εἰς πολλὰς ἄλλας δὲν ἦτο τεχνικῶς δυνατόν νὰ ἐφαρμοσθῶν. Διὰ νὰ φανῇ πάντως πᾶσον τεραστία εἶνε ἡ ἐνέργεια τῆς ἐντάσεως ἐνὸς ἑκατομμυρίου βόλτ ἀκτίνων Χ, ἀρκεῖ νὰ σημειώθῃ ὅτι ἡ ἀκτινοβολία τῶν ἰσοδυναμεί πρὸς τὴν ἀκτινοβολίαν ἐνὸς ὁλοκλήρου χιλιγράμμου ραδίου.

MARCEL BEREUX

ΠΩΣ ΑΝΑΠΝΕΟΥΝ ΤΑ ΕΝΤΟΜΑ

Τραχεΐα κάμψης τοῦ Μεταεοσκώληκος. Αἱ τραχεΐαι τῆς κεφαλῆς ἔχουν τὰ στίγματα τῶν εἰς τὸ μέτωπον.

Τὸ λεπτότατον «διωλιστήριον» τῆς μίας Καλιφόρου τῆς Ἑμετικῆς, χάρις εἰς τὸ ὁποῖον ἔμποδίζεται ἡ εἰσόδος ξένου σώματος εἰς τὴν τραχεΐαν.

Τὰ ἔντομα δὲν ἀναπνέουν ὅπως ἡμεῖς, διὰ πνευμόνων, ἀλλὰ διὰ συστήματος ἀεριοφόρων σωλήνων τῶν τραχειῶν. Αὗται διήκουν δι' ὅλου τοῦ σώματος, διασχίζονται εἰς πλείστας καὶ λεπτοτάτας διακλαδώσεις καὶ ἐπικοινωνοῦν μετὰ τοῦ ἐξω κόσμου διὰ τῶν στίγμάτων, μικρῶν ὀπῶν, διὰ τῶν ὁποίων εἰσέρχεται εἰς τὸ σῶμα τὸ ἀεὶ ζυγόνον καὶ ἐξέρχεται τὸ ἀνθρακικὸν δέυ. Ἡ εἰκὼν δεικνύει τὰ στίγματα τῆς κάμψης τῆς Ἀγλαΐδος, ὠραιστάτης πεταλούδας.

Ποίαν μορφήν προσλαμβάνει Ο ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ

Α'. Ο ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ ΚΑΙ ΟΙ ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΟΙ

Τοῦ κ. ΔΗΜ. ΤΣΙΜΙΚΑΛΗ, καθηγητοῦ τοῦ μαθήματος Παθητικῆς Ἀεραμύνης εἰς τὸ Πανεπιστήμιον Ἀθηνῶν, συνταγματάρχου τοῦ Πυροβολικοῦ ἐ. ἀ.,

Ἐκ τῆς μελέτης τῆς στρατιωτικῆς ἱστορίας προκύπτει, ὅτι, αἱ περισσότεραι τῶν ἐφευρέσεων ἐπὶ τοῦ ὅπλου, ἐγένοντο δεκταὶ μετὰ μεγάλης δυσκολίας.

Τὸ ὁπλογεμὲς ὅπλον ἀπερρίφθη κατ' ἀρχὰς μὲ τὴν δικαιολογίαν ὅτι ἀπῆται μεγάλην κατανάλωσιν πυρομαχικῶν. Δὲν ἀνεγνωρίσθη κατ' ἀρχὰς ἡ στρατιωτικὴ ἀξία τοῦ ἄρματος μάχης.

Ὁ στρατηγὸς Φούλλερ γράφει ὅτι πρὸ τοῦ ἐυρωπαϊκοῦ ἤδη πολέμου ὑπεβλήθησαν εἰς τὸ ἀγγλικὸν ὑπουργεῖον τῶν Στρατιωτικῶν ὑπὸ τινος ἐφευρέτου τὰ σχέδια ἐνὸς ἄρματος μάχης. Ὅπως ἐξηκριθῶν μεταπολεμικῶς τὸ ἄρμα τοῦτο μάχης ἦτο καλύτερον τῶν χρησιμοποιοθέντων πρῶτων μοντέλων κατὰ τὸν ἐυρωπαϊκὸν πόλεμον. Ἐν τούτοις ὁλόκληρος ὁ σχετικὸς φάκελος μετὰ τῶν σχεδίων τοῦ ἄρματος τούτου ἐτέθη εἰς τὸ ἀρχειὸν τῆς σχετικῆς ὑπηρεσίας μὲ τὴν παρατήρησιν ὅτι ὁ ὑποβαλὼν τὴν πρότασιν αὐτὴν «θὰ ἦτο τρελλός».

Ἀλλὰ καὶ κατ' αὐτὴν ἔτι τὴν πολεμικὴν περίοδον τὸ ἄρμα μάχης κατ' ἀρχὰς δὲν ἐγένετο δεκτὸν ὑπὸ τῆς διοικήσεως τοῦ στρατοῦ. Ἡ παραδοχὴ αὐτοῦ ὀφείλεται εἰς τὸ προσωπικὸν ἐνδιαφέρον ὑπὲρ αὐτοῦ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Ναυτικῶν.

Ὁ αὐτὸς συγγραφεὺς ἔγραψε κάποτε ὅτι δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ συζητηθῇ εἰς τὴν Γενεὴν ἡ ἀπαγόρευσις τῶν νέων ἐφευρέσεων ἐπὶ τοῦ θακτηριολογικοῦ πολέμου ἢ τῶν ἀκτίνων τοῦ θανάτου, διότι φροντίζουν ἤδη τὰ ὑπουργεῖα τῶν Στρατιωτικῶν ὅπως αἱ τοιαῦται ἐφευρέσεις παραμένουν ἀχρησιμοποίητοι εἰς τὰ ἀρχεῖα αὐτῶν.

Αἱ ἐφευρέσεις, αἱ ὁποῖαι ἐπιβάλλουν μεταβολὴν τῆς ἰσχυροῦς τακτικῆς καὶ τῆς ἐκπαιδεύσεως, δὲν δύναται νὰ ἐπιβληθῶν ἀμέσως οὔτε ἐν καιρῷ πολέμου, ἀλλ' οὔτε καὶ ἐν εἰρήνῃ. Καὶ ὅταν ἀκόμη νέον τι ὅπλον δοκιμασθῇ παρὰ τὸν στρατὸν εὐρεθῇ κατάλληλον καὶ χρήσιμον, δὲν δύναται νὰ εἰσχωρῇ εἰς χρῆσιν ἀμέσως, διότι ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ὅπλου ἀπαιτεῖ τεραστίας δαπάνας. Ἐξ ἄλλου πρὶν ἢ παραδοθῇ τοῦτο πρὸς χρῆσιν εἰς τὸν στρατὸν, πρέπει νὰ συνταχθῶν νέοι κανονισμοὶ ἐκπαιδεύσεως καὶ τακτικῆς χρήσεως αὐτοῦ. Ὅταν ὁ χρόνος τῆς στρατιωτικῆς θητείας εἶνε βραχύς δὲν δύναται νὰ γίνωνται κατὰ μείζονα λόγον δοκιμαὶ διὰ νέων ὀπλων, διότι τοῦτο θὰ ἦτο εἰς βάρος τῆς ἐκπαιδεύσεως τοῦ στρατεύματος. Τέλος πρέπει νὰ παρέλθουν ὁλόκληρα ἔτη διὰ νὰ ἀσκηθῶν τὰ στελέχη

καὶ οἱ στρατιῶται εἰς τὴν ἐφαρμογὴν νέων μεθόδων μάχης.

Ἐν καιρῷ πολέμου οἱ νεωτερισμοὶ ἐπιβάλλονται κατ' ἀρχὴν ταχύτερον ὑπὸ τὴν πίεσιν τῆς ἀνάγκης, ἔτι δὲ περισσότερον, διότι αἱ πρὸς τοῦτο δαπάναι δὲν λαμβάνονται τὸσον ὑπ' ὄψει, ὅσον ἐν εἰρήνῃ. Τότε ὅμως ἔχει τις νὰ ἀντιμετωπίσῃ ἐτέρας δυσχερείας, ὡς εἶνε ἡ ἔλλειψις πρῶτων ὀπλων ἢ ἡ μεγάλη ἀσασχολήσις τῶν πολεμικῶν βιομηχανιών.

Ὁ Ἀγγλος στρατηγὸς Μῶρις γράφει τὰ ἀκόλουθα ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου :

Ἡ στρατιωτικὴ ἱστορία μας δεικνύει ὅτι οὐδὲν νέον ὅπλον διατηρεῖ ἐπὶ πολὺ τὴν ὑπεροχὴν ἐναντὶ τῶν ἄλλων. Ἐντὸς ὀλίγου θὰ εὐρεθῇ μέσον ἐξουδετερώσεως αὐτοῦ. Δύναται θεαθῆναι νὰ ἐπιφέρῃ αἰφνιδισμὸν τινὰ κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ πολέμου. Ἡ εἰσαγωγὴ αὐτοῦ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς εἰρήνης εἰς τὸν στρατὸν εἶνε κατὰ διαφορετικόν, ἐφ' ὅσον ὁ ἐχθρὸς γνωρίζει αὐτὸ καὶ παρακολουθεῖ τὴν ἀξίαν του. Μετὰ τινὰ ἔτη εἰρηνικῆς περιόδου εἶνε ἐντελὲς ἀδύνατον νὰ προείπῃ τις ποῖα θὰ εἶνε ἡ πραγματικὴ ἐπίδρασις ἐπὶ τῆς πολεμικῆς τέχνης νέου τινος ὀπλου. Ἐχομεν πάντα λόγον νὰ βασισώμεθα περισσότερον ἐπὶ γενικῶν ἀρχῶν ἢ ἐπὶ ὀρισμένων μεθόδων μάχης. Οἱ ἐνθουσιῶδεις ὁπαδοὶ τοῦ ἄρματος μάχης, ἔχουν πάντα λόγον νὰ ἐκδηλώσιν τὸν ἐνθουσιασμόν των διὰ τὸ νέον αὐτὸ ὅπλον, ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ ὁμιλοῦν περὶ «μεταβολῆς τοῦ πολέμου» ἢ περὶ καταργήσεως τοῦ ἱππικοῦ ἢ τοῦ πεζικοῦ. Οὐδὲν τῷ ὄντι ὅπλον, ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς σφενδόνης τοῦ Δαβὶδ μέχρι τῆς ἐποχῆς τοῦ ἄρματος μάχης ἔχει πραγματικῶς μεταβάλῃ τὴν φύσιν τοῦ πολέμου. Ὁ πόλεμος εἰς ὅλας τὰς ἐποχὰς διεξήχθη ἐπὶ τῇ θέσει τῶν αὐτῶν ἀρχῶν. Μόνον αἱ μέθοδοι τῆς μάχης μεταβάλλονται, δασαὶς ἀλλάσσονται τὰ βοηθητικὰ μέσα».

Ἐπὶ τοῦ ζητήματος ἐπίσης τῶν μεθόδων μάχης ὁ Γάλλος στρατηγὸς Ρουκερόλ γράφει : «Δύο δυνατότητες ὑπάρχουν. Ἡ πρώτη συνίσταται εἰς τὴν χρῆσιν νέου τινος πολεμικοῦ μέσου πρὸς συμπλήρωσιν τῆς ἐνεργείας τῶν ἤδη ἐν χρῆσει μέσων. Ἡ χρῆσις τούτων εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν ἐπιβάλλει ἀπλὴν μόνον συμπλήρωσιν τῶν ἤδη ἐν χρῆσει κανονισμῶν. Ἡ δευτέρα ἀρχὴ ἐπιζητεῖ νὰ λησμονηθῶν αἱ παλαιαὶ ἀντιλήψεις, νὰ δοκιμασθῶν ἀνευ προκαταλήψεως τὰ νέα ὅπλα καὶ νὰ ρυθμισθῇ ἡ χρησιμοποίησις αὐτῶν, χωρὶς νὰ προσκολληθῶν εἰς τὰς ὑφισταμένους ἀρχὰς, ἀλλὰ καὶ χωρὶς νὰ περιφρονηθῶν αὐτά, ἂν ἐξακολουθῶν νὰ εἶνε ὀρθαί».

Τὴν αὐτὴν γνώμην ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου ἔχει καὶ ὁ πρῶτος ἀρχηγὸς τοῦ ἀμερικανικοῦ γενικοῦ ἐπιτελείου εἰς ἑκθεσίαν του δημοσιευθεῖσαν εἰς τὸ ἀμερικανικὸν περιοδικὸν «Army, and Navy Journal» :

«Ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς μηχανοποιήσεως ὑφίστανται δύο δόγματα. Κατὰ τὸ ἐν τούτων, πρέπει νὰ ὁργανωθῇ ἰδιαίτερος μηχανοποίητος στρατὸς κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε νὰ δύναται νὰ διεξαγάγῃ μόνος του πλήρη ἐπιχείρησιν, ἀπὸ τῆς λήψεως τῆς ἐπαφῆς μέχρι τοῦ τελικοῦ σκοποῦ. Κατὰ τὸ ἕτερον δόγμα πρέπει ἕκαστον τῶν προϋπαρχόντων ὀπλων (πεζικόν, πυροβολικόν, κ.τ.λ.) νὰ χρησιμοποιήσῃ τὰ διάφορα εἶδη τῶν ὀπλημάτων τούτων, ἐφ' ὅσον οὗτω δύναται νὰ ἐκτελέσων καλύτερον τὴν ἀποστολὴν των. Εἰς τὸ σύστημα τοῦτο ἡ μηχανοποίησις εἰσέρχεται ἐντὸς ὁλοκλήρου τοῦ στρατοῦ, ἀλλὰ μόνον πρὸς βελτίωσιν τῆς ἀποδόσεως ἐκάστου τῶν ὑφισταμένων ὀπλων αὐτοῦ».

Ὁ ἡδὲ Πολωνὸς ἀρχιστράτηγος Σικόρσκι, εἰς ἔργον αὐτοῦ περὶ τοῦ νέου πολέμου, γράφει ὅτι στρατεύματι εὐκόλως καταστρέφεται, δυσκόλως ὅμως ἀνασυντάσσεται. Πρῶτον δόκιμα δύναται νὰ κλονίσουν τὴν ἐμπιστοσύνην τῶν στρατιωτῶν ἐπὶ τῆς ὑφισταμένης ὁργανώσεως αὐτοῦ. Ὁ ἐυρωπαϊκὸς πόλεμος ἔδωκε σοφιστάτην ὁδήσιν εἰς τὰς ἐφευρέσεις ἐπὶ τῆς τεχνικῆς τοῦ πολέμου. Μετέβηλεν ἐπίσης τὴν πολεμικὴν τέχνην. Εἶνε ὅμως ἐξ ἄλλου ὀρθόν, ὅπως πολὺ ὀρθῶς παρετήρησεν ὁ στρατάρχης φῶς δει, δὲν εἶνε ἀλγότερον ἀληθές ὅτι αἱ γενικαὶ ἀρχαὶ τοῦ πολέμου οὐδὲν ὡς μετεβλήθησαν.

Τὸ αὐτὸ θὰ ἰσχύσῃ καὶ σήμερον καὶ εἰς τὸ μέλλον. Αἱ ἀρχαὶ τοῦ πολέμου θὰ παραμείνουν ἀκλόνητοι. Εἰς ὅτι ἀφορὰ τὰς τεχνικάς προόδους δέον ἀπαραίτητως νὰ λαμβάνονται αὗται ὑπ' ὄψιν, τὸσον κατὰ τὰς ἐν χρῆσει μεθόδους ὅσον καὶ κατὰ τὴν στρατιωτικὴν ὁργάνωσιν.

ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ

Ἀτυχία κρύπτει ἵνα μὴ τοὺς ἐχθρούς εὐφράνῃς.—Φίλοις ἀτυχουσιν ὁ αὐτὸς ἴσθι.—Χρόνος φείδου, δειπνᾷς γὰρ ἐφ' ὃ μὴ δαί ὀλίγος ἐστὶν ἐφ' ὃ δει. (Περικλῆς ὁ Κορίνθιος).

Πραγματικότης πλήρως ἀνεξάρτητος ἀπὸ τῶν πνεύμα που τὴν ἐννοεῖ, τὴν βλέπει ἢ τὴν αἰσθάνεται εἶναι κατὰ ἀδύνατον. (Πουανκαρέ).

Ο ΜΗΧΑΝΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΡΡΥΘΜΙΣΕΩΣ τῆς δερμότητος τῆς παραγωγῆς τοῦ πυρετοῦ καὶ τῆς δράσεως τῶν ἀντιπυρετικῶν φαρμάκων

ΤΟΥ Κ. ΣΠ. Α. ΔΟΝΤΑ, ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟΥ, ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ ΤΗΣ ΠΕΙ-
ΡΑΜΑΤΙΚΗΣ ΦΥΣΙΟΛΟΓΙΑΣ ΕΝ ΤΩ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΩ ΑΘΗΝΩΝ

Γ' (Τελευταίον)

Ἀναλόγως τῶν ἀλλοιώσεων καὶ τῆς συνπαράουσης παραλυτικῆς καταστάσεως τῶν κέντρων τῆς θερμότητος, πρέπει ν' αὐξηθῇ καὶ ἡ κεντρικὴ τοῦ σώματος θερμοκρασία, διὰ νὰ καταστήται νὰ διεγείρῃ τὰ ρυθμιστικὰ ταῦτα κέντρα.

Ὁ Μπρούμαν εἰς ὅλα τὰ ρηθέντα πειράματά του παρατήρησεν ὅτι διὰ τοῦ θερμικοῦ νυγμοῦ ἐγίνετο κατ' ἀρχὰς πτώσις καὶ κατόπιν αὐξήσις τῆς θερμοκρασίας τοῦ σώματος. Τὸ γεγονός τοῦτο δυνάμεθα νὰ ἐξηγήσωμεν ἐκ τοῦ ὅτι καθ' ἣν στιγμὴν ἐκτελεῖται ὁ θερμικὸς νυγμὸς γίνεται πράγματι ἐρεθισμὸς τῶν θερμικῶν κέντρων, ἀποτέλεσμα τοῦ ὁποίου εἶναι ἡ πτώσις τῆς θερμοκρασίας τοῦ σώματος. Εὐθὺς δὲ ὡς παρέλθῃ ὁ ἐρεθισμὸς, καὶ τοῦτο συμβαίνει ταχέως, τὰ τραυματισθέντα γαγγλιακὰ κύτταρα χάνουν μέγαν βαθμὸν τῆς διεγερσιμότητός των καὶ εὐρίσκονται, ἐνεκὰ τοῦ τραύματος καὶ τῆς αἱμορραγίας, εἰς παραλυτικὴν ἢ ναρκωτικὴν κατάστασιν, ἀνάλογος τῆς ὁποίας εἶναι καὶ ὁ ἐπερχόμενος πυρετός.

Τὰ κατὰ τὰ πειράματα τοῦ Μπρούμαν ἀποτελέσματα τῆς ἐπιδράσεως τοῦ ηλεκτρικοῦ ρεύματος ἦσαν οὐχὶ σταθερά καὶ ἐπὶ ἡμέρας ἄλλοτε μὲν πτώσις, ἄλλοτε δὲ αὐξήσις τῆς θερμοκρασίας, διότι πτώσις μὲν τῆς θερμοκρασίας ἐπὶ ἡμέρας ὁσάκις τὸ διαδιεσπόμενον ἢ λεκτρικὸν ρεῦμα προῦκλει διέγερσιν τῶν κέντρων τῆς θερμότητος, τούναντι δὲ ὁσάκις τοῦτο ἔδρα παραλυτικῶς, προκαλοῦν ἀνιλεκτρότονον, εἰχεν ὡς ἀποτέλεσμα τὴν αὐξήσιν τῆς θερμοκρασίας τοῦ σώματος τοῦ ζώου.

Εἰς παλαιότεραν ἐργασίαν, ἣν εἶχομεν ἐκτελέσει μετὰ τοῦ Ρ. Νικολαΐδου εὐρομεν, ὅτι οὐσαίτινες διεγείρουσι τὰ θερμικὰ κέντρα, ἐνῶ ἄλλαι ἔχουν τούναντιον ναρκωτικὴν ἐνέργειαν ἐπὶ τούτων.

Ἐπαναλαβὼν τὰ πειράματα ταῦτα καὶ ἐξετάσας λεπτομερέστερον τὴν ἐπιδράσιν διαφόρων φαρμάκων ἐπὶ τῶν θερμικῶν κέντρων, εὐρον τὰ ἑξῆς: Οὐσαίτινες δεικνύουσι καταφανὴ ναρκωτικὴν ἐπιδράσιν ἐπὶ τὰ ρηθέντα κέντρα, προκαλοῦσι μεγάλην αὐξήσιν τοῦ θερμικοῦ εὐρους. Τοιαύτη δὲ εἶναι ἡ τετραϋδρο - θ - ναφθυλαμίνη, ἥτις ἐνδοφλεβίως καὶ εἰς δόσιν 0,50 ἔφευρεν αὐξήσιν τοῦ θερμικοῦ εὐρους κατὰ 2,40 εἰς δόσιν δὲ 0,150 αὐξήσιν κατὰ 3,40. Ἐπίσης ἐπὶ τῶν ζώων τῶν ναρκωθέντων δι' εἰσποδῶν αἰθέρος ἢ χλωροφορμίου εὐρομεν αὐξήσιν τοῦ θερμικοῦ εὐρους κατὰ 1,50 — 2,00 — 3,00 καὶ μεγάλην ἐπιβράδυνσιν τῆς ἐμφάνσεως τῆς ταχυπνοίας, ἥτοι ἰσχυρὰν ναρκωτικὴν ἐπιδράσιν.

Ἡ χλωραλδίνη, δι' ἐνδοφλεβικῶν ἐνέσεων 0,4 γρ. ἔφευρεν αὐξήσιν τοῦ θερμικοῦ εὐρους κατὰ 2,00 — 2,50 καὶ μεγάλην ἐπιβράδυνσιν τῆς ταχυπνοίας, ἐμφανιζομένης μετὰ 1 ὥραν περίπου. Ὅμοιον ναρκωτικὴν ἐνέργειαν δεικνύει καὶ ἡ κοκαΐνη. Ἐνδοφλεβικῇ ἐνέσει 0,12 ὑδροχλωρικῆς κοκαΐνης ἤ ἔξῃσε τὸ θερμικὸν εὖρος κατὰ 2,40.

Τούναντιον δὲ κατὰ τὴν ἐπιδράσιν τῶν ἀντιπυρετικῶν φαρμάκων εὐρομεν πολὺ μικρὸν θερμικὸν εὖρος καὶ τὴν ταχυπνοίαν ἐμφανιζομένην ἐντὸς θραχυτάτου χρόνου, ὅπερ δεικνύει, ὅτι τὰ ἀντιπυρετικά προκαλοῦν ἰσχυρὰν διέγερσιν τῶν θερμικῶν κέντρων.

Ἐκ τῆς ἐπιδράσεως δόσεων 1) 2 — 1 γρμ. κινίνης, εἰσαχθείσης διὰ τοῦ στόματος εἰς τοὺς κύνες ὑπὸ τὴν μορφήν τοῦ οὐδετέρου ὑδροχλωρικοῦ ἁλτος, εὐρομεν μικρὰν μόνον ἐλάττωσιν τοῦ θερμικοῦ εὐρους κατὰ τοῦ κανονικοῦ. Ἐνιμένη ὁμως εἰς τὴν φλεβικὴν κυκλοφορίαν ἢ εἰς τὸ περιτόναιον, εἰς δόσιν 10 — 20 ἑκταγρ. ἡ κινίνη φέρει μεγάλην ἐλάττωσιν τοῦ θερμικοῦ εὐρους, τὸ ὁποῖον γίνεται ἀρνητικὸν (—0,10 — 0,30, — 0,60), ἢ δὲ ταχύπνοια ἀρχεται ἐντὸς ὀλίγων λεπτῶν. Ὅμοιον ἐνέργειαν δεικνύει καὶ ἡ ἀντιπυρίνη, ἥτις διὰ τοῦ στόματος εἰς δόσεις 1 — 1 1/2 γρμ. δὲν φέρει μεγάλην μεταβολὴν τοῦ θερμικοῦ εὐρους (+0,30 +0,5, +0,70). Ἐνιμένη ὁμως εἰς τὸν κύνα ὑποδορεῖται ἢ ἐνδοφλεβίως εἰς δόσιν 50 ἑκταγρμ. φέρει πολὺ μεγάλην ἐλάττωσιν τοῦ θερμικοῦ εὐρους, τὸ ὁποῖον γίνεται ἀρνητικὸν (—0,1, — 0,5, — 1,00) καὶ ἡ ταχύπνοια ἀρχεται ἐντὸς ὀλίγων λεπτῶν.

Ἡ ἀσπιρίνη εἰσαγομένη διὰ τοῦ στόματος εἰς δόσιν 1 — 2 γρμ. προκαλεῖ πολὺ μεγάλην διέγερσιν τῶν θερμικῶν κέντρων, ἐξ ἧς εὐρίσκεται μεγάλη ἐλάττωσις τοῦ θερμικοῦ εὐρους καὶ ταχυτάτη ἐμφάνισις τῆς ταχυπνοίας.

Τὰ γεγονότα ταῦτα μᾶς ἐπιτρέπουσι νὰ ἐξηγήσωμεν τὴν φαρμακολογικὴν ἐνέργειαν τῶν ἀντιπυρετικῶν φαρμάκων ἐπὶ τοῦ θερμικοῦ εὐρους καὶ τῆς ταχυπνοίας ὡς ἑξῆς:

Ὡς καταφαίνεται ἐκ τῶν ἡμετέρων πειραμάτων τὰ ἀντιπυρετικά φάρμακα δὲν φαίνονται ἔχοντα ἐπιδράσιν ναρκωτικὴν, τοῦλάχιστον ὡς πρὸς τὰ θερμικὰ κέντρα, ἐνῶ φαίνεται ὅτι τὰ ἀντιπυρετικά ἐπιδρᾶσιν ἐντὸς θραχυτάτου χρόνου ὑπὸ τῶν ἀντιπυρετικῶν. Τοῦτο δὲ συνάγεται σαφῶς ἐκ τοῦ ὅτι ταῦτα ὄχι μόνον δὲν ἐξασθενοῦσι τὴν διεγερσιμότητα τῶν θερμικῶν κέντρων, ἀλλ' ὅπως τούναντιον προκαλοῦσι σημαντικὴν καὶ κατάδηλον διέγερσιν αὐτῶν.

Ἡ μορφήν ἐμφανίζει ἰδιάζουσαν ἐνέργειαν ἐπὶ τὰ κέντρα τῆς θερμότητος.

Ἐνῶ μεγάλα δόσεις ὑδροχλωρικῆς μορφίνης (0,65 — 1,0) δρᾶσι ναρκωτικῶς ἐπὶ τὰ θερμικὰ κέντρα καὶ τὸ θερμικὸν εὖρος αὐξάνεται κατὰ πολὺ (κατὰ 1,00 — 3,00), ἢ δὲ ταχύπνοια ἐπιβράδυνεται μέχρι 1 — 1 1/1 ὥρας, αἱ μικραὶ δόσεις τῆς μορφίνης, 3 — 10 ἑκταγρ. ὑδροχλωρικοῦ ἁλτος αὐτῆς, προκαλοῦσι τούναντιον μεγάλην διέγερσιν τῶν κέντρων τούτων ἐπὶ τοῦ κυνός καὶ εὐρίσκουμεν τὸν μέγαν ἐλάττωσιν τοῦ θερμικοῦ εὐρους τῆς ταχυπνοίας, ὡς τοῦτο γίνεται ἀρνητικὸν (—0,2 — 0,5, — 1,00) καὶ ἡ ἐνέργεις τῆς ταχυπνοίας γίνεται τάχιστα, ἐντὸς ὀλίγων λεπτῶν.

Τὸ γεγονὸς τοῦτο δεικνύει, ὅτι ἡ μορφήν εἰς μικρὰς δόσεις ἔχει ἐνέργειαν ἀντιπυρετικὴν, ὅσην περιέχουσι καὶ τὰ κυρίως ἀντιπυρετικά φάρμακα. Κατ' ἀκολουθίαν αὕτη ἐνδείκνυται ὡς φάρμακον ναρκωτικὸν ἅμα καὶ ἀντιπυρετικόν. Ἡ τοιαύτη ἐνέργεια τῆς μορφίνης ἀποτελεῖ ἐν ἐπὶ πλεονεκτήματι, ὅτι οὐσαίτινες προκαλοῦσι κατ' ἀρχὰς διέγερσιν τῶν κέντρων, δύνανται νὰ φέρωσι κατόπιν, ἐάν ἡ δόσις εἴναι σχετικῶς μεγάλη, ἀποτέλεσμα ὅπως ἀντίθετον τοῦ ἀρχικοῦ. Δηλαδή μετὰ τὴν ἀρχικὴν διέγερσιν, δυνάμεθα νὰ ἴδωμεν ἐπερχομένην ναρκώσιν, ἥτοι ἔχομεν πρὸ ἡμῶν παραλυτικὴν ἐνέργειαν ἐκ τοῦ αὐτοῦ φαρμάκου, ὅπερ διὰ μικρῶν δόσεων προκαλεῖ σαφὴ αὐξήσιν τῆς διεγερσιμότητος.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

Ἐκ τῶν ρηθέντων πειραμάτων ἔχομεν πολλὰ γεγονότα, ἐκ τῶν ὁποίων δυνάμεθα νὰ ἐξηγήσωμεν τὸν μηχανισμόν τῆς διαρρυθμίσεως τῆς θερμότητος ἐν τῷ ὁργανισμῷ, ἐπίσης δὲ τὴν κατάστασιν τῆς διεγερσιμότητος τῶν κέντρων τῆς θερμότητος κατὰ τὸν πυρετόν, ὡς καὶ τὴν φαρμακολογικὴν ἐνέργειαν τῶν ἀντιπυρετικῶν φαρμάκων.

Ἐκ τούτων λοιπὸν συνάγομεν τὰ ἑξῆς:

1) Τὸ ὕψος τῆς κεντρικῆς τοῦ σώματος θερμοκρασίας, καθ' ὃ γίνεται ἡ ἐνέργεις τῆς ἐκ θερμότητος ταχυπνοίας ἐπὶ τοῦ κυνός, ὡς καὶ τῶν λοιπῶν ζώων, ἐφ' ὧν ἡ διαρρυθμίσιν τῆς θερμότητος οὐδὲν ἢ ἀτελῶς γίνεται δι' ἐπιβράδυνσιν, δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς κριτήριον τῆς διεγερσιμότητος τῶν διαρρυθμιστικῶν τῆς θερμότητος κέντρων, διὰ τοῦ καθορισμοῦ τῆς θαλβίδος τοῦ ἐρεθισμοῦ αὐτῶν. Τὸ θερμικὸν εὖρος τῆς ταχυπνοίας ἀποτελεῖ ἀκριβὲς μέτρον τῆς διεγερσιμότητος τῶν θερμικῶν κέντρων. Ἡ μέθοδος αὕτη μᾶς ἐπιτρέπει τὴν ἐξέτασιν τῆς διεγερσιμότητος τῶν νευρικῶν τοῦ σώματος κατὰ τὸν τρόπον ἐντελῶς

φυσιολογικόν, διὰ τῆς χρήσεως αὐτοῦ τοῦ ὁμολόγου ἐρεθισματος τῶν κέντρων καὶ ἀνευ δράσεως ἄλλων τινῶν ἐρεθισμάτων, ὡς καὶ τῶν μηχανικῶν διὰ τραυματισμοῦ τῶν κέντρων ἢ τῶν ηλεκτρικῶν, ἢ ἄλλων τεχνητῶν ἐρεθισμάτων, ἐξ ὧν πάντως τὰ κέντρα ἔλαττονται μᾶλλον ἢ ἡττον σπουδαίως καὶ ἡ λειτουργία τῶν γίνεται ἀνώμαλος.

2) Ἐν φυσιολογικῇ καταστάσει ἡ θαλβίς τοῦ ἐρεθισμοῦ τῶν θερμικῶν κέντρων εὐρίσκεται ἐντὸς πολὺ στενῶν ὁρίων, ἥτοι μὲ διαφοράς ὀλίγων δεκάτων τοῦ βαθμοῦ.

3) Ἦνα ἡ διεγερσιμότης τοῦ θερμικῶν κέντρων συστήματος διατηρεῖται κανονικὴ καὶ ἀμετάβλητος εἶναι ἀναγκαῖον νὰ παραμένῃ κανονικὴ ἡ ἀναλογία τοῦ ὕδατος τοῦ ἐσωτερικοῦ ὕγρου περιβάλλοντος. Διότι πᾶσα μεταβολὴ τῆς διαπυρετικῆς πίεσεως αὐτοῦ μεταβάλλει λίαν αἰσθητῶς τὴν θαλβίδα τοῦ ἐρεθισμοῦ τῶν θερμικῶν κέντρων.

Ἡ αὐξήσις τῆς πυκνότητος τοῦ αἵματος καὶ τοῦ ὕγρου τῶν ἱσθῶν, ὅπως π.χ. κατὰ μακρὰν περίσθον δίψης, ἢ μετ' ἐνδοφλεβίου ἐνεσιν ὑπερτανικοῦ διαλύματος, φέρει σημαντικὴν ἐλάττωσιν τῆς διεγερσιμότητος τῶν θερμικῶν κέντρων, ἅτινα ἐμφανίζονται τότε μᾶλλον ἢ ἡττον ἀναίσθητα, ἀναλόγως πρὸς τὸν βαθμὸν τῆς ἀφυδατώσεως τῶν. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει πρέπει ν' αὐξηθῇ ἀναλόγως ἡ ἐνέργειαι καὶ ἡ διάρκεια τοῦ ἐιδικοῦ ἐρεθισματος, Ἦνα ἐπιτευχθῇ ἡ ἀντίδρασις τῶν γαγγλιακῶν κυττάρων τῶν κέντρων καὶ νὰ τεθῇ εἰς λειτουργίαν ὁ θερμικὸς μηχανισμὸς.

Ἡ τοιαύτη ἐλάττωσις τῆς διεγερσιμότητος τῶν θερμικῶν κέντρων μᾶς ἐπιτρέπει νὰ ἐξηγήσωμεν εὐκόλως καὶ ἐπαρκῶς τὸν τρόπον τῆς παραγωγῆς τῶν πυρετῶν ἐκ δίψης, ὡς καὶ τῶν πυρετῶν ἐκ ἁλτος, ὡς ἐλέχθη ἀνωτέρω.

Τούναντιον ἡ ἀφθονία ὕδατος ἐν τοῖς ἱσθῶσι καὶ κατ' ἀκολουθίαν ἡ ἐλάττωσις τῆς διαπυρετικῆς πίεσεως τοῦ ἐσωτερικοῦ ὕγρου περιβάλλοντος, ὅπως συμβαίνει διὰ τῶν ὑποτονικῶν ἐνδοφλεβικῶν ἐνέσεων, προκαλεῖ αὐξήσιν τῆς διεγερσιμότητος τῶν θερμικῶν κέντρων, τὰ ὁποῖα, μᾶλλον εὐαίσθητα εἰς τὰ ἐρεθίσματα καθιστάμενα, δεικνύουσι πολὺ μικρὸν εὖρος. Κατ' ἀκολουθίαν τὰ ὑποτονικά διαλύματα ἐμφανίζουσι ἐνέργειαν ἀντιπυρετικὴν.

4) Ἡ ἀνώψισις τῆς θερμοκρασίας τοῦ σώματος ὑπὲρ τὴν κανονικὴν, ἥτοι ὁ πυρετός ἐκ τῆς δράσεως τοξινῶν, εἰτε δι' ἐνέσεως ἀνινώδους αἵματος ἢ ὁροῦ κλπ., ὀφείλεται εἰς ναρκωτικὴν ἐνέργειαν τῶν πυρετογόνων τούτων οὐσιῶν ἐπὶ τὰ διαρρυθμιστικὰ τῆς θερμότητος κέντρα, τῶν ὁποίων τότε ἐλάττωται μᾶλλον ἢ ἡττον ἡ διεγερσιμότης καὶ αὐξάνεται ἀναλόγως τῶν θερμικῶν εὐρῶν τῆς ταχυπνοίας. Τὰ κέντρα τῆς θερμότητος, εὐρίσκόμενα τότε εἰς κατάστασιν παραλυτικὴν καὶ γενόμενα ἡττον εὐαίσθητα ἐκ τῆς ναρκωτικῆς ἐπιδράσεως τῶν πυρετογόνων οὐσιῶν, ἔχουν ἀνάγκην ἰσχυροτέρων ἐρεθισμάτων πρὸς διέγερσιν καὶ κατ' ἀκολουθίαν ἡ διαρρυθμίσιν τῆς θερμότητος τοῦ σώματος τελεῖται εἰς θερ-

μοκρασίαν τὴν ὑψηλοτέραν, ὅσον καὶ ἡ παράλυσις τῶν κέντρων εἶναι μεγαλύτερα. Ἐφ' ὧν ἡ ἐπὶ τὰ θερμικὰ κέντρα παραλυτικὴ ἐπιδράσις τοῦ πυρετογόνου παράγοντος αὐξάνεται, ἐπιτοσοῦτον πρέπει νὰ αὐξηθῇ καὶ ἡ ἐνέργειαι τοῦ ἐιδικοῦ φυσικοῦ ἐρεθισματος (τῆς κεντρικῆς θερμοκρασίας) διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὴν θαλβίδα τοῦ ἐρεθισμοῦ καὶ νὰ προκαλέσῃ τὴν ἀντίδρασιν τῶν συνιστῶντων τὰ κέντρα κυττάρων καὶ τὴν ἐνέργειαι τῆς λειτουργίας τοῦ ρυθμιστικοῦ τῆς θερμότητος μηχανισμοῦ, ἥτις ἐκδηλοῦται διὰ τῆς ταχυπνοίας. Ἐν ἄλλοις λόγοις, πρὸς ἐπιτεύξιν τῆς ἀντιδράσεως τῶν θερμικῶν κέντρων μᾶλλον ἢ ἡττον ἐν ναρκώσει εὐρίσκόμενων, εἶναι ἀνάγκη νὰ δράσῃ κεντρικὴ θερμοκρασία ὑψηλοτέρα καὶ ἐπὶ μακρότερον χρόνον.

5) Ἡ ἐπὶ τῶν κέντρων τῆς θερμότητος ἐνέργειαι τῶν ἀντιπυρετικῶν φαρμάκων δὲν εἶναι ναρκώσις, ὅπως θεωρεῖται μέχρι σήμερον. Ἀλλὰ τούναντιον τὰ φάρμακα ταῦτα δρᾶσιν ἐπὶ τὰ κέντρα τῆς διαρρυθμίσεως τῆς θερμότητος κατὰ τρόπον αὐξάνοντα τὴν διεγερσιμότητα τούτων. Ἐκ τῆς δράσεως ἀντιπυρετικῆς τινος οὐσίας εὐρίσκουμεν πολὺ μικρὸν θερμικὸν εὖρος.

6) Τὴν ἀντίθετον ἐνέργειαν ἐμφανίζουν πολλὰ οὐσία ναρκωτικά καὶ πυρετογόνα, ὅπως ὁ αἰθέρ, τὸ χλωροφόρμιον, ἡ χλωραλδίνη, ἡ κοκαΐνη, ἡ θ - τετραϋδροναφθυλαμίνη, ἃς μέχρι τοῦδε ἐξήτασαμεν. Αἱ οὐσαί αὐταὶ ἔχουν μεγάλην ἐπιδράσιν ἐπὶ τὰ θερμικὰ κέντρα καὶ φέρουν πραγματικὴν ναρκώσιν τούτων, ὅπως ἀποδεικνύεται καταφανέστατα ἐκ τῆς μεγάλης ἐλάττωσεως τῆς διεγερσιμότητος τῶν κέντρων τούτων, ἐξ ὧν αἱ μεγάλαί τιμαὶ τοῦ θερμικοῦ εὐρους τῆς ταχυπνοίας.

7) Ἡ μορφήν ἐπίσης ἔχει ναρκωτικὴν ἐνέργειαν ἐπὶ τῶν θερμικῶν κέντρων ὅταν δρᾷ εἰς μεγάλας δόσεις. Ἀλλ' αἱ μικραὶ δόσεις αὐτῆς φέρουσι μεγάλην διέγερσιν τῶν κέντρων τούτων, αὐξάνουσι σημαντικῶς τὴν διεγερσιμότητα τῶν. Κατ' ἀκολουθίαν ἡ μορφήν χορηγομένη εἰς μικρὰς δόσεις εἶναι ἰσχυρὸν ἀντιπυρετικὸν φάρμακον.

ΑΥΤΟΜΑΤΟΣ ΦΩΤΙΣΜΟΣ ΕΞΩΘΥΡΑΣ

Εἰς τὰς ἐξοχικὰς κατοικίας, τὸ ἀνοίγμα τῆς θύρας κατὰ τὰς νυκτερινὰς ἰδίως ὥρας, χωρὶς νὰ γνωρίζωμεν ποῖος κτυπᾷ, εἶνε συχνὰ ἐπικίνδυνον, διότι ὑπάρχει φόβος νὰ εὐρεθῶμεν πρὸ ἐνὸς κακοποιοῦ ἢ ἄλλου ἀνεπιθυμητοῦ ἐπισκέπτου. Ὁ Ἐλβετός ἐφευρέτης Μπόυλεν ἔλυσε τὸ σχετικὸν πρόβλημα διὰ τῆς ἐπινοήσεως ἐιδικοῦ συνδυασμοῦ κώδωνος καὶ φωτισμοῦ. Συγκεκριμένως μόνις πιεσθῇ ὁ ηλεκτρικὸς κώδων τῆς εἰσόδου, ἀνάβει αὐτομάτως μικρὸς λαμπτήρ, ὁ ὁποῖος καταυ-

γάξει τὸ κροῖον τὸν κώδωνα ἄτομον. Τὸ φῶς παραμένει ἀνημμένον ἐπὶ ἐν ἡ δύο λεπτά, ἀκολουθῶς δὲ σβύνει αὐτομάτως.

Ἐν τῷ μεταξύ οἱ ἐντὸς τῆς κατοικίας δύνανται νὰ διακρίνουν ἂν ὁ ἐπὶ σκέπτης εἶνε γνωστός καὶ ἂν πρέπει ἢ ὄχι νὰ τοῦ ἀνοίξουν. Περιττὸν νὰ λεχθῇ ὅτι οἱ λαμπροὶ μόνις εὐρεθῶν ὑπὸ τὸ φῶς τοῦ λαμπτήρος τρέπονται εἰς φυγὴν.

Τὸ φαινόμενον τοῦτο ἀποδεικνύει, ὅτι τὰ θερμικὰ κέντρα, διεγερθέντα ἐκ τῆς δράσεως τοῦ φαρμάκου, κατέστησαν μᾶλλον εὐαίσθητα καὶ μᾶλλον διεγερσιμα, ἐξ ὧν ἀντιδρᾶσι πολὺ ταχέως καὶ εἰς θερμοκρασίαν τοῦ αἵματος πολὺ μικρότεραν.

6) Τὴν ἀντίθετον ἐνέργειαν ἐμφανίζουν πολλὰ οὐσία ναρκωτικά καὶ πυρετογόνα, ὅπως ὁ αἰθέρ, τὸ χλωροφόρμιον, ἡ χλωραλδίνη, ἡ κοκαΐνη, ἡ θ - τετραϋδροναφθυλαμίνη, ἃς μέχρι τοῦδε ἐξήτασαμεν. Αἱ οὐσαί αὐταὶ ἔχουν μεγάλην ἐπιδράσιν ἐπὶ τὰ θερμικὰ κέντρα καὶ φέρουν πραγματικὴν ναρκώσιν τούτων, ὅπως ἀποδεικνύεται καταφανέστατα ἐκ τῆς μεγάλης ἐλάττωσεως τῆς διεγερσιμότητος τῶν κέντρων τούτων, ἐξ ὧν αἱ μεγάλαί τιμαὶ τοῦ θερμικοῦ εὐρους τῆς ταχυπνοίας.

7) Ἡ μορφήν ἐπίσης ἔχει ναρκωτικὴν ἐνέργειαν ἐπὶ τῶν θερμικῶν κέντρων ὅταν δρᾷ εἰς μεγάλας δόσεις. Ἀλλ' αἱ μικραὶ δόσεις αὐτῆς φέρουσι μεγάλην διέγερσιν τῶν κέντρων τούτων, αὐξάνουσι σημαντικῶς τὴν διεγερσιμότητα τῶν. Κατ' ἀκολουθίαν ἡ μορφήν χορηγομένη εἰς μικρὰς δόσεις εἶναι ἰσχυρὸν ἀντιπυρετικὸν φάρμακον.

ΑΙ ΕΙΣ ΥΠΒΡΥΧΙΑ ΑΠΩΛΕΙΑΙ ΤΟΥ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Τὰ υποβρύχια, τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦν κατ' σήμερον τὸ κυριώτερον ὄπλον τοῦ κατὰ θάλασσαν πολέμου τῶν Γερμανῶν, ἐχρησιμοποιήθησαν, ὡς γνωστόν, εὐρύτατα καὶ κατὰ τὸν παγκόσιον πόλεμον. Κατὰ τὸν ἐν λόγῳ πόλεμον οἱ Γερμανοὶ ἀπώλεσαν ἐν συνόλῳ 194 υποβρύχια, 515 αξιωματικούς καὶ 4819 ναύτας. Ἐκ τοῦ συνόλου τῶν Γερμανῶν ἀξιωματικῶν τοῦ στόλου, οἱ ὁποῖοι ἀπώλεσθησαν κατὰ τὸν παγκόσιον πόλεμον, οἱ ἡμίσεις τῶν πλοίαρχων καὶ τὸ τρίτον τῶν ὑποπλοίαρχων καὶ σηματοφόρων ὑπῆρξαν θύματα τῶν υποβρυχίων, ὑπολογίζεται δὲ ὅτι ἐν συνόλῳ ἐπὶ 30000 ἀνδρῶν χρησιμοποιηθέντων εἰς τὸν υποβρυχιακὸν πόλεμον, ἀπώλεσθη τὸ ἕν ἕκτον.

ΠΑΡΙΣΙΟΙ, Η ΠΟΛΙΣ ΤΩΝ ΕΞΟΡΙΣΤΩΝ

Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἐγκαταστάσεως εἰς Παρίσιους τῶν ἀνευ ἐδαφῶν κυβερνήσεων τῆς Πολωνίας καὶ τῆς Τσεχοσλοβακίας, ὑπεθυμίζεται ὅτι ἡ γαλλικὴ πρωτεύουσα φέρει ἀπὸ αἰώνων τὸν τίτλον τῆς πόλεως τῶν ἐξορίστων.

Πράγματι, ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ' κατέφυγεν εἰς Παρίσι οὗς ὁ ἐξόριστος βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας Ἰάκωβος Β', ἕκτοτε δὲ ὅλοι σχεδὸν οἱ ἐκπτώτοι ἡγεμόνες καὶ οἱ ἐξόριστοι καὶ διωκόμενοι πολιτικοὶ ὄλων τῶν ἀποχρώσεων εὐρίσκουν αὐτοὺς ἐκεῖ.

Περιπέτειαι ένός έφευρέτου

ΤΟΥ Κ. Γ. ΑΣΠΡΕΑ

Είς τούς μάρτυρας της έπιστήμης, των οποίων τās τυχας τās τραγικάς και τās μαρτυρικές περιπετείας είχαμε ίστωρήσει από των σπηλών τούτων, θά προσθέσωμεν ήδη και τās φαιδράς και μαρτυρικές ένίοτε περιπετείας έκ των έφευρετών τινων, ών αι εργασίαι απέβησαν μεγάλας έξυπναι, ρετικαί εις τās βιωτικές ανάγκας των ανθρώπων.

Υπήρχεν εποχή κατά την οποίαν ή κάλτσα έθεωρείτο ως είδος πολυτελείας. Δέν την έφορουσαν παρά μόνον Βασίλισσαι και μεγάλοι άρχόντισσαι. Άλλά και των βασιλισσών ή κάλτσα ήτο τότε χειροποίητον και χονδροειδές κατασκευασμα τού οποίον σήμερον δέν θά κατεδέχετο να φορέση ούτε ή πτωχότερα κόρη τού λαού. *Και όταν έγινεν ακόμη κοινοτέρα, ή κάλτσα, έπλέκετο με κοκκάλινες ή ξύλινες χειροποίητες θελόνες με χονδρόν θαμβάρεον ή μάλλινον νήμα από νουκουκέρ και κορίτσια, πού είχον την υποχρέωσι να εργάζωνται συνεχώς σχεδόν διά να φτιάχνουν κάλτσες δι' όλα τὰ μέλη της οικογενείας.

Είς την πλεκτικήν ταύτην χειροτεχνίαν έφερε την πρώτην αναστάσειν ή έφευρέσις της μηχανής, μιάς άπλης μηχανής πού έπλεκε κάλτσες κατά τρόπον άπλούστατον και γοργάτατον. Και τού παράδοξον είνε ότι εις την έφευρέσειν αὐτήν, όπως και εις άλλες άπλούστερες ή σοβαρώτερες, έπαιξε σπουδαίον ρόλον ο έρωας.

Ένας Άγγλος έρκοκήρυξ, ο Ουίλλιαμ Λή, από τού Γκάλβερτον τού Νόττινγκχαμ, θαθεία έρωτευμένος, έφευρε την πρώτην καλτοσηχανήν και είχε την τιμήν να περιβάλη τούς πόδας, με τις πρώτες μεταξωτές κάλτσες, μιάς περιφρήτου βασιλίσσης, της Μαρίας των Μεδίκων, αλλά και ύπέστη περιπετείας φαιδράς και άλγεινάς, άπέθανε δέ άσθενος και πένθης.

Ο Άγγλος έρκοκήρυξ άγαπούσε μιά μικρή χωριατοπούλα τού χωρίου Γούδφορντ, ονομαζομένην Μαρλίαν Πάτσον. Της είχε εκφράσει τόν έρωτά του, αλλά ματαίως προσεπάθει να συναντάται με την άγαπημένην του εις τού δάσος τού Γούδφορντ. Η μικρή χωριατοπούλα κατείχετο όλην την ήμέραν και μέγα μέρος της νυκτός να πλέκη τις κάλτσες όλων των μελών της οικογενείας της.

Ο Ιωάννης Χίνδρες, τού οποίου ο πατήρ ήτο ένας έκ των μαθητών τού Ουίλλιαμ Λή, άναφέρει ότι ο άτυχής έφευρέτης έθασάνιζε τόν νοϋν του να εύρη μηχανικόν τρόπον διά τού οποίου ή άγαπημένην του Μαρρία θά κατάρθωνε να πλέκη τόσα ζεύγη κάλτσες εις μίαν εβδομάδα όσα δέ της έπαρκούσε διά να πλέξη όλόκληρος έξαιμνήια.

«Ένα πρωί, γράφει ο Ιωάννης Χίνδρες, έφθασε εις την αϋλήν της Μαρίας ο Ουίλλιαμ Λή, άκολουθούμενος από μίαν άμαξαν, μέσα εις την οποίαν ύπήρχον διάφορα κομμάτια άγνωστων μηχανών, και δίχως να δώσει κανένα έξήγησιν τὰ ξεφόρτωσε, τὰ σπύρηνωσε, και έν διαστήματι μισής

ώρας έπλεξε ένα ζεύγος κάλτσες.»

Η χωριατοπούλα, καθώς και οι οικείοι της έμειναν κατάπληκτοι.

Τό αποτέλεσμα όμως της έφευρέσεως έκείνης ύπήρξε διά τόν άτυχή έρωτευμένον έφευρέτην άληθώς τραγικόν.

Η οικογένεια Πάτσον, αντί να τόν εύχαριστήση, έξηγέρθη έναντίον του, ακόμη δέ έξήγειρε και όλον τού χωριό. Η έφευρέσις έκρίθη ως έργον τού διαβόλου: διότι έστρέφετο έναντίον της τιμίας εργασίας όλων των κοριτσιών και των νουκοκυράδων πού άποζούσαν από τού πλέξιμο των κάλτσών. Διότι, όπως άναφέρει ο Χίνδρες, έπιστεύθη ότι ή έφευρέσις έκείνη προωρίζετο να καταστήση δυστυχείς άναριθμήτους οικογενείας άποζώσας μόνον έκ της πωλήσεως των περικνημίδων ως έπλεκον διά των χειρών.»

Μεγάλη συμφορά έξέσπασε κατά τού έφευρέτου. Η άγαπημένην του Μαρρία τόν άπηνήθη. Η οικογένειά της τόν έξεδίωξε. Ο άρχιεπίσκοπος τόν έπέσεισε και ο δυστυχής έρκοκήρυξ και έφευρέτης κατέφυγεν εις την Γαλλίαν με την έλπίδα ότι θά εύρισκεν εκεί τού μέσον να άναγνωρισθ ή έφευρέσις του, και να σωθή έκ των διώξεων και της έχθρότητας των συμπατριωτών του.

Βασιλεύς της Γαλλίας ήτο ο Έρρίκος ο Δ' και Βασίλισσα σύζυγός του, ή Μαρρία των Μεδίκων, πρωθυπουργός δέ ο Σουλλύ, ο εύφυής και προοδευτικός πολιτικός άνήρ, περί τού οποίου ή σύγχρονος κακογλωσσία των Παρισινών έπιθυρούσιν ότι ήτο εύνοούμενος της Βασιλίσσης.

Ο φυγάς έρκοκήρυξ, άφοϋ έκινδύνευσε να άποθάνη της πείνης, κατάρθωσε να παρουσιάσθ μίαν ήμέραν ένώπιον τού Σουλλύ, ο δέ όξύνους και προοδευτικός έκείνος άνήρ άντελήφη και τās άφελείας αι όποιαι ήδύναντο να προκύψουν έξ αὐτής. Έπροστάτευσε τόν Λή, τού παρέδωκε τὰ μέσα να κατασκευάσθ μίαν μηχανήν και τόν έτοποθέτησε με σιτηρέσιον εις τού άπλούστατον των Παρισίων.

Ολίγους μήνας κατόπιν, την πρώτην τού έτους, ο Σουλλύ προσέφερεν εις την Μαρλίαν των Μεδίκων ως δώρον μίαν δωδεκάδα μεταξωτές κάλτσες. Η Μαρρία, κατά τούς συγχρόνους χρονογράφους, άράια και φιλάρεσκος γυναίκα, ένθεουσιάζετο από τού λεπτόν δώρον τού οποίου έθαύμασε την ύφαντικήν και την εύμορφίαν διά της όποιας άπηλάσσετο από τού «τσουράπια» τὰ όποια όσον και άν ήσαν μετά προσοχής πλεγμένα, άπέναντι των λεπτών μεταξινών καλτσών ήσαν κατασκευασματα χονδροειδέστατα.

Η κακία όμως των ανθρώπων ένήδρευεν έναντίον της έφευρέσεως.

Η Μαρρία των Μεδίκων παρέδωσε τού πολύτιμον δώρον εις τās θαλαμηπόλους της, των οποίων έργον, μετά ξύ των άλλων, ήτο να πλέκουν και να πρημεθεύουν τις κάλτσες της Βασίλισσης.

«Αι πανούργαι αὐταί γυναίκες, ά-

ναφέρει ο Σουλλύ εις τὰ άπομνημονεύματά του, πρὸ τού κινδύνου να χάσουν τὰ κέρδη των από την νέαν έφευρέσειν, συνεννοήθησαν και έκωψαν περιτέχνως την κλωστήν των ραφών κατά τοιοϋτον τρόπον ώστε, μόλις τις έφόρσεν ή Βασίλισσα, είδεν ότι έκόπτοντο αι ραφαί των και άπεσπώντα εις τεμάχια.»

Τό ίδιον θράδυ, εις τού έπίσημον δείπνον ή Μαρρία των Μεδίκων δέν παρέλειψε την εύκαιρίαν να πειράξη τόν Σουλλύ και να προκαλέση την φαιδρότητα της Αϋλής διά την κακίστην ποιότητα τού δώρου τού πρωθυπουργού.

Δευτέρα, θύελλα έξέσπασε κατά της κεφαλής τού άτυχούς έφευρέτου. Ένώ άνέμενε θαυμασμούς και άνειρευέτω πλούτον, είδε την έπομένην να τόν συλλαμβάνουν και να τόν φυλάκίζουν, και να διατυπώται ή άπειλή της έξορίας έκ τού Γαλλικού έδάφους. «Όταν δέ έτόλμησε να έρωτήσθ ο δυστυχής τόν λόγον τού άπηνήθησαν, ότι ήτο άπλούστατα ένας άπατεών!»

Κλεισμένος εις την φυλακήν ο Λή και μη γνωρίζων τίποτα διά τού κακό της τέχνας του θάλαμηπόλων της Βασιλίσσης, έπίστευεν ότι, τώρα πλέον είχε άπολεσθ ήρικτικώς, διότι έπ' ούδενι λόγω τού έπέρετραπεν να επικοινωνήσθ με κανένα ούτε να άπειθυνη έπιστολήν πρὸς τόν Σουλλύ, όταν δέ έπὶ τέλους είδε να ένοιγεται ή θύρα και έπίστευεν ότι ήλθεν ή σιγή της έξορίας του, ήκουσε να τού άναγγέλλουν ότι άφήνετο έλευθερος με την διαταγήν να έμφανισθ την έπομένην ένώπιον τού κανιχούρου πρωθυπουργού. Τό τέχνασμα είχε άποκαλυφθ. Αι θαλαμηπόλοι έτιμωρήθησαν.

Λή άπλευθερώθη και διατάχθη να φάνη πολλάς δωδεκάδας μεταξωτών περικνημίδων διά την Βασίλισσαν, τās Υψηλάς της συγγενείς και τās δουκίσσας και πριγκηπίσας της Γαλλίας, πρὸς τās όποιας θά προσέφερι τις άραιές κάλτσες ή Μαρρία των Μεδίκων.

Άλλ' ένῶ έρρόδιζεν ή αϋγή της εύτυχίας διά τόν περιπετειώδη έφευρέτην έπηκολούθησαν φοβερά πολιτικά γεγονότα.

Ο Έρρίκος Δ' έδολοφονήθη από τόν Ρεβαίλλακ, ο Σουλλύ παρητήθη, ή Μαρρία των Μεδίκων περιπλέχθη εις τās ταραχάς και τούς έμφυλους πολέμους της. Αντιβασίλεια και διά μέσου δραματικών περιπετειών ο Λή είδε τὰ μηχανάς του να καταστρέφονται και άπέθανε μετά τινα έτη πενόμενος, λημονημένος και έγκαταλειμμένος.

Μετά αρκετά έτη, τού 1656, ο Ιωάννης Χίνδρες, τού οποίου ο πατήρ ήτο μαθητής τού Ουίλλιαμ Λή, κατεσκεύασε και έθεσεν εις ένέργειαν εις τού Παρίσι ειδικόν εργοστάσιον μηχανών πλεκτικών των καλτσών και ή Άγγλία, ή όποια τόσον έπύκρυνε και παρείδε τόν έφευρέτην, έξέχθη έπὶ τέλους τόν νεώτερον άδελφόν τού Λή, τού οποίου ένας μαθητής ίδρυσεν εις τού Λονδίον τού πρώτον μικρόν εργοστάσιον καλτσοβιομηχανίας.

Η ΥΓΙΕΙΝΗ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ

ΣΤ'. - Η 'Υγιεινή της έγκύου γυναίκος

Υπό τού Κ. Μ. Μ. ΜΩΥΣΕΙΔΟΥ, Ιατροϋ, διευθυντοϋ τού περιοδικού «ΥΓΕΙΑ»

Η γυνή είναι ή φύλαξ τού είδους. Περιλαίλει μέσα της όλα τὰ στοιχεία διά την άνάπτυξιν και διαίωσιν τού είδους. Είς μίαν ήλικίαν περιλαμβανομένην μετά ξύ τού 14 και 46 έτους, τού είδους άρχίζει να διοικη ή επιτακτικώς τὰ δικαιώματά του και κρατεί τότε τόν γυναικείον οργανισμόν υπό την άπόλυτον αὐτοϋ έξάρτησιν.

Η σημασία της έγκυμοσύνης διά την ύγειαν της γυναίκος είνε σπουδαιοτάτη. Αι έργων των συγχρόνων βιολόγων, όλων άνεξαιρέτως, έπίδειξαν καθ' όλην την γραμμήν ένα γεγονός γνωστόν από των αρχαιοτάτων χρόνων, ότι ή γυναίκα σφύζει εν ένε παρ' άγ' α' σωματικής και ψυχικής υγείας πρὸς τὰς έξέσεις. Είνε σήμερον έντός πάσης άμφιβολίας ότι ή έγκυμοσύνη άποτελεί τού καλύτερον προφυλακτικόν από όγκους της μήτρας και ότι αι στερείαι γυναίκες είνε αι πληρώουσιν τόν βαρύτερον φόρον εις τούς όγκους αὐτούς, τούς τόσον όκληρους και τόσον επικινδύνους.

«Η φύσις, γράφει ο Μπινέ, έπλασε την γυναίκα διά τόν έρωτα, την μητρότητα και την συντήρησιν της οικογενειακής έστίας. Και δέν πρόκειται περί δογμάτων και θεωριών, αλλά περί νόμων βιολογικών αναλλοιώτων, οι όποιοι, άν ποτε καταπατηθούν, έχουν ως συνεπείας τρομερούς ψυχικούς κλονισμούς ή σοβαράς διαταράξεις της οργανικής άρμονίας.»

Η έγκυμοσύνη είνε μία κατάσταση κατ' έξοχην φυσιολογική. Διά των άνωτέρων δέν θέλομεν να κηρυχθώμεν ύπερ των συνηών και έπανειλημμένων κήσεων, οι όποιοι έξαντλούν άληθινά και μαγαίνουν και τὰ υγιέστερα και ισχυρότερα σώματα. Καταδικάζομεν μόνον ως άντιφυσιολογικόν και άνθυγιεινόν τόν περιορισμόν των τέκνων εις τού μηδέν ή εις τού ελάχιστον, έφόσον λόγοι σοβαροϋ υγείας δέν έπιβάλλουν τού τοιοϋτον.

Γενικοί κανόνες υγείας της έγκύου. — Σκοπός της υγιεινής της έγκύου είνε να καθοδηγήσθ την γυναίκα κατά την έγκυμοσύνην της, να προστατέσθ τού ευδερν από κάθε βλάβην και κίνδυνον και να την προπαρασκευάσθ καταλλήλως διά τόν τοκετόν και τόν θηλασμόν, ως οίον τε καλύτερον. Η γενική υγιεινή της έγκύου άφορῃ την διαίταν, την ένδυμασίαν, τās φυσικές άσκήσεις, την καθαριότητα, τās γεννησιώους σχέσεις και τέλος την ήθικήν και ψυχικήν υγιεινήν.

Δέν θά μάς άπασχολήσουν ένταϋθα τὰ διάφορα αὐτά κεφάλαια της υγιεινής έλέμψαι χρόνον. Θά προσθέσωμεν μόνον όλίγας λέξεις περί της διαιτητικής των έγκύων και της ήθικής και ψυχικής υγιεινής.

Κατά την κύσιν και την γαλουχίαν, ή μήτηρ όφείλει όχι μόνον να προσλαμβάνη όλα τὰ θρεπτικά στοιχεία τὰ αναγκαία διά την άτομικήν της υγείαν, αλλά και διά την άνάπτυξιν τού έμβρύου.

Θά δίδεται προσοχή ιδιαίτερα εις την διαίτησιν Δ, τού άσβεστιου, και τόν σίδηρον διά να προλαμβάνεται ο ραχιτισμός τού παιδιού και ή άναμία της μητρός και τού παιδιού. Χρήσις άφθονος τροφών προστατευτικών — Ιδίως γάλα-

κτος, χόρτων φρέσκων, φρούτων — άντα ποκρίνεται πρὸς τās πλέον σπουδαίας άνάγκας της έγκυμοσύνης.

Κατά την έγκυμοσύνην αι διαταίμαι έχουν μεγάλην σημασίαν διά τόν λόγον ότι τού έμβρυον κείμεν μεγάλην κατανάλωσιν άπ' αὐτάς διά την άνάπτυξιν του. Η τροφή κάθε έγκύου γυναίκος όφείλει να είνε πλουσία εις διαταίμας.

Ο Γερμανός καθηγητής Ε. Βόγκτ συνιστά θερμώς εις τās έγκύους να χρησιμοποιούν έν άφθονία τὰ έξής φρούτα και χόρτα: τομάτες, σπανακια, καρότα, λάχανα, μαρούλια, πατάτες, κοκκινόγούλια, γογγύλια, ρεβέντι, φασόλια φρέσκα, αϋγά, γάλα, γαλακτερά και ιδίως βούτυρο.

Η έγκυος είνε πολύ συχνά πρὸ παντός μία νευρική. Ο οργανισμός της άποκτὰ ιδιαιτέρων εύαισθησίαν. Έχομεν καθήκον να φερόμεθα πρὸς αὐτήν με ήπιότητα, καλώς και συμπαθείαν. Η έγκυος όφείλει να άποφεύγῃ τās διαίτας ήθικὰς συγκινήσεις, τόν φόβον, την λύπην, την όργην και τὰ μεγάλα της ψυχής πάθη.

Η φαντασία της μητρός δύναται να έπιδράσῃ έπὶ τού έμβρύου: Είνε δυνατόν έντονοι ψυχικοί έντυπώσεις της έγκύου να έχουν έπίδρασιν έπὶ της σωματικής και ψυχικής άναπτύξεως τού έμβρύου: Είς όλα τὰ κλήματα, εις όλες τās χώρας, ή λαϊκή πίστις έδωσεν από αρχαιοτάτων χρόνων άπάντησιν θετικὴν εις την έρώτησιν. Υπάρχουν πολλοί οι πιστεύοντες ότι πολλὰ σωματικά άνωμαλία τού έμβρύου όφείλονται εις την έπίδρασιν έντόνων ήθικων και ψυχικών συγκινήσεων. Μεγάλοι έγιναν συζητήσεις και έξακολουθοϋν έτι και σήμερον, μετάξυ των έπιστημονικών περί τού ζητήματος. Δυστυχώς τού φυσιολογικόν αὐτό πρόβλημα παραμένει άλυτον, σκοτεινόν και έπιστημονικώς συζητήσιμον. Η πίστις εις την έπίδρασιν των ψυχικών έντυπώσεων της μητρός έπὶ της διαπλάσεως τού έμβρύου ήτο θαυμάσια ριζωμένη εις την ψυχὴν

αὐτή μόνον τού λαού, αλλά και των φιλοσόφων και ιατρών της έλληνικής αρχαιότητας. Η πίστις αὐτή είχε φθάσει παρά τοις Έλλησιν εις την πλέον ιδανικήν και την πλέον έξευγενισμένην έκφασιν της και είχε μάλιστα άποικιστάλλωθι εις τού λόκληρον σόστημα υπό την έλευκτοτέρα και πλέον έξωρατισμένην μορφήν, την ΚΑΛΛΙΠΑΙΔΙΑΝ Πολυτελείαν.

Παρά των Ιστορικών της εποχής εκείνης μανθάνομεν ότι ή καλλιπαΐδια έκαλλιεργετο όχι μόνον υπό των ιατρών, αλλά και υπό των γυναικών, άποτελούσα

ΑΙ ΘΗΒΑΙ ΔΙΧΩΣ ΣΤΡΑΤΗΓΟΝ

Ο Έπαμεινώνδας, όταν έτραυματίσθη θανάσιμως εις την Μαντινείαν πολέμων κατά των Σπαρτιατών και μετεφέρθη ζών ακόμη εις την σκηνήν, έξήτησε τόν Δαΐφοντον διά να τόν άναδείξῃ στρατηγόν. Οι παρευρισκόμενοι τού είπαν ότι έφονεύθη. Όταν έλαβε την αὐτήν άπάντησιν και διά τόν Ιολαΐδαν, συνεβούλευσε τούς Θηβαίους να συμφιλιωθούν με τούς έχθρούς, διότι δέν είνε πλέον στρατηγός εις τās Θήβας.

με την κοσμητικήν μίαν των πρώτιστων αὐτῶν άσχολιών. Από των Θεαίτητον τού Πλάτωνος πληροφορούμεθα ότι οι μαμμές είχαν ειδικότητα διά την καλλιπαΐδιαν. Και βλέπομεν ένα κολοσσόν Ιατρικόν, τόν Γαλήνον, να εφαρμόζῃ την καλλιπαΐδιαν εις ώρισμένους πελάτας δυσειδείς και κακοδόρφους με άποτελέσματα έξαιρετικώς ικανοποιητικά.

Ο χώρος ένταϋθα δέν μου έπιτρέπει να εισέλθω εις λεπτομερείας περί των δάσεων και των μεθόδων της καλλιπαΐδας των αρχαίων. Τούς ένδιαφερομένους διά τού θέμα παραπέμπω εις δύο μου έργα από τόν τίτλον «Η καλλιπαΐδια άλλοτε και σήμερον» και «Εϋγονική Παιδοκομία παρά τοις αρχαίοις Έλλησιν».

Προστασία της μητρός. — Η προστασία της έγκύου είνε άναμφισβητήτως ένα από τὰ πλέον έπείγοντα, τὰ πλέον ζωτικά και τὰ πλέον ένδιαφέροντα μελήματα της Δημοσίας και Κοινωνικής Υγιεινής. Η μητρότης είνε μία λειτουργία κοινωνική και ως εκ τού γεγονότος τούτου έχει δικαίωμα εις μίαν προστασίαν από τού κράτους πού άντιστοιχείται την κοινωνίαν. Κάθε έγκυος, ιδίως ή των άπόρων τάξεων, δικαιούται να τύχῃ όλων έκείνων των περιποιήσεων, δι' όν θά δύναται να φέρῃ εις πέρας αὐτὸν τόν τοκετόν της εις περιβάλλον άσπικτικόν και υπό συνθήκας άπλύτως άφελείας και έπιστημονικής. Δυστυχώς και ως μη όφέει, ή μητρική θνησιμότης κυμαίνεται ακόμη μεταξύ 2 και 6 επί τοις 1000. Με άλλας, έξεις παρωχημέναις θάνατος μιάς μετέρας έν άναλογία πρὸς 200 γεννήσεις.

Παρά τού ποσοστόν θανάτων έγκύων κατά τόν τοκετόν άνέρχεται εις 8,3 επί τοις 1000 (ήτοι 1 θάνατος επί 119 τοκετών). Η γνωστή Άγγλίσ Φλώρανς Νάιτινγκαλ, έδογμάτιζε στην εποχή της τὰ έξής: «Ο θάνατος γυναικός τιμωρίας θά έπρεπε να προκαλέσῃ μίαν άνάγκησιν. Άποτέλει άτύχημα μέγιστον, τού οποίου θά έπρεπε να έρευνήσων αι αίτίαι διά να καταπαθῇ έν τῷ μέλλοντι ή έπανάληψις της.»

Η έλάττωσις της μητρικής θνησιμότητας είνε έν αὐτὸν να έπιτευχῇ α) διά της σχολικής δ.δασκαλίας εις τούς νέους και τās νεάρας της φυσιολογίας και των συνηθειών της υγιεινής, δς δι' έξακολουθήσουν να εφαρμόζουν βραδύτερον εις τās οικείας των.

6) Διά των πρὸ, κατά και μετά τόν τοκετόν Ιατρικών έξετάσεων και περιποιήσεων. Πρὸς επιτυχίαν τού δευτέρου αὐτοϋ όρου απαιτείται ίδρυσις σταθμών και άσύλων δι' έγκύους, μαιευτήριων λαϊκών Ιατρείων, και φορητῶν μαιευτικῶν συνεργείων.

«Διά της παρακολούθησεως των έγκύων, πρὸ, κατά και μετά τόν τοκετόν, γράφει ο καθηγητής Ν. Δούρος, θά καταστή δυνατή ή πρόληψις και έγκαίριος θεράπεια πολλών παθήσεων μητρός και παιδιού και θά άποδοθῇ εις την έλληνικήν φυλήν ή παραβλητική ήνεία των προγόνων των, την οποίαν θά τόνωσῃ και παράλληλος προσπάθεια της σωματικής και πνευματικής άγωγής της Έλληνικής κορασίδος και μητρός.»

Η ΝΑΡΚΗ: 'Ο ὕπουλος ἐχθρὸς τῶν ναυτιλλομένων

ΠΩΣ ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΟΥΝΤΑΙ ΑΙ ΝΑΡΚΟΘΕΤΙΔΕΣ ΚΑΙ ΤΑ ΝΑΡΚΑΛΙΕΥΤΙΚΑ

Τῶν κ. κ. ΝΤΥΠΟΥ·Ι· ΚΑΙ Φ. ΕΛΙΟΤ ἀνωτέρων ἀξιωματικῶν τοῦ Ἀμερικανικοῦ Στρατοῦ

Ἐν τῶν μάλλον καταστρεπτικῶν ὁπλῶν τοῦ κατὰ θάλασσαν πολέμου ἀποτελοῦν αἱ νάρκαι, αἱ ὁποῖαι εἶναι αὐτόματα ἐκρηκτικὰ μηχανήματα, ἀναφλεγόμενα αὐτομάτως μόλις ἓνα σκάφος προσκρούσῃ ἐπ' αὐτῶν.

Ἡ χρησιμοποίησις τῆς νάρκης ὅπως καὶ τῆς τορπίλλης ἐπεβλήθη ὑπὸ τῆς ἀνάγκης τῆς ἀντιμετώπισεως τῶν θαλάσσιων ἰδίων πολεμικῶν σκαφῶν, τὰ ὁποῖα χάρις εἰς τὴν αὐξήσιν τοῦ πάχους τῶν θωράκων καὶ τοῦ διαμετρήματος τῶν πυροβόλων ἀπέκτησαν τὴν δυνατότητα νὰ προσεγγίζουσιν ἀκωλύτως κάθε ἐχθρικήν παραλίαν καὶ νὰ ῥοῦν εἰς αὐτὴν ἀνενόχλητα.

ΠΟΤΕ ΕΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΗΘΗ ΔΙΑ ΠΡΩΤΗΝ ΦΟΡΑΝ

Κατὰ συνέπειαν ἡ πρώτη ἀποστολὴ τῆς νάρκης ὑπῆρξεν ἀμυντική, ἀποβλέπουσα νὰ παρεμποδίσῃ τὰ ἐχθρικά σκάφη ἀπὸ τοῦ νὰ προσεγγίσουσιν εἰς ὠρισμένης θαλάσσιας περιοχᾶς ἢ νὰ διέλθουν διὰ μέσου στρατηγικῶν στεγνῶν. Εἰδικώτερον ἡ νάρκη εἶναι μηχανήμα πλήρες ἰσχυρᾶς ἐκρηκτικῆς ὕλης (τροτύλης), ἡ ὁποία ἀναφλεγόμενη προκαλεῖ τὴν καταστροφὴν καὶ τῶν ἰσχυροτέρων ἀκόμη θωράκων τῶν μεγάλων θωρηκτῶν. Ἡ βασικὴ διαφορὰ μεταξὺ νάρκης καὶ τορπίλλης ἐγκρίεται εἰς τὸ ὅτι ἡ πρώτη παραμένει ἀκίνητος εἰς ὠρισμένην θέσιν ἐντὸς τῆς θαλάσσης καὶ ἀπειλεῖ κάθε σκάφος τὸ ὁποῖον ἤθελε τυχερὸν προσκρούσει ἐπ' αὐτῆς, ἐνῶ ἡ δευτέρα βάλλεται δι' εἰδικοῦ τορπιλλικοῦ σωλήνος καὶ κατευθύνεται ἐναντίον ἐγγὺς κειμένου ἐχθρικοῦ σκάφους. Τὸν πρόδρομον τῆς τορπίλλης καὶ τῆς νάρκης ἀποτελεῖ τὸ κωπήλατον, ξύλινον ὑποβρύχιον τοῦ Ὀλλανδοῦ Βάν Ντρέμπελ, τὸ ὁποῖον κατασκευάσθη τὸ 1624 καὶ ἠδύνατο νὰ πλέῃ εἰς βάθος 4 περίπου μέτρων ὑπὸ τὸ ὕδωρ. Τὸ σκάφος τοῦτο ἔφερε εἰς τὴν πρόραν μακρὸν ξύλινον κοντὸν εἰς τὸ ἄκρον δὲ αὐτοῦ ὑπῆρχε κιβώτιον πλήρες πυρίτιδος, τὸ ὁποῖον ἀνεφλέγετο ὅταν ὁ κοντὸς ἤρχετο εἰς ἐπαφὴν πρὸς τὰ τοιχώματα τοῦ ἐχθρικοῦ σκάφους καὶ προεκάλεε διάρρηξιν αὐτῶν. Τὸ ὑποβρύχιον τοῦ Βάν Ντρέμπελ δὲν εἶχε τὴν εὐκαιρίαν νὰ χρησιμοποιηθῇ ἐν τῇ πράξει, μετὰ 150 ὅμως ἔτη, τὸ 1776, διαρκούντος τοῦ ἀπελευθερωτικοῦ πολέμου τῶν Ἀμερικανῶν, ὁ Μπουσνελ ἐχρησιμοποίησε νέον εἶδος ὑποβρυχίου, τὸ ὁποῖον ὠνόμασε «Χελώνην» καὶ μετὰ τὸ ὁποῖον ἐπετέθη ἐναντίον τοῦ ἀγγλικοῦ στόλου παρὰ τὴν νῆον Στάτεν.

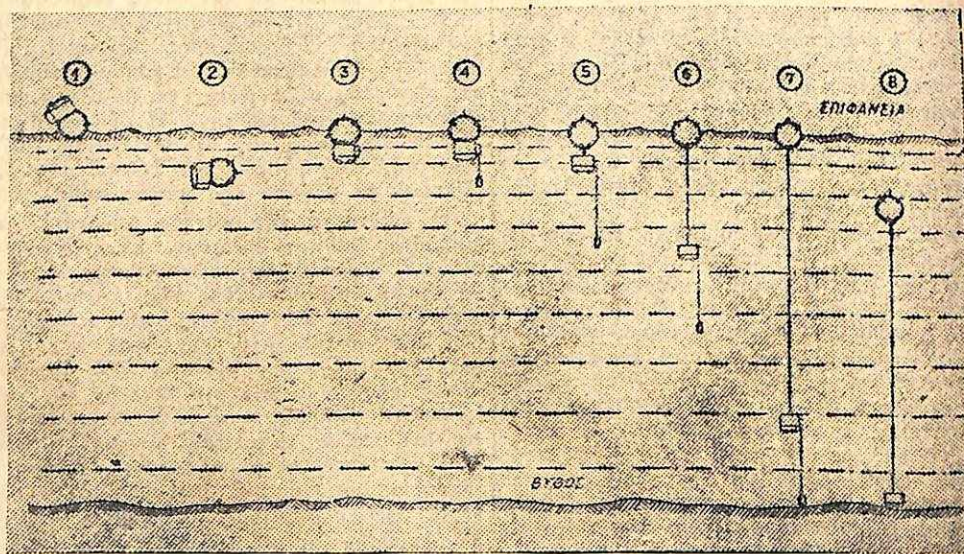
ΠΩΣ ΠΟΝΤΙΖΕΤΑΙ Η ΝΑΡΚΗ

Ἡ νάρκη ὑπὸ τὴν σημερινὴν τῆς

μορφὴν ἐνεφανίσθη πολὺ μετεγενεστέρως, δηλαδὴ ὀλίγα ἔτη πρὸ τοῦ παγκοσμίου πολέμου, κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ὁποῖου ἐχρησιμοποιήθη εὐρύτατα ἐκ μέρους ἀμφοτέρων τῶν ἀντιπάλων. Ἀποτελεῖται ἐκ δύο τμημάτων, τοῦ πλωτήρος καὶ τοῦ ἀγκυρίου, τὰ ὁποῖα συνδέονται μεταξὺ τῶν δι' ἀνθεκτικοῦ μεταλλίνου σύρματος.

Ὁ πλωτὴρ εἶναι περίπου σφαιρικός

πλωτὴρ πρὸς τὰ ἄνω. Ἀπὸ τῆς σιγμῆς αὐτῆς ὁ μηχανισμὸς θὰ ἀρχίσῃ λειτουργεῖν. Κατ' ἀρχὰς θὰ ἀποσπασθῇ ἡ βολὴ καὶ θὰ ἐκτυλίχῃ εἰς τὸ μήκος εἰς τὸ ὅποιον τὴν ἔχομεν ρυθμίσει, μόλις δὲ συντελεσθῇ τοῦτο, θὰ ἀποσπασθῇ καὶ τὸ ἀγκύριον. Τὸ σύρμα τοῦ θὰ ἀρχίσῃ ἐκτυλίσσόμενον θὰ συνεχισθῇ δὲ ἡ ἐκτύλιξις ἕως ὅτου ἡ βολὴ ἐγγίσῃ τὸν θυθὸν. Τὴν στιγμὴν αὐτὴν

Διάγραμμα δεικνὺν τὰ διαδοχικὰ στάδια ποντίσεως νάρκης

καὶ ἔχει ἐντὸς αὐτοῦ τὴν ἐκρηκτικὴν ὕλην βάρους μέχρι 400 περίπου χιλιogramμῶν καὶ τὸν μηχανισμόν πυροδοτήσεως. Τὸ ἀγκύριον περιλαμβάνει συσκευὴν ρυθμίσεως τοῦ βάρους τῆς θαλάσσης μέχρι τοῦ ὁποῖου θὰ ποντισθῇ ἡ νάρκη. Πρὸ τῆς ποντίσεως ἀμφοτέρω τὰ τμήματα τῆς νάρκης εἶναι συνδεδεμένα μεταξὺ τῶν, τὸ δὲ συνδετικὸν σύρμα εἶναι περιτυλιγμένον.

Ὁ ὅλος μηχανισμὸς, τοῦ ὁποῖου τὸ βάρος δύναται νὰ φθάσῃ μέχρι δύο τόνων, μετακινεῖται ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τοῦ σκάφους ἐπὶ σιδηροτροχιᾶς, ὥστε νὰ εἶναι εὐμετακόμιστος καὶ νὰ μὴν ὑπάρχουν κίνδυνοι ἀναφλέξεως. Ἡ νάρκη βάλλεται ἐκ τῆς πρύμνης, ἀπὸ προηγουμένως ρυθμισθῇ τὸ βάθος ἀπὸ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης μέχρι τοῦ ὁποῖου θὰ παραμείνῃ ὁ πλωτὴρ. Τὸ ἀγκύριον φέρει κάτωθεν αὐτοῦ τὴν λεγομένην βολίδα μετὰ τὴν ὁποῖαν ρυθμίζεται τὸ ἐν λόγῳ βάθος. Ἄν θέλωμεν νὰ μείνῃ ὁ πλωτὴρ 3 μέτρα ὑπὸ τὴν ἐπιφάνειαν ρυθμίζομεν τὸ μήκος τοῦ καλωδίου τῆς βολίδος ὥστε νὰ εἶναι μήκους 3 μέτρων. Ἡ νάρκη ποντιζομένη θὰ κατέλθῃ κατ' ἀρχὰς λόγῳ τῆς πίεσεως τῆς πτώσεως μέχρις ὠρισμένου βάθους, ἀκολουθῶν δὲ ἐπειδὴ εἶναι ἐλαφρότερα τοῦ ὕδατος, θὰ ἀποβλέψῃ εἰς τὴν ἐπιφάνειαν μετὰ τὸν

ὁ πλωτὴρ θὰ εὐρίσκειται ἀκριβῶς εἰς τὴν ἐπιφάνειαν. Τότε θὰ ἀνοίξῃ ἡ θαλάσσις τοῦ ἀγκυρίου καὶ θὰ εἰσέλθῃ εἰς αὐτὴν θαλάσσιον ὕδωρ, τὸ ὁποῖον θὰ τῆς προσδώσῃ μέγα ἄραρος. Ἐκ παραλλήλου θὰ σταματήσῃ τὸ ξετύλιγμα τοῦ σύρματος, συνεπεία δὲ τούτου τὸ ἀγκύριον θὰ πέσῃ εἰς τὸν θυθὸν καὶ θὰ παρασύρῃ εἰς ἀνάλογον ἀπὸ τῆς ἐπιφανείας βάθος τὸν πλωτὴρα. Εἰς τὴν θέσιν αὐτὴν θὰ παραμείνῃ τοῦ λοιποῦ ἡ νάρκη ἕως ὅτου ἐπιτελέσῃ τὸν προορισμόν της ἢ ἀλειυθῇ ἐκεῖθεν. Αἱ νάρκαι ποντίζονται ἢ μίαν παρὰ τὴν ἄλλην εἰς μικρὰν ἀπόστασιν ἀπ' ἀλλήλων καὶ εἰς δύο ἢ τρεῖς διαδοχικὰς γραμμάς, ὥστε νὰ δημιουργοῦν ἀδιαπέραστον φράγμῳ εἰς τὴν περιοχὴν τὴν ὁποῖαν ἀποκλείουσιν.

Αἱ ΑΜΥΝΤΙΚΑΙ ΝΑΡΚΑΙ

Νάρκαι ποντισμέναι εἰς τὴν εἰσοδὸν στενοῦ ἢ λιμένος καὶ ἔχουσιν ἀμυντικὴν ἀποστολὴν ἀναφλέγονται δι' ἡλεκτρικοῦ μηχανισμοῦ ρυθμιζομένου ἀπὸ τὴν παραλίαν.

Εἰδικώτερον αἱ τοιαῦται νάρκαι εἰ-

ναι συνδεδεμένα μετὰ τὸν ἐπὶ τῆς παραλίας σταθμὸν δι' ἡλεκτροφόρου σύρματος, τὸ ὁποῖον τὴν κατάλληλον σιγμὴν μεταφέρει ἡλεκτρικὸν ρεῦμα πρὸς καλὸν τὴν ἀνάφλεξιν. Ἡ μέθοδος αὐτὴ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ χρησιμοποιηθῇ προκειμένου περὶ νάρκων ποντίζομένων εἰς μεγάλην ἀπὸ τῆς ἀκτῆς ἀπόστασιν ἢ ἐγγὺς τῶν παραλίων τοῦ ἀντιπάλου. Αἱ τελευταῖαι ἔχουσιν ἐπιθετικὴν κυρίως ἀποστολὴν ἀναφλέγονται αὐτομάτως ἅμα τῇ προσκρούσει ἐπ' αὐτῶν τοῦ σώματος ἐνὸς πλοίου. Διὰ τὴν αὐτόματον ἀνάφλεξιν ὁ σφαιρικός πλωτὴρ φέρει ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας του τρία ἢ περισσότερα κεράτια, εἰς τὸ βάθος δὲ αὐτῶν ὑπάρχουν ὕαλινα φιαλίδια περιέχοντα χημικὸν ὕγρον. Μόλις τὸ κεράτιον θραυσθῇ συνεπεία τῆς συγκρούσεως, τὸ ὕγρον τοῦ φιαλιδίου ἐκχυνόμενον δημιουργεῖ ἐνὸς τοῦ πλωτήρος ἐκ τῆς ἐνώσεως δὲ ταύτης προκαλεῖται ἡλεκτρικὴ ἐκκένωσις ἀναφλέγουσα τὴν ἐκρηκτικὴν ὕλην. Αἱ ἀμυντικαὶ νάρκαι τῶν ὁποίων ἡ ἀνάφλεξις προκαλεῖται ἀπὸ τὴν παρουσίαν στεροῦνται κερατίων, εἶναι δὲ ἀκίνητοι διὰ τὰ φιλικὰ σκάφη, δεδομένου ὅτι δὲν ἀναφλέγονται διὰ τῆς προσκρούσεως, ἀλλὰ μόνον ὅταν θὰ διαβιβάσῃ ἡλεκτρικὸν ρεῦμα. Αἱ νάρκαι γενικῶς ποντίζονται εἰς ποικίλα ἀπὸ τῆς ἐπιφανείας θάλας, εἰς τρόπον ὥστε νὰ καθιστοῦν τὸν χώρον εἰς τὸν ὁποῖον εὐρίσκονται ἀδιάβατον διὰ τὰ μικρὰ καὶ τὰ μεγάλα σκάφη. Ὁ μέσος ὅρος τοῦ βάθους ποντίσεως τῶν νάρκων εἶναι 4 μέτρα. Προκειμένου νὰ καταστή ἀδιάβατος καὶ εἰς τὰ ὑποβρύχια μία θαλάσσια ἐκτασίς, ποντίζονται νάρκαι καὶ εἰς μεγάλα βάθη καὶ μάλιστα κλιμακωτά, ὥστε νὰ σχηματίζεται πλήρες δίκτυον. Τὸ σύρμα τὸσχοῖνον μετὰ τὸ ὁποῖον εἶναι ἐφωδιασμένα αἱ νάρκαι, ἔχει μήκος μέχρι 350 μέτρων καὶ συνεπῶς τὸ καταχθόνιον τοῦτο μηχανήμα δύναται νὰ τοποθετηθῇ εἰς θαλάσσης βάθος μέχρι 350 μέτρων.

Διὰ τὴν πόντισιν τῶν νάρκων χρησιμοποιοῦνται συνήθως εἰδικῶς διασκευασμένα εὐδρόμα (καταδρομικά) καλούμενα ναρκοθέτιδες. Ὡς ναρκοθέτιδες δύναται νὰ χρησιμοποιηθοῦν πλὴν τῶν εὐδρόμων καὶ τὰ ἀντιτορπιλλικά, καθὼς καὶ τὰ ταχύπλοα ἐμπορικά, ἐπὶ τῶν ὁποίων γίνονται ὠρισμένα μεταβολαί.

Συγκεκριμένως τοποθετοῦνται ἐπὶ τοῦ καταστρώματος σιδηροτροχίαι διὰ τὴν μετακίνησιν τῶν νάρκων καὶ εἰδικὰ θαροῦλκα διὰ τὴν μεταφορὰν τῶν ἀπὸ τὴν ἀποθήκην τοῦ σκάφους. Λίαν ἐπιτυχῶς ἐχρησιμοποιήθησαν κατὰ τὸν παγκόσμιον πόλεμον ὑπὸ τῶν Ἀγγλῶν ὡς ναρκοθέτιδες ἐμπορικὰ σκάφη τῆς ἀκτοπλοίας, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἀφῆρθησαν ἡ ἐπιπλοῖσις καὶ τὰ χωρίσματα τῶν διαμερισμάτων διασκευασθέντος τοῦ ἐσωτερικοῦ χώρου διὰ τὴν ἐναποθήκευσιν τῶν νάρκων. Εἰς τοιοῦτος στολίσκος ἔξ 8 διασκευασμένων ἑμπορικῶν καὶ δύο παλαιῶν εὐδρόμων ἐπάντισε τὸ τελευταῖον ἔτος τοῦ παγκοσμίου πολέμου 70 χιλιάδας νάρκας ἐντὸς τῆς Βορείου Θαλάσσης, δημιου-

ργήσας οὕτω μέγαν κίνδυνον διὰ τὰ γεωμανικὰ ὑποβρύχια, τὰ ὁποῖα συνεπεία τούτου ἐδίσταζον τοῦ λοιποῦ νὰ ἐξέρχωνται ἀπὸ τὰ ὁρητήριά των. Ἡ πόντισις τῶν ἀνωτέρων νάρκων ἀπῆλθε σὲ 13 ἐξόδους τοῦ στολίσκου, εἰς ἐκάστην δὲ ἐξ αὐτῶν ἐποντίζοντο 5400 νάρκαι.

Οἱ Γερμανοὶ στερούμενοι τῆς δυνατότητος νὰ ποντίζουσιν νάρκας διὰ πλοίων ἐπιφανείας κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ παγκοσμίου πολέμου, δεδομένου ὅτι οἱ Σύμμαχοι ἐκυρίαρχουν τῆς θαλάσσης, διεσκεύασαν ὠρισμένα μεγάλα ὑποβρύχια εἰς ναρκοθέτιδας, τὰ μεγαλύτερα δὲ ἐξ αὐτῶν ἠδύνατο νὰ μεταφέρουν περὶ τὰς 50 νάρκας. Διὰ νὰ καταστοῦν ἀκίνητοι αἱ νάρκαι πρέπει νὰ ἀλειυθοῦν. Πρὸς τοῦτο χρησιμοποιοῦνται εἰδικὰ μικρὰ σκάφη ἐλαχίστου βυθίσματος, συνήθως παλαιὰ τορπιλλοβόλα ἢ εἰδικαὶ ἀκατοί, τὰ ὁποῖα πλέοντα ἀνὰ δύο εἰς ἀντεδεδεμένα διὰ σύρματος. Τὸ σύρμα τοῦτο σαρώνει τὴν θαλάσσαν μέχρις ὠρισμένου βάθους πέ-

ραν τοῦ ὁποῖου ἐκλείπει ὁ κίνδυνος διὰ πλοῖα ἐπιφανείας καὶ, ἐμπλεκόμενον εἰς τὸ σύρμα τῶν νάρκων παρασύρει αὐτάς. Μόλις μία νάρκη ἀνακαλυφθῇ ἢ καταστρέφεται ἢ ἀλειεύεται. Ναρκαλιευτικὸν ἐγένετο ἐξαιρετικὴ χρῆσις κατὰ τὴν ἐκστρατείαν τῶν Δαρδανελίων πρὸ πάσης ἀποτυχίας τοῦ Συμμαχικοῦ στόλου ὅπως εἰσπλεύσῃ εἰς τὰ Στενά. Ἐπίσης, μετὰ τὸν πόλεμον ἐγένετο συστηματικὴ ἀλείψις τῶν νάρκων. Πολλοὶ ὅμως ἐξ αὐτῶν παρασυρθεῖσαι ὑπὸ τῆς τρικυμίας δὲν ἀνευρέθησαν καὶ ἐξηκολούθησαν ἐπὶ μακρὰν σειρὰν ἐτῶν ἐπιπλέουσιν ἐπὶ τῆς θαλάσσης καὶ ἀπειλοῦσαι τὴν εἰρηκτικὴν ναυσίπλοιν.

Διαρκούντος τοῦ παγκοσμίου πολέμου αἱ ἐκ τῶν νάρκων καταστροφαὶ ἦσαν σημαντικώταται. Ἰδίως εἰς τὰ Δαρδανέλλαι ὅπου ἀπωλέσθησαν πολλὰ συμμαχικὰ θωρηκτικά. Ἐπίσης τὸ καταδρομικὸν τὸ ὁποῖον μετέφερε τὸν Κίτσερνερ εἰς Ρωσίαν θεωρεῖται θυθισθὲν συνεπεία προσκρούσεως ἐπὶ νάρκης.

ΠΕΡΙΟΦΘΑΛΜΟΣ, ΤΟ ΨΑΡΙ ΠΟΥ ΑΝΑΡΡΙΧΑΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΔΕΝΔΡΑ

Οἱ περιόφθαλμοι εἶναι πολλοὶ περιέργως ψάρια ποὺ ἀπαντοῦν εἰς τὰς δυτικὰς ἀκτὰς τῆς Ἀφρικῆς καὶ ἰδίως εἰς τὴν Σενεγάλην. Οἱ περιόφθαλμοι διακρίνονται μεταξὺ ὄλων τῶν ἰχθύων, διὰ τὴν ἱκανότητά των νὰ ζοῦν εἰς τὸν ἐλεύθερον ἀέρα ἀντὶ νὰ ζοῦν εἰς τὸ νερό.

Ἐν τούτοις, τὸ νερὸ εἶναι ἀπαραίτητον εἰς τὸν ὀργανισμόν των, διὰ τοῦτο αἱ ἐκδρομαὶ τῶν περιόφθαλμων αὐτῶν ψαριῶν εἰς τὴν ξηρὰν, δὲν διαρκοῦν ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας. Οἱ περιόφθαλμοι ἐκπορεύονται συνήθως τῆς ἀμφοτεροῦς διὰ νὰ ἐξέλθουν κατ' ἀρχὰς εἰς τὴν ὑγρὰν ἀμμὸν κατόπιν δὲ νὰ συρθῶν εἰς τὴν ξηρὰν, ἢ νὰ ἀναρριχηθοῦν εἰς κάποιο κλάδον, ὅπου καραδοκοῦν ἐπὶ ὥρας τὴν λεῖαν τὴν, ἢ ὁποῖα συνίσταται εἰς μικρὰ ἔντομα. Μετὰ τὸ σπάειν τοῦ, ποὺ ὁμοιάζει πρὸς τὸ βα-

τράχου καὶ μετὰ τὴν ἱκανότητά του νὰ μετακινῆται ταχέως εἰς τὸ ἔδαφος, τῇ βοήθειᾳ τῶν ἰχθύων πτερυγίων του, ὁ περιόφθαλμος ἐνθιμίζει τὰ ἔσχα ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ἀπὸ ὑδροβία κατέστησαν χερσαῖα. Ἐν τούτοις ὅμως ὁ περιόφθαλμος κατὰ τοὺς φυσιολόγους, δὲν ἀνήκει εἰς τὴν κατηγορίαν ζώων ποὺ εὐρίσκονται εἰς μεταβατικὴν κατάστασιν, ἢ περὶ καθυστερημένου ὑποδείγματος μιᾶς τοιαύτης ἐξελίξεως.

Μάλλον τὸ ἀμφίδιον αὐτὸ ψάρι, τὸ ὁποῖον ζῇ συνήθως ἐγγὺς τῶν ἀκτῶν, ἀπέκτησε τὴν ἱκανότητα νὰ ζῇ εἰς τὴν ξηρὰν συνεπεία τῶν ἀμφοτεροῦν, κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ὁποίων παραμένει ἐπὶ τῆς ἀμμουμῆς πρὸς τὸν ὅριον νὰ ἀκολουθήσῃ τὴν ἀποσυρομένην θάλασσαν, καὶ ἀναμένον τὴν παλίρροισιν διὰ νὰ εἰσέλθῃ ἐκ νέου εἰς τὸ ὕδωρ.

Πώς αναγνωρίζονται ΤΑ ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΤΕΤΑΡΤΟΥ ΑΙΩΝΟΣ

Εγνωρίσαμεν έκτενως και λεπτομερώς τὸν Πραξιτέλην καὶ τὸ ἔργον του εἰς τὸ προηγούμενον. Τώρα δὲ μένει νὰ μελετήσωμεν τὰ χαρακτηριστικὰ ἐκεῖνα γνωρίσματα τῶν ἔργων τοῦ μεγάλου καλλιτέχνη, τὰ γνωρίσματα ἐκεῖνα πού συντελοῦν ὥστε, ὅταν εὐρίσκόμεθα πρὸ μιᾶς «ἀρχαιοτήτος» νὰ δυνάμεθα μετὰ θεβαιότητος νὰ λέγωμεν ὅτι τὸ μνημεῖον ἀνήκει εἰς αὐτὸν ἢ ἐκείνον τὸν τεχνίτην, ἀλλὰ ἐπίσης καὶ νὰ γνωρίζωμεν, τί ἀκριβῶς θὰ ἀντιληφθῶμεν, τί θὰ «πάρῃ τὸ μάτι μας», εὐθὺς ὡς πληροφορηθῶμεν ὅτι τὸ ἔργον τὸ ὁποῖον ἔχομεν πρὸ ὀφθαλμῶν εἶνε ἔργον τοῦ Πραξιτέλους.

Τόμοι καὶ τόμοι ὀλόκληροι, κρίσεις καὶ ἐρευναι ἔχουν γίνεῖ ἐπὶ τοῦ προκειμένου, τὴν οὐσίαν τῶν ὁποίων θὰ προσπαθῶμεν νὰ συνοψίσωμεν ἐδῶ.

Βασικὸν καὶ θεμελιώδες γνώρισμα τῶν ἔργων τοῦ 4ου αἰῶνος, ἐν σχέσει πρὸς ἐκεῖνα τοῦ προηγούμενου πέμπτου αἰῶνος, εἶνε, ὡς ἤδη γνωρίζομεν τὸ ἀκόλουθον. Τὰ ἔργα τοῦ 5ου αἰῶνος εἶνε γαλήνια, ἡρεμὰ, μεγαλοπρεπῆ. Τὰ ἔργα ἐν γένει τοῦ 4ου αἰῶνος εἰκονίζουσιν πρόσωπα πλέον ἀνθρώπινα, συναισθηματικώτερα, κομψότερα. Ἡ δειροπόλησις, ἡ χαρὰ ἢ ὁ πόνος καὶ πλήθος ἄλλα ψυχικὰ συναισθήματα, ἀντανακλώμενα εἰς τὴν ὄψιν των εἶνε τὰ κύρια χαρακτηριστικὰ τῶν. Ὅταν εἶνε γυμνά, τὰ ἀγάλματα τοῦ 4ου αἰῶνος, ἢ ἀρμονία των δὲν εἶνε μόνον τελεία, ἢ νεότης των δροσερά, ἀλλὰ καὶ προδίδουσιν τὴν σαρκικὴν ζωὴν, γνώρισμα τὸ ὁποῖον δὲν ἔχουν τὰ μεγαλοπρεπῆ ἀγάλματα τοῦ προηγούμενου αἰῶνος, κατὰ κανόνα ἄλλως τε «ἐνδεδυμένα». Ὅταν πάλιν τὰ ἀγάλματα τοῦ 4ου αἰῶνος δὲν εἶνε γυμνά, αἱ ἀμφιέσεις των μαρτυροῦν μίαν κομψότητα, ἓνα «εραφινάρισμα» καὶ μίαν κοσμικὴν χάριν, πού δὲν κατεδέχθησαν νὰ προσέξουν καὶ νὰ ἀποδώσουν οἱ συνεπαρμένοι ἀπὸ θεῖαν μεγαλοπρέπειαν τεχνίται τοῦ προηγούμενου αἰῶνος. Συγκεκριμένως περὶ Πραξιτέλους, ἔχομεν ἐν πρώτοις νὰ τὸν συγκρίνωμεν μετὰ τὸν διδάσκαλόν του Κηφισόδοτον, δημιουργὸν τοῦ περιφώνου «Εἰρηναίου», τοῦ ὁποίου ἀντίγραφον ἀρίστης τέχνης φυλάσσεται εἰς τὸ Μουσεῖον τοῦ Μονάχου. Εἰς τὸ ἔργον τοῦτο ἀναπαρίσταται ἡ Εἰρήνη, φέρουσα εἰς τὰς ἀγκάλας της τὸν Πλούτον, ὁ συμβολισμὸς εἶνε προφανὴς καὶ φαινότατος. Εἶνε ἔργον τῶν πρώτων «μεταπολεμικῶν» ἐτῶν, μετὰ τὸν ὀλέθριον Πελοποννησιακὸν πόλεμον. Ἡ θεὰ δὲν εἶνε τώρα μεγαλοπρεπῆς ὅπως αἱ θεαὶ τοῦ Φειδίου, οὐδὲ εἰς τὴν ἐν γένει στάσιν της. Εἶνε ὁμοῦς θαυμάσια ἀνθρωπίνη ὄντοτις. Κλίνει τὴν κεφαλὴν της πρὸς τὸ παιδίον Πλούτον, τὸ ὁποῖον κρατεῖ. Ἡ ἔκφρασις τοῦ προσώπου της εἶνε σαφέστερα δειροπόλος. Ἡ κλίσις αὐτῆς τῆς κεφαλῆς καὶ ἡ ἔκφρασις

τοῦ προσώπου, ἀλλὰ καὶ ἡ λοιπὴ στάσις τοῦ σώματος μαρτυροῦν τὸ κατ'ἐξοχὴν ἀνθρώπινον συναισθημα τῆς μητρικῆς στοργῆς. Ἐδῶ δὲν εἶνε πλέον ἡ θεὰ Εἰρήνη, ἡ μεγαλοπρεπῆς καὶ ἀπροσπέλατος θεότης, πού κρατεῖ εἰς χεῖρας της μίαν ἄλλην συμβολικὴν θεότητα, τὸν Πλούτον, ψυχρὸν ἄλλως τε

Ἡ Εἰρήνη φέρουσα τὸν Πλούτον

(Ἀντίγραφον τοῦ ἔργου τοῦ Κηφισοδότου)

καὶ ἀδιάφορον ὡς ἐκ τῆς φύσεώς του. Ἐδῶ εἶνε ἡ «Μάννα», πού κρατεῖ στήν ἀγκαλιά της, τὸ πολυγαπημένον της «παιδάκι», τὸ πολυπαθὲς τὸ ὁποῖον φαίνεται σὰν νὰ ἐγείρεται ἀπὸ κακὴν ἀσθένειαν, ἢ τοῦλάχιστον ὡς ἂν νὰ ἀπειλητὰ ὑπὸ ἀοράτου ἐχθροῦ.

Ὁ καλλιτέχνης πού ἐνεπνεύσθη τὴν στοργικὴν αὐτὴν σκηνήν, ἔζησε τὰ δευτέρω τὸν πλέον ἀνοσίῳ πόλεμον. Ὁ Πλούτος τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ὁ Ἀθηναῖος Πλούτος, δὲν ἔχει τίποτε τὸ κοινὸν μετὰ τὸν Μαμμωνά τῶν Ἀσιατῶν, οὐδὲ κατὰ τὸ ἀνάλογον καὶ συγγενικὸν μετὰ τὴν σύγχρονόν μας ἔννοιαν τοῦ πλούτου, τοῦ χρηματιστικοῦ δηλοῦν κεφαλαίου, τὸ ὁποῖον δὲν γνωρίζει αἰσθημάτων οὐδὲ συγκινήσεις, τοῦ ἀψύχου τέλους ὡς τὸ ψυχρὸν μέταλλον ἢ χρυσοῦς πού τὸν ἀποτελεῖ πλούτου τῶν ἡμερῶν μας, ἀλλὰ καὶ ἄλλων ἀκόμῃ ἐποχῶν. Ὁ Πλούτος τοῦ Κηφισοδότου, δὲν εἶνε καὶ τὸ οἰονδήποτε κεφάλαιον, ἔγγειον, ἐμπορικόν, ἐπιχειρησιακόν. Εἶνε ὁ Πλούτος μετὰ τὴν γενικωτέραν, μετὰ τὴν θαυτέραν ἔννοιαν, ἐν γένει κοινωνικὸς καὶ ἰδιωτικὸς πλού-

τος, ὡς καρπὸς ἐργασίας, ὡς προϋπόθεσις εὐδαιμονίας, ὡς ὅρος ἀνέσεως τῆς ὕλικῆς ζωῆς, ἀλλὰ καὶ τὸ σημεῖον ἀφειρησίας τῶν μεγάλων πνευματικῶν καὶ καλλιτεχνικῶν ἔργων. Εἶνε ἡ ἐνσάρκωσις τῆς εὐημερίας — τῆς δημοσίας καὶ ἰδιωτικῆς — ἡ ἀκτινοβολία τῆς ἀλκῆς καὶ τῆς εὐρωστίας τῆς οἰκονομικῆς ζωῆς τοῦ Ἀστέως καὶ τῶν πολιτῶν. Τὸ πράγματι θεῖον λοιπὸν αὐτὸ θρέφει ἐκινδύνευσε τὸν ἔσχατον τῶν κινδύνων ἐν αὐτῇ ταύτῃ τῇ γενέσει του. Δηλαδή, εὐθὺς ὡς ἐπεσκέφθη καὶ ἐφώτισε τὸ Ἄστυ, εὐθὺς ὡς ἐδημιούργησε τὸν Χρυσὸν Αἰῶνα, τὰ μεγαλεῖα του, τὰ ἀριστουργήματά του, ἐνέσκηψεν ὁ Πελοποννησιακὸς πόλεμος καὶ ἐμάρανε τὸ θεῖον θρέφει, τὸ ἐθεσεν ἐν διωγμῷ καὶ ἐν ἐσχάτῳ κινδύνῳ.

Κατὰ τὰ ἄλλα, ἀπὸ ἀπόψεως τεχνολογίας, ἀκόμῃ δὲ καὶ ἀπὸ ἀπόψεως διαστάσεων, σχέσεων τῶν διαφόρων τμημάτων τοῦ ἀγάλματος πρὸς τὸ σύνολον, ἀπὸ ἀπόψεως ἐν τέλει ἀρμονίας, τὸ σύμπλεγμα αὐτὸ ἐνθυμίζει τὸν προηγούμενον αἰῶνα. Ἐὰν ἐλεῖπον τὰ ἐκφραστικὰ χαρακτηριστικὰ, περὶ τῶν ὁποίων ὁμιλήσαμεν, δὲν θὰ ὑπῆρχε λόγος νὰ ἀμφιβάλλωμεν, ὅτι κάποιος μαθητὴς τοῦ Φειδίου τὸ ἔχει δημιουργήσει. Ἀλλὰ τὸ συναισθηματὶκὸν ἐκφράζει καὶ ἐμπνέει εἶνε ἡδη συναισθηματὶκὸν τοῦ Πραξιτέλους.

Εἶνε λοιπὸν τὸ ἔργον τοῦτο τοῦ Κηφισοδότου τὸ ἀκρὸς ἐνδιαφέρον μεταξὺ δύο ἐποχῶν, δύο αἰώνων, ἀλλὰ καὶ δύο κόσμων. Εἶνε ἡ γέφυρα μεταξὺ τῆς γενεᾶς τῶν ὑπερηφάνων νικητῶν τοῦ Μαραθῶνος, τῆς Σαλαμῖνος καὶ τῆς Μυκάλης καὶ τῆς γενεᾶς τῶν πολυμιστῶν τοῦ θλιβερωτέρου καὶ ἀδοξετέρου τῶν πολέμων. Εἶνε ὁ συνεκτικὸς κρίκος μεταξὺ τοῦ συναισθηματὶκοῦ τοῦ μεγαλείου, πού ἔκαμεν ἓνα λαὸν νὰ πιστεύσῃ — καὶ δικαίως — τὸν ἑαυτὸν του, ὡς ἰσόθεον καὶ τοῦ συναισθηματὶκοῦ τῆς πικρίας, τῆς μετὰ τὸν πόνον μελαγχολίας, ὑπὸ τὰ πλήγματα τοῦ μοιραίου, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀνθρωπίνης πείρας, ἡ ὁποία ὑπενθυμίζει ὅτι ἀνὰ λαμπὰς μόνον θεότητος ἔχει ὁ ἄνθρωπος, περὺν ἱστίον παροδικὰ μόνον ἐπιτυγχάνει ἀνὰ τὰ ὑπερκόσμια ὕψη, καὶ ὅτι ἐν ἐσχάτῃ ἀναλύσει, «ἀνθρωποὶ ἐσμέν», ἔρμια τῆς ἀνάγκης καὶ τῆς μοίρας, εἰς τὴν ὁποίαν ἄλλως τε ὑποτάσσονται καὶ αὐτοὶ οἱ... ἀνθρώποι θεοί, ἐκπροσωποῦμενοι τώρα κατ'εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν ἐκείνων πού τοὺς ζωντανεύουν ἐπὶ τοῦ μαρμαρίου.

Αὐτὸν τὸν ρόλον παίζει δι' ἡμᾶς σήμερον τὸ ἔργον τοῦ Κηφισοδότου. Καὶ τώρα δὲν μένει παρὰ νὰ ἰδῶμεν, τὴν ἑτέραν ὁχθὴν τοῦ χρόνου, πού συνδέει ἡ «γέφυρα» αὐτῇ τοῦ διδασκάλου τοῦ Πραξιτέλους.

Εἰς τὸ προσεχές: Πῶς ἀναγνωρίζονται τὰ ἔργα τοῦ Πραξιτέλους.

Ἡ Περσικὴ ἐκστρατεία Πῶς παρεσκευάσθη καὶ πῶς ἔδρασαν οἱ Ἕλληνες

Ἐμείναμεν εἰς τὸ σημεῖον ὅπου τὸ Περσικὸν ἀνακτοβούλιον εἰς τὰ Σοῦσα, καθώρισε τὴν μορφήν καὶ τοὺς ἀντικειμενικοὺς σκοποὺς τῆς ἐκστρατείας: δηλαδή ἐγκατάλειψεν τὸν παλαιὸν σχεδὸν τοῦ Ἀρταφέρνηος περὶ προκαταβολικῆς καταλήψεως ὀλοκλήρου τῆς Θράκης, Μακεδονίας κτλ. πρὸς πλήρη ἐκπερισμὸν τῆς ὁλης Ἑλληνικῆς χερσονήσου καὶ μεθοδικῆς καθόδου εἰς Ἑλλάδα καὶ εἰς ὑποθέσεις νέου ἀντικειμενικοῦ σκοποῦ, μετὰ κατὰληψιν τῆς Ἐρετρίας καὶ τῶν Ἀθηνῶν τῶν ὁποίων ἡ σατραπία θὰ ἀντιθέτο εἰς τὸν Ἰππικόν, ὁ ὁποῖος θὰ προῖστατο τοῦ ὅλου ἐκπερισμοῦ τῆς Μέσης Ἑλλάδος.

Ἡ Αἰγίνα ἔχει ἤδη προσφέρει γῆν καὶ ὕδωρ, σημεῖα ὑποταγῆς καὶ ἐκχωρεῖ τὰς ἀκρὰς ἐπικαίρους θέσεις τῆς ὡς πολεμικὰ ὁμητήρια τῶν Περσῶν. Αἱ Ἀθῆναι προσφέρουν τὸ πᾶν εἰς τὴν Σπάρτην, ἀνέχονται ἀκόμῃ καὶ τὴν ἡγεμονίαν της, διὰ νὰ ἐπιτύχουν τὴν ἔμπρακτον συμμαχίαν τῶν Σπαρτιατῶν.

Εἰς τὴν Σπάρτην, δύο ἀντίπαλα κόμματα — τὸ φιλειρηνικὸν ὑπὸ τὸν βασιλέα Δημάρατον καὶ τὸ φιλοπόλεμον καὶ ριζοσπαστικὸν κόμμα, ὑπὸ τὸν ἑταίρον τῶν βασιλέων Κλεομένην — διαχάζουν τὸν λαὸν εἰς δύο ἀντίπαλα στρατόπεδα. Ἀντὶ νὰ πρυτανεύσῃ ἡ ἰδέα τοῦ Ἑλληνικοῦ συμφέροντος, πνεῦμα πρωτοφανοῦς μακιαβελλισμοῦ χαρακτηρίζει τοὺς τρόπους καὶ τὰ μέσα τῆς κομματικῆς ἐπικρατήσεως. Ὁ Κλεομένης συμμαχεῖ μετὰ τοῦ Λεωτιχίδου, ἀσπονδοτάτου προσωπικοῦ καὶ κομματικοῦ φίλου τοῦ Δημαράτου, τοῦ ὁποῖου ἐπιζητοῦν τὴν καθάρσιν ἀπὸ τοῦ βασιλικῶν ἀξίωμα. Σκηνοθετεῖται ὀλόκληρος σκευωρία, διὰ νὰ παρουσιασθῇ ὁ Δημαράτος ὡς... νόθος υἱὸς τοῦ πατρὸς τοῦ Ἀριστάνου, καὶ συνεπῶς ἀνάξιος τοῦ βασιλικοῦ ἀξιώματος. Ἀλλὰ ποῖος θὰ ἀποδείξῃ ὅτι ἡ μήτηρ του ἀπίστησεν πρὸς τὸν σύζυγόν της καὶ ἔφερεν εἰς τὸν κόσμον καρπὸν ἀνόμου ἔρωτος; Οἱ σκευωροὶ κινδυνεύουν πρὸς στιγμὴν νὰ πέσουν εἰς τὸν λάκκον πού ἡνοίξαν διὰ τὸν ἐχθρόν των. Ὁ Δημαράτος κατηγορεῖ αὐτοὺς ὡς συκοφαντάς. Τότε ἐκείναι ἐπιννοῦν ἓνα ἀκόμῃ σατανικώτερον σχέδιον. Ὑπάρχει τρόπος νὰ ἀποδείξῃ ἡ κατηγορία καὶ ὑπάρχει «κάποιος ὅστις δύναται νὰ θεβαιώσῃ περὶ τῆς νοθείας, καὶ ἡ θεβαιώσις του, ἐάν γίνῃ, εἶναι ὑπεράνω πάσης ἀμφιβολίας. Αὐτὸς ὁ «κάποιος» εἶνε τὸ Μαντεῖον τῶν Δελφῶν.

Ποῖα ἀκριβῶς σκέψεις ἐπρυτανεύουν εἰς τὸ Ἱερατεῖον τῶν Δελφῶν; Αὐτὸ εἶνε δύσκολον νὰ τὸ θεβαιώσῃ τις ἀπολύτως. Δὲν πρόκειται θεβαιῶς νὰ ἐπεκταθῶμεν ἐπὶ τῆς συνθέσεως τοῦ Δελφικοῦ Ἱερατείου καὶ ἀκόμῃ ὀλίγον ἐπὶ τῶν πολιτικῶν καὶ ἰδεολογι-

κῶν του τάσεων. Εἰς ἀδράς δμως γραμμάς δυνάμεθα νὰ σχηματίσωμεν ἰδέαν τῶν ἀφαντάστων ἀντιθέσεων καὶ ἀντινομῶν, μέσα εἰς τὰς ὁποίας ἔδρα τὸ πανίσχυρον ἐκεῖνον «Βατικανόν» τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδος. Ἡ πρώτη κτυπητὴ ἀντινομία εἶνε ὅτι, ἐνῶ τὸ Ἱερατεῖον ἐκεῖνο ἐθεωρεῖτο φρουρὸς ἀκροῦ μῆτος τῆς Ἑλληνικῆς Ἐνότητος, ἐνῶ ὁ προορισμὸς του ἦτο νὰ διακονῇ τὸ ἀνώτατον διαιτητικὸν Δικαστήριον τῆς Ἑλλάδος, τὸ Συνέδριον δηλαδή τῶν Ἀμφικτυόνων, καὶ ἐνῶ κατὰ τεκμήριον ἀντεπεκρίνετο πρὸς ὅλα αὐτά, ἀντιστρόφως τὸ «Βατικανόν» αὐτὸ, διετῆρει ἀπὸ τοῦ ἐξόμου ἀκόμῃ αἰῶνας σχέσεις μυστικὰς καὶ ἐπικονωνίας συνεχῆς μετὰ πλείστα ἄλλα Ἱερατεῖα τοῦ ἔξω τῆς Ἑλλάδος κόσμου, ἐν πρώτοις μετὰ τὸ Αἰγυπτιακόν, τοῦ ὁποῖου ἐξήλθε τὰ μυστήρια, κατὰ πιν μετὰ τὸ Χαλδαϊκόν Ἱερατεῖον τῆς Νινευῆ καὶ τῆς Βαβυλωνος καὶ τέλος μετὰ τὸ Περσικόν Ἱερατεῖον. Ἡ θάσις τῆς πολιτείας τῆς «Ἀγίας Ἐδρας» αὐτῆς, συνίστατο προφανέστατα εἰς ταῦτα τὰ συγκεκριμένα. Ἀφ' ἐνός μὲν εἰς τὴν προσαρμογὴν του πρὸς τὴν καθολικὴν ψυχολογίαν τῶν Ἑλληνικῶν λαῶν, ὅπου ἦτο ἐξώφθαλμον τὸ πνεῦμα καὶ ἡ τάσις πρὸς μίαν ἐθνικὴν ἐνότητα, ἀφ' ἑτέρου δμως εἰς τὴν συνεχῇ φροντίδι ὅπως μήποτε πραγματοποιηθῇ τὸ ὄραμα τῶν Ἀμφικτυόνων διὰ τῆς ἐθνικῆς ἐνότητος, ὁπότε οἱ μυσταγωγοὶ καὶ ἱεροφάνται τῶν Δελφῶν θὰ ἔχον ἀσφαλῶς τὸ μονοπώλιον τῆς ἐξουσίας των, ἡ ὁποία θὰ περιήρχετο εἰς τὴν ἐθνικὴν πλέον πολιτείαν. Ἡ... «παπασύνη» λοιπὸν αὐτῆς τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος — ἐλάχιστον ἐνδιαφέρει ὅτι δὲν ὑπῆρχεν «Πάπας», ἀλλὰ καὶ ἀκόμῃ μεγαλυτέρα ἦτο ἡ ἰσχὺς της ὡς ἐκ τοῦ ἀπροσώπου τοῦ χαρακτῆρος της — ἡ «παπασύνη» ἐκείνη, ἰδεολογικῶς μὲν συνεπάθει πρὸς τοὺς Ἀσιατάς, πολιτικῶς δὲ ἀπέβλεπεν εἰς τὴν πάσῃ θυσίᾳ διατήρησιν τῆς ἡγεμονίας, διὰ τῆς ὁποῦσδήποτε παρεμποδισαίς ἔστω καὶ μελλούσης συγχωνεύσεως τῶν Ἑλληνικῶν λαῶν.

Μέχρις ἐδῶ, τὸ φυσικώτερον θὰ ἦτο νὰ συντρίβουν οἱ Δεῖλοι τὸν Κλεομένην καὶ ἀναδείξουν τὸν Δημάρατον, ἐκ συστήματος ἡττοπαθῆ, καὶ ἡδη ὑποπτον πρόσωπον, τὸ ὁποῖον μετ' ὀλίγον θὰ διαδραματίσῃ ρόλον προδότου πλησίον τοῦ μεγάλου βασιλέως. Ἀλλὰ ἡ «παπασύνη» ἐκείνη, ἡ καὶ μίαν ἀκόμῃ πολιτικὴν τὴν οἰκονομικὴν, ἡ ὁποία ὁμοῦ μετὰ τῆς ἰδεολογικῆς καὶ πολιτικῆς, ἀπετέλει τὸν τρίτον ἰσχυρὸν πόδα τοῦ συμβολικοῦ τρίποδος, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου ἄλλη ἀπρόσωπος... προσωπικότης, ἡ Πυθία, ἐκυβέρνηε τὸν κόσμον, νεφροῦς καὶ συνειδίχθαι τῶν λαϊκῶν στρωμάτων ὅλων τῶν Ἑλλήνων. Τὴν εὐαίθετον χορδὴν τῆς οἰκονομικῆς αὐτῆς πολιτικῆς ἔθιζεν καταλλήλως ὁ Κλεομένης. Διότι ἄλλως

εἶνε προφανέστατα ἀνόητον νὰ δεχθῇ τις ὅτι τὸ πᾶμπλουτον ἄλλως καὶ οἱ κοινωτικῶς ἀκαταμάχητον ἐκεῖνο Ἱερατεῖον θὰ... «ἐδωροδοκεῖτο» — ὡς πιστεύεται καὶ γράφεται ἀκόμῃ — ἀπὸ «προσφοράς» ἢ «πουρμπουάρ» τοῦ Κλεομένου. Τὸ ὅτι αἱ προσφοραὶ καὶ τὰ ἀναθήματα τῶν μυριάδων προσκυνητῶν ἐπαίζον θεβαιῶς τὸν ρόλον των ἐπὶ τῆς ὁλης ὑποδοχῆς καὶ τῆς προδιαθέσεως τῆς Πυθίας, αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅτι οἱ Δελφικοὶ ἱεροφάνται ἦσαν τυχαῖοι δῆθεν «ψιλικατζήδες», ἱκανοὶ νὰ δωροκηθῶν ἀπὸ ἓνα μάλιστα σχεδὸν ἀπένταρον βασίλειον τῆς Σπάρτης. Τὰ προσφορὰ τῶν προσκυνητῶν συνέτρενον εἰς τὰ θησαυροφυλάκια, ἀλλὰ ἡ ἀπλή γενναιοδωρία τοῦ Κλεομένου δὲν ἦτο δυνατόν νὰ συγκινήσῃ. Τα πράγματα εἶχον λάβει μίαν ἐντελῶς γανώσεως τοῦ καὶ μετὰ τὴν διακλάδωσιν ἄλλην τροπήν. Διὰ τῆς θαυμασίας ὁρσίν των πληροφοριοδοτῶν του, τὸ δελφικὸν «Βατικανόν» εἶχε προφανῶς πληροφορηθῇ τὰ περὶ ἐκστρατείας σχέδια τῆς Αὐλῆς τῶν Σούων. Καὶ προεβίκαζε τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἐκστρατείας αὐτῆς, τὴν ἀνοδὸν δηλαδή τοῦ Ἰππικοῦ εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν Ἀθηνῶν... Ἡ τὸ ἀντίθετον. Ἀποτυχίαν τῆς περσικῆς ἐκστρατείας. Εἰς τοὺς χρησμούς ὡς καὶ εἰς τὴν πολιτικὴν των, οἱ Δεῖλοι ἐπαίζον πάντοτε ἐπὶ δύο... «ταμπλά». Καὶ ἐλάμβανον τὰ μέτρα των, οὕτως ὥστε νὰ εἶναι πάντοτε αὐτοὶ οἱ δικαιούμενοι, οἱ δικαιούμενοι, καὶ οἱ κερδισμένοι.

Λοιπὸν, ὅσον ἀφορᾷ τὴν πρώτην περίπτωσηιν, τῆς Περσικῆς ἐπιτυχίας, τὸ Ἱερατεῖον ἦτο πλήρως πεπεισμένον ὅτι ἐπ' ἐλάχιστον μόνον, ἂν ὄχι καὶ διόλου, θὰ ἀντιθέτο ἡ σατραπία τῶν Ἀθηνῶν εἰς τὸν Ἰππικόν. Τὰ Σοῦσα, ἀφοῦ θὰ... «ἐξεζούμην» τὸν προδότην, θὰ τὸν ἐπετοῦσαν εἰς τὸ «σκοπιδαριῶν» τῆς ἱστορίας, ὡς ἀχρηστον πλέον ἀντικείμενον. Διότι, παρὰ τὰς προδοσίας του, ὁ Πεισιστράτιδης αὐτὸς δὲν ἔπαυεν νὰ εἶναι θαυμάσιος Ἀθηναῖος, ἐμπεποτισμένος μετὰ ἰδανικά τοῦ Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ καὶ συνεπῶς ἀνίκανος Πέρσης σατράπης, ὅπως κακὸς καὶ ἀνίκανος τύραννος ἀπεδείχθη. Τὰ Σοῦσα εἶχαν εἰς τὴν διάθεσιν των ἰδεώδεις δι' αὐτὰ σατράπας, εἰς τὸ πρόσωπον τῶν Σπαρτιατῶν, τῶν προδρόμων αὐτῶν τῶν Ρωμαίων στρατοκρατῶν, οἱ ὁποῖοι ἀνήγαγον εἰς σύστημα τὸ ἀντιφιλοσοφικόν, ἀντικαλλιτεχνικόν καὶ φωτισθετικὸν πνεῦμα, ἐνῶ τὸ ἀντιθέτον ὅλος συνέδαιεν καὶ εἰς τὸν ἔσχατον ἀκόμῃ τῶν Ἀθηνῶν καὶ εἰς αὐτοὺς ἀκόμῃ ταῦς προδότας. Αἱ θάψεις αὐτῶν τῶν Σούων, κάθε ἄλλο παρὰ μυστικὰ, ἔγινον ἐξώφθαλμοι, δταν ἡ Αὐλὴ ἔσπευσεν νὰ περιποιηθῇ τὸν ἀνησιπάρτην Δημάρατον καὶ νὰ τοῦ ὑποσχεθῇ τὴν σατραπίαν τῆς Ἑλλάδος.

Ἐὰν λοιπὸν αὐτὴν τὴν τροπὴν ἐ-

λάμβανον τὰ πράγματα, τὸ Δελφικὸν Ἱερατεῖον ἄφ' ἐνὸς μὲν θὰ ἐξεύρισκεν εὐχερέστατα τρόπον νὰ συμφιλιωθῇ μετὰ τὸν Δημόκρατον, ἄφ' ἑτέρου δὲ θὰ ἐκράτει ὡς «ντὲ φάκτο» καὶ «ντὲ γι-οῦρε» τὰ κεκτημένα ἀπὸ τὴν Κλεομένην οἰκονομικὰ ἐπὶ τῆς σατραπίας προ νόμια.

Ἐάν πάλιν, ἐντελὲς ἀντίθετος ἦτο ἡ ἔκθεσις τῆς περσικῆς ἐκστρατείας — διὰ τοῦς Δελφούς αὕτη ἦτο ἡ ὀλιγωτε-ρον πιθανὴ περίπτωσις — οἱ Σπαρτιά-ται θὰ ἡγεμόνευον τῆς Ἑλλάδος, ἀφοῦ ἤδη αἱ Ἀθηναίαι ἀνεγνώρισαν προκατα-βολικῶς τὴν ἡγεμονίαν των ὁπότε, φυ-σικὰ τὰ κεκτημένα οἰκονομικὰ προνό-μια θὰ παρέμενον ἀνέπαφα.

Αὕτη ἡ προοπτικὴ καὶ ὅχι κοινὴ δω-ροδοκία ἔπεισε τοὺς ἱεροφάντας νὰ ὑ-παγορεύσουν εἰς τὴν Πυθίαν χρησμόν διὰ τοῦ ὁποῖου ἐτίθετο ἐκτὸς ἀμφιβο-λίας ὅτι ὁ Δημόκρατος δὲν ἦτο υἱὸς γνήσιος τοῦ Ἀρίστωνος. Δὲν ἐχρειά-ζοντο περισσότερα διὰ νὰ μὴ δυνηθῇ πλέον ὁ Δημόκρατος νὰ παραμείνῃ εἰς Σπάρτην. Πανίσχυρος πλέον τῶρα, ὁ Κλεομένης μετὰ τοῦ συμπράττοντος Λε-ωτυχίδου, ἐπιβάλλει τὸ φιλοπόλεμον κόμμα του καὶ ἐκστρατεύουν καὶ οἱ δύο τῶρα ὡς συμβασίσεις κατὰ τῆς Αἰ γίνης.

Τρομοκρατοὺν τοὺς Αἰγινήτας, τοὺς κάμουν νὰ συναισθανθοῦν καλύτερον τὸ ἐθνικὸν των καθήκον καὶ, πρὸς πᾶσαν ἐξασφάλισιν, συναποκομίζουσιν δέκα ὁμήρους ἐκ τῶν ἐπιφανεστέρων καὶ πλουσιωτέρων οἰκογενειῶν τῶν ἐ-κεῖ ἀρχόντων. Τοὺς ὁμήρους αὐτοὺς παραδίδουσιν πρὸς φύλαξιν εἰς τοὺς Ἀ-θηναίους.

Κατὰ τὸ μεταξὺ διάστημα, οἱ Πέρ-σαι θεσβαίως δὲν παραμένουν μὲ ἑσταυ-ρωμένας τὰς χεῖρας. Συμπληροῦν πυ-ρετωδῶς τὰς προπαρασκευὰς των, καθ' ὅλον τὸ ἔτος 491 π. Χ. Πρέπει νὰ ὁμολογηθῇ ὅτι οἱ Πέρσαι εἶχον πλήρη συναίσθησιν τῆς ἰσχύος των Ἑλλήνων, ἰσχύος φαινομενικῶς ἀσημάντου, ἀπὸ ἀπόψεως ποσοτικῆς, ἀλλὰ ἀκαταμαχί-του, προκειμένου νὰ ὑπερασπίσουν τὴν ἀνεξαρτησίαν των πατρίων, τὰς ἐ-στίας, τοὺς θωμούς καὶ τὰς ἀγοράς των. Ἐξακόσιαι τριῆρεις συγκετροῦν-ται εἰς τὰ παράλια τῆς Κιλικίας, καὶ τὰ μεγάλα μεταγωγικὰ πλοισιοῦνται ἀπὸ πρωτοφανῆ διὰ τὴν ἐποχὴν ἐκεῖ-νου ἱππαγωγὰ σκάφη, ὡς εἶχε συμ-βουλεύσει ὁ προδότης Ἰππίας, γνωρί-ζων καλῶς τὴν εἰς τὸ ἱππικὸν ὄπλον πε-νιχρότητα των Ἑλλήνων. Ἐν τῷ με-ταξὺ ἡ μερὶς τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Δαρείου Ἀρταφέρνης μηχανορραφεῖ δεόντως εἰς τὰ Σούσα παριστᾷ εἰς τὸν μέγα βα-σιλέα ὅτι ἐν ἐσχάτῃ ἀναλύσει ὁ Μαρ-δόκιος εἶνε ἐξόνος πρὸς τὴν δυναστείαν αἱμα, καὶ τέλος πείθει τὸν Πέρσην ἀ-νακτα ὅπως ἀναθέσῃ τὴν ἀρχιστρατη-γίαν, ἀν' ὅχι εἰς τὸν ἀδελφόν του Ἀρ-ταφέρνην, τοῦλάχιστον εἰς τὸν υἱὸν ἐ-κείνου, ἀνηψιὸν του καὶ ἐπίσης Ἀρτα-φέρνην λεγόμενον. Ἀλλὰ ὁ νεαρὸς στρατηγὸς εἶναι ἀπειρος ἀκόμη τῶν πο-λεμικῶν πραγμάτων καὶ δι' αὐτῷ τῷ παραχωρεῖται ὡς συστράτηγος, ὁ πο-λὺ ἐμπειρότερος καὶ ἱκανώτερος του Δατίς, ὁ καὶ πρεσβύτερος ἄλλως τε εἰς ἡλικίαν.

Οἱ δύο ὁμοὶ στρατηγοὶ μετέβησαν διὰ τελευταίαν ἀκόμη φοράν εἰς τὰ Σούσα, ὅπως λάβουν αὐτοπροσώπως

ἐντολὰς παρὰ τοῦ μεγάλου βασιλέως. Αἱ ἐντολαὶ αὗται συνίσταντο εἰς τὰ ἐ-ξῆς συγκεκριμένα: 1ον) τὴν σκληρὰν τιμωρίαν τῶν Ἀθηνῶν καὶ τῆς Ἑρετρί-ας, λόγῳ τῆς συμμετοχῆς των εἰς τὴν Ἰωνικὴν ἐπανάστασιν. 2ον) τὴν πλήρη καθυπόταξιν τῶν νήσων καὶ πόλεων, αἱ ὁποῖαι δὲν προσέφερον γῆν καὶ ὕ-δωρ. Καὶ 3ον) τὴν ἐγκαθίδρυσιν τοῦ Ἰππίου ἐπὶ τῆς τυραννικῆς ἐξουσίας τῶν Ἀθηνῶν καὶ τὴν παρακολούθησιν τῆς πολιτείας του ἀπὸ μέρους Περσῶν συμβούλων.

Αἱ περσικαὶ δυνάμεις, κατὰ τοὺς με-τριωτέρους ὑπολογισμούς ἀνῆρχοντο, πλὴν τοῦ ὡς ἄνω μνημονευθέντος ναυ-τικῶν των, εἰς ἑκατὸν χιλιάδας τοῦλά-χιστον πεζοῦς, τῶν διαφόρων ὄπλων, συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν ταγμα-τῶν τοῦ «μηχανικοῦ», καὶ εἰς μυρίους ἀκόμη ἱππεῖς. Εἰς τοὺς ἀριθμούς αυ-τοὺς δὲν συμπεριλαμβάνοντο οἱ ἐρέ-ται καὶ ναῦται, καταλλήλως, ἐν τού-τοις ἐκγυμνασμένοι ὅπως ὑπηρετήσουν ὡς «πεζοναῦται» — καθὼς ἐλέγομεν σή-μερον — ἢ ὡς «φιλοὶ στρατιῶται» — ὡς ἔλεγον τότε, ἐλαφρότατα ὀπλισμένοι.

Ὁ στρατὸς ἐπιβάς τοῦ στόλου, ἠνοιχθὲν εἰς τὸ πέλαγος κατὰ τὸ ἔαρ τοῦ 490 π.Χ. Τὰ πλοῖα ἐξέπλευσαν ἀπὸ

ΑΙ ΕΧΙΔΝΑΙ ΘΑ ΕΞΟΛΟΘΡΕΥΘΟΥΝ

Εἰς τὴν Ἑλλάδα, δὲν σημειοῦνται συχνὰ θάνατοι ἐκ δηγμάτων ἐχιδνῶν, εἰς ἄλλας δὲ μὲν χώρας τὰ ἰσθόδια φί-δια αὐτὰ εἶνε πολυάριθμα καὶ τὰ θύ-ματὰ των μεταξὺ τῶν ἀγροτῶν εἶνε πολλά. Ὁ Γάλλος καθηγητὴς Μπρέν, ἀνεκάλυψεν ἤδη τρόπον ἐξολοθρεύ-σεως τῶν ἐχιδνῶν, ὁ ὁποῖος συνίστα-ται ὅχι εἰς τὴν καταδιώξιν των, ἀλλ' εἰς τὴν μετάδοσιν ἀσθενείας ἥτις θὰ ἐξαφανισθῇ πιθανώτατα τὰς ἐχιδνας ἀπὸ τὴν Εὐρώπην ἐντὸς ὀλίγων ἐτῶν.

Θὰ συλληφθοῦν μερικαὶ ἐχιδναὶ εἰς τὰς ὁποίας θὰ ἐμβολιάσθουν μικρό-βια ἀσθενείας ἡ ὁποία προσβάλλει τὰ ἐντόσθια των, ἐπεὶτα δὲ τὰ φίδια θὰ ἀφεθοῦν ἐλεύθερα. Ἐντὸς ἐνὸς μηνός, τὰ φίδια ψοφοῦν. Ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως θὰ ἔχουν μεταδώσει τὴν ἀσθενείαν των εἰς ἄλλα φίδια. Δεδομένου ὅτι ἡ ἀσθενεία δὲν μεταδίδεται εἰς τὸν ἄν-θρωπον, δὲν γεννῶνται κίνδυνοι διὰ τὸς ἀγρότας. Εἰς ἕκαστον νομὸν τῆς Γαλλίας θὰ σταλοῦν καὶ θ' ἀφεθοῦν ἐλεύθεροι μερικὰ ἐμβολιασμένα ἐχι-δναί, πιστεύεται δὲ ὅτι αὗται, ἐντὸς ἔτους, θὰ μεταδώσουν τὴν ἀσθενείαν εἰς ἄλλας τὰς ἐχιδνας τῆς Γαλλίας. Ἐάν τὸ πείραμα ἐπιτύχῃ, ἀναμφιβό-λως τὸ μέτρον θὰ ἐφαρμοσθῇ καὶ εἰς τὰ ἄλλα εὐρωπαϊκὰ Κράτη.

τοῦ κόλπου τῆς Ἰασσοῦ μὲ πρῶραν πρὸς δυσμὰς. Ἐπειτα, παρέπλευσαν τὰς ἀκτὰς τῆς Καρίας, ἀνῆλθον πρὸς τὴν Ἰωνίαν καὶ ἔφθασαν μέχρι τῆς Σάμου. Ἀπὸ ἐκεῖ ὁ στόλος ἰσθιόδρο-μησε πρὸς Νάξον, ἥτις ἔμελε νὰ ἀ-ποτελέσῃ τὴν ἀφετηρίαν τῆς ἐκδικήσε-ως. Οἱ ἀνδρεῖοι Νάξιοι ἀπηξίωσαν διὰ μίαν ἀκόμη φοράν νὰ ὑποταχθοῦν καὶ παρὰ τὸ προφανὲς ἄνισον τοῦ ἀ-γῶνος, ἐπολέμησαν μέχρις ἐσχάτων. Ὅταν ἡ πόλις κατελήφθη, ἐπυρπολή-θη, καθὼς καὶ ὅλα αὐτῆς τὰ ἱερά. Ἐκ τῶν πολεμιστῶν, ἀρκετοὶ ἡδυνήθησαν νὰ καταφύγωσιν εἰς ὄρη, ὅσοι ὅμως παρέμειναν ἢ ἐσφάγησαν ἢ ἐζωγρήθη-σαν καὶ ἐξηνδραποδίσθησαν. Οἱ Πέρ-σαι στρατηγοὶ ἔσπευσαν νὰ ἐκπέμψουν εἰς Σούσα, τὸ πρῶτον νικητήριον ἀγ-γελμά των. Μετὰ ταῦτα, ὁ στόλος ἀπέ-πλευσε καὶ ἔφθασεν εἰς Ἀἴηλον, ὅπου καὶ ἡγκυροβόλησεν. Ἐδῶ οἱ δύο στρα-τηγοὶ ἔθεσαν εἰς ἐφαρμογὴν τὰς λεπτο-μερεῖς ὁδηγίας τὰς ὁποίας εἶχον λάβει ἀπὸ τὸ ἀνακτοβούλιον τῶν Σούζων. Ἐφρόντισαν νὰ ἄρουν κάθε ὑπόνοιαν καὶ κάθε φόβον, ὅτι ἐπέρχονται ὡς ἐχθροὶ καὶ ὡς ἐπιδρομεῖς εἰς τὴν ἱε-ράν νήσον. Μετὰ περισσὴν μεγαλοπρ-επείας — ἦσαν δὲ πράγματι μεγαλο-πρεπεῖς ὅταν ἤθελον — ἐτίμησαν ναοὺς καὶ ἱερά, ἐλάτρευσαν τοὺς Ἑλληνι-κοὺς θεοὺς διὰ πρωτοφανοῦς θυσίας, καὶ δι' ὧν τῶν μέσων ἐπέδειξαν ἀπέ-ραντον εὐλάβειαν.

Ἡ συμπεριφορὰ αὕτη τῶν Περσῶν εἰς Ἀἴηλον εἶχε τὴν πολὺ θαυτέραν πολιτικὴν τῆς σημασίας, ἀπετέλει δὲ, ὅχι οὐσιαστικῶς ἀντίθεσιν, ἀλλὰ... συμ-πλήρωμα τῆς κτηνώδους συμπεριφορᾶς των εἰς Νάξον. Ἐδείκνυντο δηλονότι δι' ἑναργῶν παραδειγμάτων εἰς τὸν Ἑλληνικὸν κόσμον, τὸσον τὴν ἐκδικη-τικὴν των ἀγριότητα, ὅσον καὶ τὴν πρᾶσθητὰ των, ἐπαφελόμενοι τῆς εὐ-καιρίας νὰ διακηρύξουν ὅτι ἀντικειμε-νικὸς των σκοπὸς δὲν ἦτο ἡ καταπίε-σις των ἱερῶν καὶ ναῶν, ἢ ἡ ἐξολό-θρευσις τῶν Ἑλληνικῶν θεοτήτων, ἀλ-λά ὅτι ἀντιστρόφως ἀπέβλεπον εἰς τὸ νὰ ἐπαναδώσουν εἰς τὰς μεγάλας Ἑλ-ληνικὰς ἐφορτὰς καὶ θρησκευτικὰς πα-ραδόσεις τὴν παλαιὰν των αἰγλήν καὶ μεγαλοπρέπειαν.

Ὅμως, αὐτὰ ὅλα δὲν τοὺς ἡμπούδι-σαν νὰ περ.πλεύσουν τὰς Κυκλάδας καὶ νὰ συνάξουν, ὅπως ὀφείποτε πλοῖα καὶ ἄνδρας διὰ νὰ ὀγκώσουν ἀκόμη πε-ρισσότερον τὸ στράτευμά των.

Ἀπὸ τὰς Κυκλάδας, οἱ Πέρσαι ἔπλε-υσαν πρὸς τὴν δικόρυφον ὕψηλὴν Ὀχλὴν τῆς Εὐβοίας. Ἀναπλέοντες ὅμως ἐκυ-ρίευσαν τὴν Κάρυστον, εὐρισκομένην εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους ἐκείνου. Ὁ ἀνάπλους αὐτὸς ὑπῆρξεν ἀπαραιτή-τος, διότι οἱ ἐπιτελεῖς τῶν δύο ἀρχι-στρατῆγων ἔκρινον ὅπως ὁποῦν ἐπιβε-βλημένην τὴν κατοχὴν, τοῦτο δὲ, ὅπως εἰσπλεύσῃ ὁ στόλος εἰς τὸν Εὐοριπὸν καὶ δυνηθῇ νὰ πλησιάσῃ πρὸς τὸν ἀντικει-μενικὸν σκοπὸν του, δίχως νὰ ἀφήσῃ εἰς τὰ νῦτα του ἐχθρούς.

Ἡ Ἑρέτρια καὶ αἱ Ἀθηναίαι συνεδέ-θησαν ἐν τῷ μεταξὺ διὰ συμμαχίας καὶ ἐπιμαχίας καὶ οἱ Ἑρετρίαις παρέδω-καν τοὺς θησαυροὺς των πρὸς φύλα-ξιν εἰς τοὺς Ἀθηναίους. Ἡ Ἀθηναϊκὴ συμβολὴ ἐξεδηλώθη διὰ τῆς συμπράξε-ως τῶν ἐν Εὐβοίᾳ Ἀθηναίων μετὰ τῶν Ἑρετριῶν.

Ο ΠΑΣΧΩΝ ΘΕΟΣ ΚΑΙ Ο ΥΠΕΡΒΟΡΕΙΟΣ ΑΠΟΛΛΩΝ

Συνεχίζομεν τὰ ὅσα εἰς προηγούμε-να τεύχη ἀνεφέρομεν περὶ Ἀπόλλωνος. Ἐνδιαφέρον παρέχει μίᾳ ἄλλῃ ὀψις τοῦ θεοῦ τοῦ ἡλίου καὶ τοῦ φωτός.

Ἐπιφανεῖς νεώτεροι μυθολόγοι καὶ θρησκευτολόγοι ἐμμένουν εἰς τὸ ἐπει-σόδιον τοῦ ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος φόνου τῶν Κυκλώπων, οἱ ὁποῖοι εἶχον σφυρη-λατῆσαι τὸν κεραυνόν, διὰ τοῦ ὁποῖου ὁ πατὴρ των θεῶν ἐθανάτωσεν τὸν Ἀσκληπιόν.

Διὰ τὸν φόνον τοῦτον κατεδικάσθη ὁ Φοῖβος Ἀπόλλων, ὅπως δουλεύῃ ἐπὶ ἐννέα ἔτη εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Βα-σιλέως τῆς Θεσσαλίας Ἀδμήτου, τοῦ ὁποῖου ἔθροσε τὰς ἀγέλας βοῶν. Ἀ-νάλογος ἐπιχώριος μῦθος, μᾶς παρου-σιάζει τὸν θεὸν φυλάττοντα τὰ ποι-μνία τοῦ βασιλέως Λαομέδοντος.

Τὰ ἐπεισόδια αὐτὰ ἔδωκαν ἀφορμὴν διὰ νὰ χαρακτηρισθῇ ὁ Ἀπόλλων ὡς τύπος «πάσχοντος θεοῦ».

Ὁ χαρακτηρισμὸς αὐτὸς θὰ εἶχε τὴν γενικωτέραν του σημασίαν, ἐάν ἡλῆ-θευεν.

Ροπήν ἰδιαιτέρως πρὸς λατρείαν πα-σχόντων θεῶν εἶχον κυρίως οἱ Ἀνατολί-ται καὶ ὅχι οἱ Ἕλληνες. Ἐκ τοῦ Ἑλ-ληνικοῦ Πανθέου, πάσχουσα θεοτὴς δὲν εἶνε μόνον ὁ Ἀπόλλων. Πάσχοντες ἐ-πίσης θεοὶ εἶνε ὁ Διόνυσος καὶ ἡ Περσεφόνη. Ἐπίσης ἔχομεν πλείστους πάσχοντας ἡμιθέους καὶ ἡρώας, μετα-ξὺ τῶν ὁποίων ἐπιφανέστεροι ὁ Προ-μηθεύς, ὁ Ὀρφεύς καὶ ὁ Ἡρακλῆς.

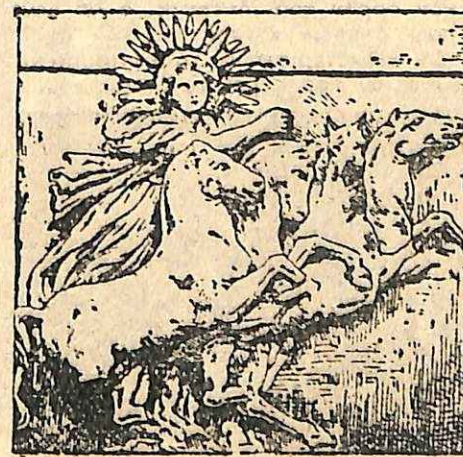
Ἀλλὰ ὅλα αὐτὰ δὲν ἔχουν καμ-μίαν σχέσιν μετὰ τὴν ροπήν των Ἀνα-τολικῶν λαῶν. Τὸ πολὺ — πολὺ νὰ δε-χθῶμεν ὅτι, ἐν σχέσει μετὰ τὰ πάθη τοῦ Διονύσου καὶ τοῦ Ὀρφέως, εὐρίσκεται ἡ ὀρισμένη ἐκείνῃ τάσει εἰσαγωγῆς μυστηριακῆς λατρείας εἰς τὴν Ἑλλά-δα, ὡς παρετηρήθη προκειμένου περὶ τῶν Ὀρφικῶν, τῶν Πυθαγορείων καὶ τῶν Ἀθηναίων ἀριστοκρατῶν κατὰ τὴν τέλει τῶν Ἑλευσινίων Μυστηρίων. Πέραν τούτου, πάσχοντες θεοὶ καὶ πά-σχοντες ἥρωες τῶν Ἑλληνικῶν Παν-θέου δὲν κάμνουν ἄλλο παρὰ νὰ ἐκ-φράζουν ἕνα συμβολισμόν, αὐτόχρομα φυσιολατρικόν.

Δὲν διέφευγεν ἀπὸ τὴν παρατήρησιν τῶν ἀρχαίων ὅτι πολλάκις ἡ παντοδυ-ναμία τῶν θεῶν εὐρίσκετο ἐν ἀντιθέ-σει πρὸς ὀρισμένα περικτατικά, ὅπου ὁ θεὸς φαίνεται νὰ πάσχη.

Ἀλλὰ αὐτὸ δὲν ἐνεποίει ἐντύπωσιν, εἰς τοὺς πιστοὺς τῆς Ἑλληνικῆς θρη-σκείας καὶ δὲν ἤρχετο διόλου εἰς ἀν-τίθεσιν μετὰ τὸν φωτεινὸν των ὀρθολογι-σμόν, διότι ἐγνώριζαν καλῶς ὅτι τὸ-σον ὁ θεὸς, ὅσον καὶ τὰ πάθη του, εἶ-νε καθαρὸν συμβολισμόν, καὶ προσωπο-ποιήσεις τῶν φυσικῶν δυνάμεων καὶ φαινομένων, τὰ ὁποῖα δὲν ἠδύναντο ἄλλως νὰ ἐξηγηθῶν.

«Τὸ ἰσχυρὸν ἄστρον — γράφει ὁ Ντε-σάρμ — τὸ ὁποῖον, κατὰ τὴν θερμὴν ἐποχὴν τοῦ ἔτους, ἐνίκησε τοὺς ἐχ-θρούς του καὶ ἡκτινὸβόλησε τὴν με-γαλοπρέπειάν του εἰς τὰ θάλασμά των

ἀνθρώπων, καθίσταται θραδύτερον τοῦ ἡλίου. Δεσμεύεται εἰς τὰ δεσμά τοῦ χει-μῶνος, χάνει τὴν δυνάμιν του καὶ τὴν λάμψιν του, ὠχρᾷ καὶ πολλακίς ἐξα-φανίζεται, φαίνεται δὲ ὅτι ἐξορίζεται πρὸς βορρᾶν τῆς Ἑλλάδος, πρὸς τὰς χώρας ἀπὸ τὰς ὁποίας προέρχεται ἡ

Ἀπόλλων Ἥλιος (μετόπη τοῦ ναοῦ τῆς Ἀθηνᾶς ἐν Ἰλίου).

χιῶν καὶ ἡ πάχη...» Ἴδου ὁλόκληρος ὁ συμβολισμὸς τῶν παθῶν τοῦ Ἀπόλ-λωνος.

Ἀκόμη γλαφυρότερος εἶνε ὁ σχετι-κὸς μῦθος τοῦ ὑπερβορείου Ἀπόλλω-νος. Ὁ Ἀπόλλων ἐδῶ δὲν πάσχει κα-τόπιν ἀποφάσεως τοῦ Διὸς καὶ χάριν τιμωρίας. Ὁ Ἀπόλλων ἐξορίζεται ἐ-κουσίως, μεταβάλλεται εἰς ὀδοιπόρον θεόν, ὁ ὁποῖος κατ' ἔτος ἐγκαταλεί-πει τὴν Ἑλλάδα καὶ ἐπισκέπτεται μα-

κρινὴν μυστηριώδη χώραν, ὅπου δε-φείλει νὰ παραμείνῃ διὰ νὰ ἐπανέλθῃ καὶ πάλιν εἰς ὀρισμένην ἐποχὴν. Ἡ χώρα αὕτη εἶνε ἡ ὑπερβόρειος, ἡ ἐκ-τεινομένη πέραν τοῦ βορρᾶ, ἡ χώρα τοῦ θεοῦ τοῦ χειμῶνος καὶ τῶν καται-γίδων, τοῦ θεοῦ ὁ ὁποῖος διαμένει ἐπὶ τῶν κορυφῶν τῶν Ριπαίων Ὄρεων, τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦν ἰδεατὴν χώραν, ἀλλὰ καὶ ἰδεώδη. Οἱ ἀρχαῖοι ἐπίστευον εἰς τὴν ὑπαρξιν τῆς μυστηριώδους αὐτῆς χώρας. Ἀλλὰ τὸ ἐρευνητικὸν των πνεῦ-μα δὲν τοὺς ἄφηνε νὰ περιορισθοῦν εἰς τὸ δόγμα καὶ πλειστάκις ἐξήτησαν νὰ τοποθετήσουν τὴν ἀνύπαρκτον περιο-χήν. Ἐτοποθέτουν λοιπὸν αὐτὴν πλη-σίον τῆς Σκυθίας, ἢ παρὰ τὰς δὺθας τοῦ Δουνάβεως. Ἐν τούτοις, ἡ ἐπινόη-σις αὕτη δὲν εἶνε τόσο ἀπλοϊκὴ, ὅσον φαίνεται, μαρτυρεῖ δὲ ὅτι οἱ Ἀρχαῖοι εἶχον πληροφορίας, ἀσαφεῖς θεσβαίως, περὶ μεγάλης διαρκείας τῶν ἡμερῶν, ἀκολουθουμένων ἀπὸ μεγάλης διαρ-κείας νύκτας. Ἡ φυσικὴ ἑλλειψις, ἄλ-λως τε, μέσων ἐξακριβώσεως τῶν πλη-ροφοριῶν αὐτῶν, ἔκαμε τοὺς Ἀρχαί-ους νὰ φανταζόμενοι ἐπίσης ὅτι ἐκεῖ ὁ κόσμος διαφεύγει τὰς ὀλεθρίας συνε-πείας τοῦ χειμῶνος, τὸν ὁποῖον δὲν γνωρίζει. Τὸ θασίλειον αὐτὸ τοῦ αἰῶ-νίου φωτός ἦτο προφανὲς προσφιλὲς διὰ τὸν ἀκτινολόγον θεὸν διαμονή, καὶ δι' αὐτὸ ὁ Φοῖβος μετεφέρετο ἅπαξ τοῦ ἔτους ἐν μέσῳ λαοῦ ἀνθρώπων εὐτυ-χῶν καὶ δακαίων ζῶων χαρίεντα θῖον καὶ ἀσχολουμένων νὰ ψάλλουν ὡ-δὰς εὐθύμους τοῦ θεοῦ.

ΤΟ ΧΡΩΜΑ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ

Ἡ γεωγραφία διακρίνει ἀπὸ ἀρχαι-στάτων χρόνων διαφόρους θαλάσσας μετὰ τὸ χαρακτηριστικὸν χρῶμα τῆς ἐπιφανείας των. Οὕτω ἔχομεν θάλασ-σαν Ἐρυθράν, Κιτρίνην, Μαύρην. Κα-τὰ γενικὸν ὅμως κανόνα ἡ θάλασσα ἔχει χρῶμα κυανοῦν, ποικίλλον ἀπὸ τοῦ γαλακτώδους κυανοῦ, μέχρι τοῦ κυανοπρασίνου. Τὸ κυανὸν χρῶμα τῆς θαλάσσης ὀφείλεται, κατὰ τὴν γνώμην τῶν ὀκεανογράφων, εἰς τὰ ἔ-λατα τὰ ὁποῖα περιέχει τὸ ὕδωρ, ὅσον δὲ μεγαλυτέρα εἶνε ἡ ἀναλογία τῶν τοιούτων ἀλάτων, τόσο τὸ χρῶμα κα-θίσταται ἐντονώτερον. Αἱ λοιπαὶ ἀ-ποχρώσεις ὀφείλονται εἰς ὀργανισμοὺς ζῶντας ἐντὸς ὀρισμένων θαλάσσιων, εἰς τὸν χρωματισμὸν τοῦ πυθμένος (μαύρη ἰλύς τῆς Μαύρης Θαλάσσης) ἢ εἰς προσμίξεις διαφόρων ἀνοργάνων οὐσίων. Τὸ τελευταῖον συμβαίνει προ-κειμένου περὶ τῆς Κιτρίνης Θαλάσσης εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Κίτρινος Ποταμὸς τῆς Κίνας ἐκχέει κιτρινόχρουν ἰλόν.

Τὸ περιέργον εἶνε ὅτι ἐτελοῦντο πράγματι προσφοραὶ καὶ ἀναθήματα, ἀπὸ.. ὑπερβορείους, ἐπίσης δὲ προσε-φέροντο πλούσια δῶρα εἰς τὴν Ἀἴηλον καὶ τοὺς Δελφούς, τοῦτο δὲ συνέτεινεν εἰς τὸ νὰ διακρίνεται ἡ λαϊκὴ πίστις, ὅσον ἀφορᾷ τὴν ὑπαρξιν ἰδεατῆς χῶ-ρας. Περιττὸν νὰ εἰπώμεν, ὅτι ἡ ἀποστο-λὴ τῶν ἀναθημάτων δὲν ἦτο οὔτε σκη-νοθετημένη, οὔτε ψευδὴς ἢ ἀπατηλὴ. Ἦτο ἀρκετὰ φιλοχρήματον τὸ ἱερά-τεϊον τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ὥστε νὰ μὴ ἀναλαμβάνῃ ἐξοδα καὶ κινδύνους μίᾳς διπλῆς μεταφορᾶς θησαυρῶν, διὰ τοὺς ὁποίους, ἄλλως τε, ἔπρεπεν ὀλίγον ἢ πολὺ νὰ δοθῇ κάποτε λόγος.

Τὸ πιθανώτερον εἶνε ὅτι ἐπρόκειτο περὶ πλουσίων προσφορῶν στελλομέ-νων ἀπὸ βορείους χώρας, οἱ δὲ ἀπε-σταλμένοι, εἰὰ νὰ φανοῦν ἀκόμη σπου-δαϊότεροι, δὲν ἀπέκρυπτον, ἐρωτώμε-νοι μάλιστα μετὰ τὸσον ἐνδιαφέρον, ὅτι ἔρχονται ἀπὸ τῆς ὑπερβόρειου.

Εἰς τὸ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τελετὰ καὶ μορφὰ λατρείας τοῦ Ἀπόλλωνος.

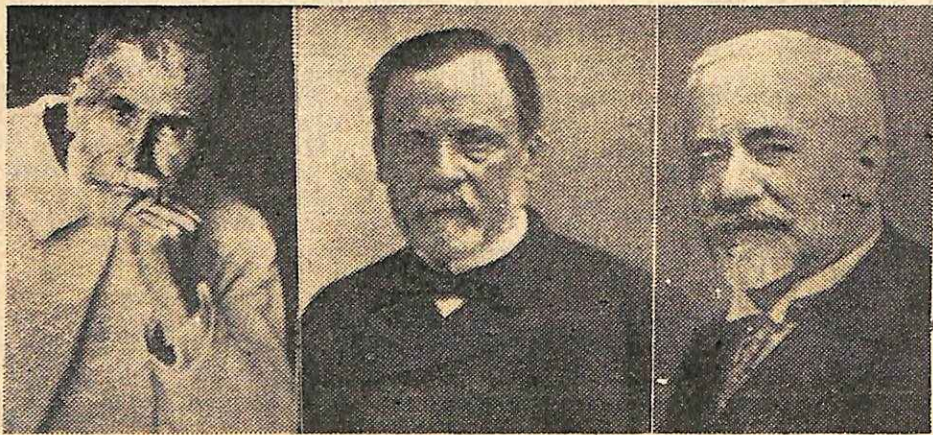
Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΝΟΣΩΝ ΠΩΣ ΩΡΓΑΝΩΘΗ ΚΑΙ ΠΩΣ ΔΙΕΞΑΓΕΤΑΙ ΑΠΟ ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΠΑΣΤΕΡ

Υπό του κ. Θ. Ι. ΔΟΓΑΝΗ

Όσον περισσότερο απλώνεται το φῶς τῆς ἐπιστήμης τόσο περισσότερο υποχωρεῖ τὸ σκότος τῆς ἀμαθείας, τῆς κυριωτέρας αἰτίας τῆς ἀνθρωπίνης δυστυχίας.

Ἡ γενικὴ αὕτῃ ἀλήθεια ἰσχύει ἀπὸ λυτὰ ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἱατρικὴν ἐπιστήμην. Δι' αὐτὸ ἐπιβάλλεται ὡς κοινωνικὸν καθήκον ὅπως μὲ ὅλα τὰ μέσα διαδίδεται εἰς τὸ εὐρὺ κοινὸν ἡ σωτηρία δρᾶσις τῶν ἱατρικῶν ἐπιστημονικῶν ἰ-

τῆς τοῦ Ἰνστιτούτου δόκτωρ Μπουασσώ εἰργάσθη εἰς τὸ Ἰνστιτούτον Παστέρ τῶν Παρισίων ὑπὸ τοὺς Ροὺ καὶ Καλμέτ, τοὺς δύο μεγάλους Γάλλους ἐπιστήμονας, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ὁ πρῶτος, μαθητὴς τοῦ Παστέρ, ἐχάρισε εἰς τὴν ἀνθρωπότητα τὸν ἀντιδιφθερικὸν ὄρρον τοῦ Μπέρτιγκ, ὁ δὲ δεύτερος, ἀνήκων ἐπίσης εἰς τὴν σχολὴν τῶν «Παστεριανῶν» τὸ ἀντιφυματικὸν ἐμβόλιον ποὺ φέρει τὸ ὄνομά του.

Ἀριστερὰ καὶ δεξιὰ : Οἱ δύο μεγάλοι συνεχιστὰς τοῦ ἔργου τοῦ Παστέρ καὶ τῶς διευθυνταὶ τοῦ Ἰνστιτούτου Παστέρ τῶν Παρισίων καθηγηταὶ Ροὺ (ἀριστερὰ) καὶ Καλμέτ (δεξιὰ). Εἰς τὸ μέσον ὁ μέγας Λουδοβίκος Παστέρ.

δρυμάτων, ἐπιβάλλεται ὅπως ὅσον τὸ δυνατόν εὐρύτερον καθίσταται νοητὸν ὅτι τάπλειστα ἀπὸ τὰ ἱδρύματα ταῦτα εἶνε εἰς θεοὶν νὰ παρέχουν εἰς ὅλον ἐν μεγαλύτερον κύκλον τὴν πολύτιμον καὶ σωτηριαν βοήθειάν των.

Αὐτὸν τὸν σκοπὸν ἐπιδιώκομεν μετὰ τὴν σημερινὴν ἔρευνάν μας διὰ τὴν δρᾶσιν τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἰνστιτούτου Παστέρ.

Ἀξίζει δὲ πράγματι νὰ γνωσθῇ ποῖας καὶ πόσας ἀνεκτιμήτους ὑπηρεσίας προσφέρει τὸ Ἰνστιτούτον Παστέρ πρὸς τὸν λαόν, πόσον θετικὰ καὶ ἀποτελεσματικὰ συμβάλλει διὰ τὴν ἐξασφάλισιν τῆς ὑγείας ὅλων μας καὶ διὰ τὴν καταπολέμησιν τῶν νόσων ποὺ μαστίζουσιν τὸν κόσμον.

Ὁ πάμπλουτος ὁμογενὴς Ζαχάρωφ διέθεσε τὰ χρήματά διὰ νὰ ἀναγερῇ τὸ παρὰ τοὺς Ἀμπελοκήπους κτίριον ὅπου στεγάζεται τὸ Ἑλληνικὸν Ἰνστιτούτον Παστέρ.

Τὸ Ἰνστιτούτον ἤρχισε νὰ λειτουργῇ ἀπὸ τὸ 1920, διευθύνεται δὲ ἀπὸ Γάλλον ἐπιστήμονα τὸν ὁποῖον ὀρίζει τὸ Ἰνστιτούτον Παστέρ τῶν Παρισίων. Οὕτω εἰς τὴν διεύθυνσιν τοῦ Ἰνστιτούτου διατηρεῖται σταθερὰ ἡ ἐπιστημονικὴ παράδοσις τοῦ μεγάλου Γάλλου ἐπιστήμονος ποὺ ἔσωσε τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τὸς τρομερὰς ἀσθενείας, τοῦ Λουδοβίκου Παστέρ.

Πράγματι οἱ μέχρι τοῦδε διατελέσαντες διευθυνταὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἰνστιτούτου Παστέρ ὑπῆρξαν μαθηταὶ τοῦ Παστέρ ἢ πιστοὶ καὶ ἀφωσιωμένοι «Παστεριανοί». Ὁ σημερινὸς διευθυν-

Ὁ Δρ. Μπουασσώ εἶχε τὴν εὐγενὴ καλωσύνην νὰ μοῦ ἀναπτύξῃ ὅλην τὴν ἐπιστημονικὴν δρᾶσιν, ἀλλὰ καὶ τὴν μεγάλην κοινωνικὴν καὶ θεραπευτικὴν ἀποστολὴν τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἰνστιτούτου Παστέρ.

Οἱ ΔΥΟ ΣΚΟΠΟΙ ΤΟΥ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΥ

— Τὸ Ἰνστιτούτον μας, μοῦ ἐτόνισε, προσπαθεῖ δύο μεγάλους σκοποὺς νὰ ἐκπληρώσῃ. Ὁ πρῶτος εἶνε νὰ ἐφαρμόσῃ πρακτικῶς τὰς μεγάλας κατὰ κτήσεις τῆς ἐπιστήμης ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς ἱερολήψεως καὶ τῆς καταπολέμησης τῶν φοβερῶν ἀσθενειῶν ποὺ μαστίζουσιν τὸν λαόν. Ὁ δεύτερος εἶνε νὰ συνεχίσῃ μετὰ τὸ ἐπιτελεῖν τῶν ἐκλεκτῶν Ἑλλήνων ἐπιστημόνων ποὺ διαθέτει — ὅλοι οἱ ἐπιστήμονες τοῦ Ἰνστιτούτου μας, πλὴν ἐμοῦ, εἶνε Ἕλληνες — τὰς ἐπιστημονικὰς ἐρεῦνας διὰ τὴν ἀνακάλυψιν καὶ νέων ὁπλῶν ἰδίως κατὰ τῶν νόσων ἐκείνων ποὺ παρατηροῦνται εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ γενικώτερον εἰς τὴν Ἀνατολικὴν Μεσόγειον.

»Τὸν πρῶτον σκοπὸν, συνεχίζει ὁ Δρ. Μπουασσώ, τὸν ἐπιδιώκομεν κυρίως μετὰ τὴν ὑπὸ τοῦ Ἰνστιτούτου παρασκευὴν τῶν ἐμβολίων καὶ φαρμάκων κατὰ τῶν διαφόρων ἀσθενειῶν. Διαθέτομεν δωρεὰν τὰ ἐμβόλια καὶ τὰ φάρμακα διὰ τοὺς ἀπόρους. Ἀκόμη ὅμως κάμνομεν καθημερινῶς ἀναλύσεις παντὸς εἶδους (αἵματος, οὐρῶν, πτυέλων κλπ.) εἰς ὅσους ἔρχονται νὰ μᾶς τὰς ζητήσουν. Ἀπὸ ἐνὸς ἔτους

ἀνηγείραμεν ἰδιαίτερον περίπτερον διὰ τὴν ἀποκλειστικῶς ἐντὸς τοῦ περιπτέρου αὐτοῦ παρασκευὴν τοῦ ἀντιφυματικοῦ ἐμβολίου «Καλμέτ». Ἡ παρασκευὴ τοῦ ἐμβολίου τούτου ἀπαιτεῖ ὅλους ἰδιαίτερον προσοχὴν καὶ ἐπιμέλειαν διὰ νὰ ἐξουδετερωθῇ κάθε κίνδυνος εἰσόδου μικροβίων ἐντὸς τοῦ ἐμβολίου κατὰ τὴν μακρὰν διαδικασίαν τῆς ἐτοιμασίας του.

ΕΚΕΙ ΟΠΟΥ ΚΑΛΛΙΕΡΓΟΥΝΤΑΙ ΤΑ ΜΙΚΡΟΒΙΑ ΤΗΣ ΦΥΜΑΤΙΩΣΕΩΣ

Ὁ κ. διευθυντής, κατόπιν παρακλήσεώς μου μοῦ ἐπιτρέπει νὰ ἐπισκεφθῶ ὑπὸ τὴν καθοδήγησιν τοῦ τοῦ περιπτέρου «Καλμέτ».

Τὸ περίπτερον ἀποτελεῖται ἀπὸ τρία ὀλοκάθαρα δωμάτια, τῶν ὁποίων τὰ μεγάλα ὅλα ἐκτεταμένα παράθυρα ποτὲ δὲν ἀνοίγουν, διὰ νὰ μὴ εἰσέρχεται ἐξωθεν μολυσμένος ἀήρ. Ὁ ἀερισμὸς τῶν δωματίων γίνεται τεχνητῶς. Ἐντὸς ψυγείων εἰδικῶν ὑπάρχουν δοχεῖα γεμάτα μετὰ τὸ κατάλληλον ὕγρον ἐπὶ τοῦ ὁποίου καλλιεργοῦνται καὶ ἀναπτύσσονται μετὰ καταπληκτικὴν ταχύτητα τὰ μικροβία τῆς φυματώσεως.

Ὁ κ. Μπουασσώ μοῦ ἐπιδεικνύει μερικὰ ἀπὸ αὐτὰ τὰ δοχεῖα. Ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὑποκτινίου ὕγρου ποὺ περιέχουν εἶνε σχηματισμένη μία λευκὴ κρούστα. Αὕτῃ ἡ κρούστα περιέχει δισεκατομμύρια δισεκατομμυρίων μικροβίων.

«Ὅλα εἶναι ζωντανά, μοῦ ἐξηγεῖ ὁ κ. διευθυντής, ἀλλὰ τελειῶς ἀκίνητα. Αὐτὸ εἶναι ἀκριβὲς τὸ μέγα ἐπιστημονικὸν κατόρθωμα τοῦ καθηγητοῦ Καλμέτ. Ὅτι δηλαδὴ ἐπέτυχε νὰ καλλιεργήσῃ τὰ μικροβία φυματώσεως τῶν βοῶν κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε διατηρῶν αὐτὰ ἐν τῇ ζωῇ, νὰ τοὺς ἀφαιρῇ τὴν δύναμιν νὰ βλάψουν τὸν ἀνθρώπινον ὄργανισμόν, ἀν εἰσαχθῶν ἐντὸς αὐτοῦ. Οὕτω τὰ μικροβία αὐτά, εἰσαγόμενα ἐντὸς τοῦ ὁργανισμοῦ μας διὰ τοῦ ἐμβολίου «Καλμέτ», ὅχι μόνον δὲν μᾶς προσενοῦν καμμίαν θλῆθιν, ἀλλὰ ἀντιθέτως μᾶς ἐξοικειώνουν πρὸς τὴν νόσον καὶ μᾶς προφυλάσσουν ἀποτελεσματικῶς κατὰ τοῦ κινδύνου τῆς φυματώσεως.»

ΤΟ ΕΜΒΟΛΙΟΝ «ΚΑΛΜΕΤ» ΣΩΖΕΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΦΥΜΑΤΙΩΣΙΝ

Ἀπὸ τὰ στοιχεῖα τὰ ὁποῖα μοῦ ἐδόθησαν εἰς τὸ Ἰνστιτούτον Παστέρ, προκύπτει πόσον ἀλματώδης εἶνε ἡ αὐξήσις τῆς ζητήσεως τοῦ ἐμβολίου «Καλμέτ», τὸ ὁποῖον ἄλλως τε μόνον τὸ Ἰνστιτούτον εἶνε ἐξουσιοδοτημένον νὰ παρασκευάζῃ εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Οὕτω, ἐνῶ τῷ 1938 κατὰ τοὺς πρῶτους ἐννέα μῆνας διετεθήσαν ὑπὸ τοῦ Ἰνστιτούτου Παστέρ 5.300 ἐμβόλια «Καλμέτ», κατὰ τὸ ἀντίστοιχον χρονικὸν διάστημα τοῦ τρέχοντος ἔτους διετεθήσαν 8.086 ἐμβόλια, ὅλα δὲ δωρεὰν. Πράγματι τὰ ἐμβόλια «Καλμέτ»

μόνον δωρεὰν διατίθενται.

Καὶ ἂν ἀκόμη τὸ Ἑλληνικὸν Ἰνστιτούτον Παστέρ περιωρίζετο μόνον εἰς τὴν παρασκευὴν τοῦ ἐμβολίου τούτου, θὰ ἦτο ἰσως ἀρκετὴ ἡ μεγάλη αὕτῃ ὑπηρεσία διὰ νὰ ἐπιβληθῇ εἰς τὴν κοινὴν συνειδήσιν ὡς ἐν ἱδρυμα ὑψίστης κοινωνικῆς ὠφελείας.

Ἡ φυματίσις εἶνε μία ἀπὸ τὰς φοβερωτέρας πληγὰς τῆς Ἑλλάδος. Τὸ Ἰνστιτούτον μετὰ τὸ ἐμβόλιον «Καλμέτ» ποὺ παρασκευάζει καὶ δωρεὰν διαθέτει, βοηθεῖ ἀποτελεσματικώτατα εἰς τὴν καταπολέμησιν τῆς πληγῆς ταύτης, διότι ὅλα τὰ νεογνῆτα, τὰ λαμβάνοντα τὸ ἐμβόλιον, ἀσφαλίζονται ἐφ' ὅρου ζωῆς κατὰ τῆς φυματώσεως. Ἐν τούτοις ἡ δρᾶσις τοῦ Ἰνστιτούτου Παστέρ εἶνε πολὺ πλέον ἐκτεταμένη.

Κατὰ τὸ 1938 — 1939 π.χ. διέθεσε περὶ τὰς 54.000 ἄλλων ἐμβολίων, ἐκ τῶν ὁποίων τὰς 13.000 δωρεὰν. Τὰ δὲ ἐμβόλια αὐτὰ ἦσαν ἀντιγονοκοκκικά, ἀντιστρεπτοκοκκικά, ἀντιδυσεντερικά, ἐντεροτοκοκκικά, ἀντιφυματικά, ἀντιβρογχοπνευμονικά κ.π.α. Κατὰ τὸ ἴδιον ἔτος προέβη εἰς 4.000 καὶ πλέον ἀναλύσεις πάσης φύσεως αἵματος πτυέλων κλπ., εἰς 160 παρακλήσεις, εἰς ζεστάσεις ἑκατοντάδων ἀσθενῶν.

Αἱ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑΙ ΕΡΕΥΝΑΙ ΤΟΥ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΥ

Οἱ ὄλγοι αὐτοί, ἀλλὰ χαρακτηριστικοὶ ἀριθμοὶ δίδουν μίαν ἀμυδρὰν εἰκόνα τῆς δρᾶσεως τοῦ Ἰνστιτούτου Παστέρ, τοῦ ἱδρύματος τὸ ὁποῖον, διὰ τῆς πρακτικῆς ἐφαρμογῆς τῶν κατακτήσεων τῆς ἐπιστήμης, ἀγωνίζεται μετὰ ὀλον ἐν μεγαλύτεραν ἐπιτυχίαν διὰ τὴν ἐξασφάλισιν τῆς ὑγείας τοῦ λαοῦ.

Ἀλλὰ, ὅπως ἥδη ἀνωτέρω ἐτόνισεν ὁ διευθυντής του κ. Μπουασσώ, τὸ Ἰνστιτούτον ἐργάζεται ἐντατικῶς καὶ ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς καθαρῶς ἐπιστημονικῆς ἐρεῦνης πρὸς ἀνακάλυψιν νέων μέσων διὰ τὴν διάγνωσιν καὶ καταπολέμησιν τῶν ἀσθενειῶν ἐκείνων ποὺ ἐμφανίζονται κυρίως εἰς τὸν τόπον μας.

Οὕτω ἐπιστήμονες τοῦ Ἰνστιτούτου ἐμελέτησαν εἰς ὅλας τὰς ἐκδηλώσεις τὴν φοβερὰν ἐπιδημίαν τοῦ δαγκέιολ τῷ 1928 καὶ τὰς συνθήκας, ὅπως ἡ στεγὸμυία τὸν μετέδιδε.

Ἐπιστήμονες τοῦ Ἰνστιτούτου — ὅπως π.χ. ὁ κ. Καμινόπετρος — ἠσχολήθησαν μετὰ τὴν τετάρτην ἀφροδίαν νόσον, τὴν νόσον τῶν Νικολά - Φάθρ, ἡ ὁποία εἶνε ἐνδημικὴ εἰς τὰ μεγάλα κέντρα τῆς χώρας (Ἀθήνας, Πειραιᾶ, Σύρον κλπ.) καὶ μέχρι πρό τινας ἀκόμη συνεχέτο μετὰ ἄλλας ἀσθενείας.

Χάρις εἰς τὰς ἐργασίας τοῦ κ. Καμινόπετρο, ἐπετεύχθη ἡ ἐφαρμογὴ ἐιδικῆς θεραπείας τῆς ἀσθενείας ταύτης.

Ἄλλη ἀσθένεια τυπικῶς ἀνατολικομεσογειακὴ, τὸ «Καλὰ - Ἀζάρ», περὶ τῆς ὁποίας εἰδικὰ ἄρθρα ἐδημοσιεύθησαν εἰς τὸν «Ἡλίου», μεταδιδόμενη ἀπὸ τοὺς σκύλους εἰς τὸν ἄνθρωπον καὶ προκαλοῦσα θραύσιν εἰς ὀρισμένους περιφερείας τῆς Ἑλλάδος (Κρήτη, Ἀττικὴ, Ἄργος, Μάνη), εἶνε ἐπίσης ἀντικείμενον ἐπιμελοῦς ἐρεῦνης ὑπὸ τοῦ Ἰνστιτούτου.

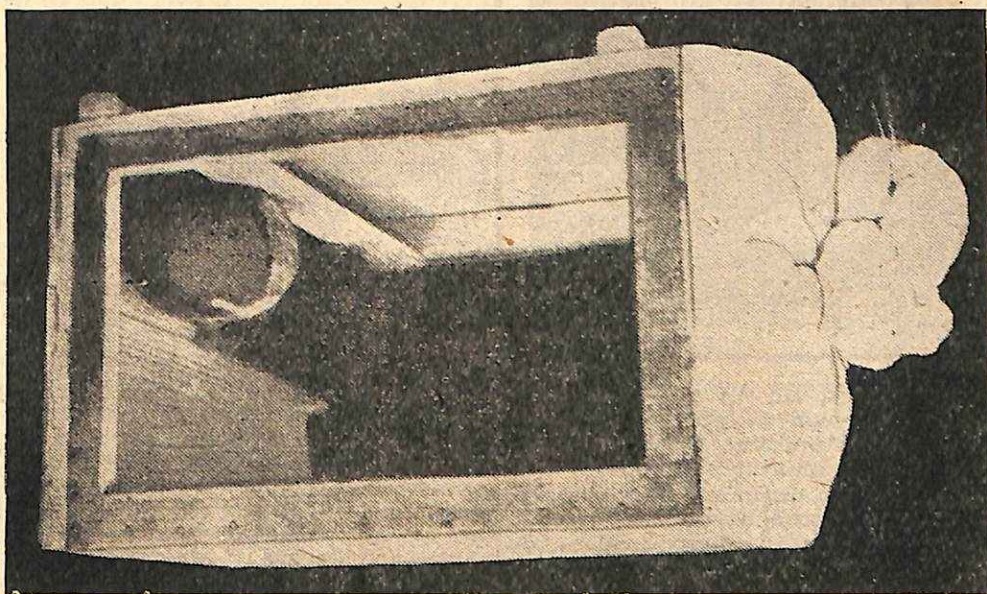
Μόνον ἐφέτος ἐθεραπεύθησαν ὑπὸ τῶν ἱατρῶν τοῦ Ἰνστιτούτου Παστέρ 140 παιδιὰ, πάσχοντα ἀπὸ «Καλὰ - Ἀ-

ζάρ».

Ὁ χῶρος δὲν ἐπιτρέπει νὰ ἐπιμείνω μεν περισσότερον εἰς τὴν ἐκθεσιν τῆς ὅλης πρακτικῆς καὶ ἐπιστημονικῆς ἐν ταύτῃ δρᾶσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἰνστιτούτου Παστέρ. Ἀλλὰ ἀπὸ τὰ ὀλίγα, τὰ ἐλάχιστα στοιχεῖα ποὺ παρεθέσαμεν, ὁ ἀναγνώστης θὰ κατενόησε πόσον κολοσιᾶς σημασίας εἶνε ἡ δρᾶσις τοῦ αὐτοῦ διὰ τὴν ὑγείαν ὅλων

καταπολέμησιν ἀσχολεῖται τὸ Ἰνστιτούτον.

Ὁ διευθυντής του κ. Μπουασσώ καὶ οἱ ἐκλεκτοὶ Ἕλληνες συνεργάται του κ.κ. Ι. Καμινόπετρος, Γ. Ἰωαννίδης, κυρία Ζ. Ἰωαννίδου, οἱ ὁποῖοι καὶ διδάκτον ἀκόμη ἔργον ἀσκοῦν, μετεκπαιδεύοντες τοὺς διπλωματούχους μικροβιολόγους, ἀποτελοῦν μετὰ τὴν εὐσυνειδησίαν καὶ τὴν ἀφοσίωσιν με-

Εἰδικὸν ξυλινὸν κιβώτιον ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἐφυλάσσοντο πρὸς μελέτην εἰς τὸ Ἑλληνικὸν Ἰνστιτούτον Παστέρ κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἐπιδημίας τοῦ δαγκέιου αἰ στεγόμεναι αἱ ὁποῖαι ἦσαν οἱ φορεῖς τῆς ἀσθενείας.

μας καὶ πόσον εἶναι δυνατόν αὕτῃ νὰ ἀναπτυχθῇ περισσότερον ἀκόμη, ἂν ὁ καθένας μας ἀντιληφθῇ ὅτι εἰς τὸ Ἰνστιτούτον δύναται νὰ εὕρῃ πάντοτε πρόθυμον, ἀσφαλὴ καὶ ἀδάπανον, ἂν εἶνε ἀπορος συμβουλὴν καὶ προστασίαν ἐναντίον τῶν διαφόρων ἐπικινδύνων ἀσθενειῶν, μετὰ τῶν ὁποίων τὴν

τὴν ὁποῖαν ἐκτελοῦν τὸ ἐπιστημονικὸν των καθήκον, τὴν καλυτέραν ἐγγύησιν ὅτι τὸ Ἰνστιτούτον Παστέρ ἐνίσχυ ὁμῶν ἀπὸ τὴν ἐμπιστοσύνην τοῦ κοινοῦ, θὰ ἐπεκτείνῃ διαρκῶς τὴν θαυμασίαν καὶ κοινωνικὴν ὑπὲρ τῆς ὑγείας τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ δρᾶσιν του.

Θ. Ι. ΔΟΓΑΝΗΣ

ΜΙΑ ΔΙΚΕΦΑΛΟΣ ΧΕΛΩΝΗ ΠΟΥ ΧΡΗΣΙΜΕΥΕΙ ΔΙΑ ΠΕΙΡΑΜΑΤΑ...

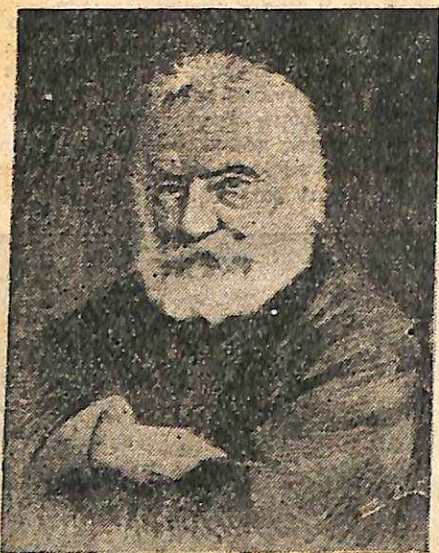
Τὰ τερατώδη πλάσματα, ἔχουν περισσότερας πιθανότητας νὰ ἐπιζήσουν, ὅταν ἀνήκουν εἰς κατωτέρας βαθμίδας τοῦ ζωικοῦ βασιλείου, κατορθώνουν δὲ νὰ προσαρμοσθῶν εἰς τὰς δυσχερεῖας

ποὺ δημιουργεῖ ἡ κατάστασις των καλύτερα ἀπὸ τὰ ζῶα ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα λόγῳ τοῦ ἀνεπτυγμένου νευρικοῦ των συστήματος, εἶνε περισσότερον εὐαίσθητα εἰς τὰς δυσκολίας ποὺ προκύπτουν ἐκ τῆς ἀνωμαλίας των.

Ἡ μικρὰ αὕτῃ δίκηφαλος χελωνή, φωτογραφηθεῖσα ὀλίγον μετὰ τὴν γέννησιν της, ἐξακολούθει νὰ ζῇ εἰς τὸ Ἰνστιτούτον Ροκφέλλερ, ὅπου μετεφέρθη διὰ νὰ ἀποτελέσῃ ἀντικείμενον μελετῶν.

Ἡ ἐλάχιστη ἐργασία τὴν ὁποῖαν ἐκάστη ἐκ των κεφαλῶν της ἀπαιτεῖ ἀπὸ τὸν ἐγκέφαλον, διαμοιράζεται φαίνεται ἀρμονικώτατα, δίχως νὰ ἐπέρχεται σύγκρουσις ἀρμοδιότητων.

Καὶ μάλιστα, ὅταν πρόκειται νὰ κατευθυνθῇ τὸ σῶμα πρὸς ὀρισμένην κατεύθυνσιν (πρὸς δύο σημεία λ.χ. ὅπου ἔχει τοποθετηθῇ τροφὴ) καὶ αἱ γνώμαι των δύο κεφαλῶν διίστανται, ἐπέρχεται ἕνα εἶδος συμβιβασμοῦ καὶ ἡ χελωνή — καθὼς ἀπεδείχθη κατὰ τὰ σχετικὰ πειράματα, ἀκολουθεῖ τὴν μέσιν ὁδόν. Δύο ἀνθρώπινα θελήσεις, σπανίως θὰ συμβιβάζοντο μετὰ τὸν θάνατον αὐτὸν τρόπον...

ΒΙΚΤΩΡ ΟΥΓΚΩ

ὁ μεγαλύτερος ποιητής τῆς Γαλλίας

TOY K. A. KOKKINOY

νών και ὠμιλοῦσε περὶ ἐνὸς Οὐγκὰ ἐπισκόπου εἰς τὴν Πτολεμαῖδαν ὡς προγόνου του. Ὁ στρατηγὸς Οὐγκὰ προῶριζε τὸν υἱὸν του διὰ τὸ στρατιωτικὸν στάδιον καὶ τὸν εἶχε προπαρασκευάσει εἰς τὴν πολυτεχνικὴν σχολήν, ὅπου ὁ νεαρὸς μαθητὴς εἶχε δεῖξει σπανίαν ἀντίληψιν εἰς τὰ μαθηματικά, ἀλλ' ἡ πτώσις τοῦ Ναπολέοντος μετέβαλε καὶ τοὺς δροῦς τῆς ζωῆς τῆς οἰκογενείας τοῦ στρατηγοῦ καὶ αἱ πρὸς αὐτὴν τὴν κατεύθυνσιν σπουδαῖ τοῦ Βίκτωρος διεκόπησαν. Ἄλλως τε ὁ νεαρὸς Οὐγκὰ εἶχεν ἤδη ἀπὸ τῆς παιδικῆς του ἡλικίας δεῖξει ἐπίδοσιν εἰς τὴν λογοτεχνίαν — εἶχε γράψει ἀπὸ τότε πού εὐρίσκετο εἰς τὰ μαθητικά θρανία ἕνα πληθὸς μελέτας, ὠδὰς, διηγήματα, σατύρας καὶ μίαν τραγωδίαν ἀκόμη καὶ ἕνα δράμα «Ἰνὲς ντὲ Κάστρο» — καὶ αὐτὴ ὑπῆρξεν ἡ κυρία σχολασία του, κατὰ τὴν ἐποχὴν πού ἔπρεπε ν' ἀκολουθήρη ἕνα στάδιον. Ὅταν κατὰ τὸ 1818 εἰς ἡλικίαν δηλαδὴ 16 ἐτῶν ἐξέδωκε ἕνα μῆρος ἀπὸ τὰς «Ὠδὰς» του ἐξακριβωσθὶς ὡς ἕνα «ὑπέροχον παιδί». Κανεῖς ἕως τότε δὲν εἶχε λυρισμὸν τόσο ἀγνὸν καὶ τόσο πλούσιον. Συνεργάσθη τότε εἰς τὸ περιοδικὸν «Γαλλικὴ Μοῦσα» καὶ εἰς ἕνα ἄλλο «Φιλολογικὸν Φύλλον» πού εἶχεν ἰδρῦσει μετὰ τοὺς ἀδελφούς του. Ἐν τῷ μεταξύ ἀπέθανεν ἡ μητέρα του, τὴν ὁποίαν ἐλάτρευε καὶ πού ἦτο ἕως τότε ὁ ψυχικὸς καὶ πνευματικὸς παραστάτης του καὶ ὁ Οὐγκὰ ἐπέρασε δυσκόλους ἡμέρας, δόξας ὁποίας περιγράφει εἰς τοὺς «Ἀθλίους» ὑπὸ τὸ πρόσωπον τοῦ Μαρίου. Τότε ἀγάπησε τὴν κόρην τοῦ στρατηγοῦ Φουσὲ Ἀδελαν, τὴν ὁποίαν καὶ ἀναχύτατα ἐνυμφεύθη ὑπερνηκίας τὰς ἀντιρρήσεις τῆς οἰκογενείας τῆς κόρης. Τοῦ εἰδυλλίου τούτου ἔχει ἀπομείνει ῥαῖον δοκουμένον, αἱ πλήρεις τρυφερότητος καὶ ποιήσεως ἐπιστολαὶ πού ἀντήλλαξαν οἱ δύο ἐρωτευμένοι. Κατὰ τὸ 1822 ἐδημοσιεύθη πλήρης ὁ πρῶτος τόμος τῶν «Ὠδῶν» του, καὶ ἐπυκολούθησε κατὰ τὸ 1824 καὶ ὁ δευτέρος. Ἐνὰς ἄλλος τόμος ποιήματων ἐξεδόθη κατὰ τὸ 1826 καὶ κατὰ τὸ 1827 παρουσίασε τὸν «Κρόμβελ». Εἰς τὸν πρόλογον τοῦ θεατρικοῦ τούτου ἔργου πού δὲν τοῦ τὸ ἀνεβίβασαν ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ὁ Οὐγκὰ ἐφάνερωνε τὴν ποιητικὴν τῆς νέας σχολῆς καὶ ἐνεφανίζετο ὡς ἀναμορφωτὴς. Τότε ἐξέδωσε καὶ τὰ «Ἀνατολικά», τὰ θαυμαστά ποιήματα πού ἐνεπνεύσθη ἀπὸ τοὺς ἥρωας καὶ τὴν τραγωδίαν τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ κατὰ τὸν συνεχιζόμενον ὑπὲρ τῆς ἑλληνικῆς ανεξαρτησίας ἀγῶνα καὶ πού ἀποτελοῦσαν μεγάλην προσφορὰν ὑπὲρ τοῦ ἀγῶνος τούτου, διὰ τὴν συγκίνησιν πού ἐπροκαλοῦσαν. Τὸν εἴλκυε ἡδὴ τὸ θέατρον. Εἰς τὸν «Κρόμβελ» εἶχε θέσει θεωρητικῶς τὰς θέσεις τῆς νέας τεχνικῆς, ἀλλὰ ἐκείνου πού ἐνδιέφερε ἦτο ἡ ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἐπιτυχία. Ἐδωκε τότε τὸ ἔργον «Ἀμὶ Ρομπισάρ» πού ἐπαίχθη διὰ μίαν μόνον φο

ρὰν εἰς τὸ «Ὠδεῖον» καὶ ἀπεδοκιμώσθη. Ἐγράψεν ἐπειτα κατὰ τὸ 1829 τὴν «Μαρίον Ντελόρμ», τῆς ὁποίας ἀπαγορεύθησαν αἱ παραστάσεις. Ἀλλὰ ἀκούραστος εἰς τὸν ἀγῶνα ὁ Οὐγκὼ καὶ ἀντλῶν νέας δυνάμεις ἐκ τῶν ἐμπροσθίων, συνέθεσε τὸν «Εἰρνήνην». Ἡ 26ῃ Φεβρουαρίου, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐπαίχθη διὰ πρώτην φοράν τὸ ἔργον τοῦτο, ἔμεινε ἱστορικὴ. Ἐπρόκειτο περὶ ἀγῶνος τοῦ ρωμαντισμοῦ κατὰ τὴν κλασικὴν ποῦ ἐτελείωσε μετ' ἰσχύος. Ἀπὸ τότε ὅτι δῆποτε ἐδωμοσίου ὁ μέγας συγγραφεὺς ἐπρόκαλοῦσε αἰσθησιν. Καθένα ἀπὸ τὰ θιβλία του, καθένα ἀπὸ τὰ δράματα τοῦ εἶδεν ἀφορμὴν εἰς δόλοκληρον ἀγῶνα μεταξὺ τῶν ἀντιμαχομένων σχολῶν μετ' ἐπικράτησιν πάντοτε τοῦ Οὐγκῶ. Μετὰ τὸν «Εἰρνήνην» ἐνεφανίσθη ἡ «Παναγία τῶν Παρισίων» καὶ δύο ἄλλα ἀκόμη ἔργα καὶ κατὰ τὸ 1831 ἐξέδωσε τὰ «Φύλλα Φθινοπώρου». Ἡ μεταξὺ τῶν κλασικῶν καὶ τῶν ρωμαντικῶν μάχη ἐκράτησε μέχρι τοῦ 1840 μετ' πρωταγωνιστὴν τὸν Οὐγκὼ καὶ πρῶτον ὑπερασπιστὴν του τὸν κριτικὸν Σαιν - Μπέ. Τὸ γεγονός ἐἶπε ὅτι ἡ Γαλλία εἶχεν ἀποκτήσῃ τὸν μεγάλον ποιητὴν της. Ἐν τῷ μεταξύ δὲν εἶχε παύσει νὰ ἐκδίδῃ ὁλόενα καὶ νέα ἔργα τὴν «Λουκρητίαν Βοργία», τὴν «Μαρίον Τυδώρ», τὰς «Ἐσωτερικὰς φωνάς», τὸν «Ροῦϊ Μπλάς», ἄλλους τόμους ποιημάτων, μελέτας καὶ ἄθροα. Κατὰ τὸ 1841 ἔγινε δεκτὸς εἰς τὴν Ἀκαδημίαν. Ἦρχισε τότε νὰ ἀνσμιγνύεται ἐνεργῶς καὶ εἰς τὴν πολιτικὴν. Πράγματι ἡ πολιτικὴ δὲν τοῦ ἦτο ποτὲ ξένη καὶ εἶχεν ἦδη διακηρυχθῇ ὁπαδὸς διαφόρων πολιτικῶν μερίδων καὶ τέλος φίλος τοῦ Λουδοβίκου Φιλίππου, ὁ ὁποῖος καὶ τὸν ἔκαμε πατρίκιον τῆς Γαλλίας. Τότε ἐζήτησεν τὴν ἀνάκλησιν τῶν Βοναπάρτων ἐκ τῆς ἐξορίας. Ἀλλ' ἐκ τοῦ ἀγῶνος τοῦ ὑπὲρ τοῦ Ναπολεόντος τοῦ Γ' δὲν ἔμεινε ἱκανοποιημένος καὶ ἤρχησε πολεμικὴν ἐναντίον του. Τότε ἐκινδύνεσε καὶ ἠναγκάσθη νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν Γαλλίαν. Εἰς τὴν Ζερσέην ὅπου ἔμεινε μετ' τὸν υἱὸν του Φραγκίσκον Βίκτωρα, ἔγραψε τὴν θαυμαστὴν του μελέτην διὰ τὸν Σαίξπηρ, ὡς πρόλογον εἰς τὴν μετάφρασιν τοῦ ἔργου τοῦ Ἀγγλοῦ ποιητοῦ. Κατὰ τὸ 1862 ἐξέδωσε εἰς ἑξ. τόμους τοὺς «Ἀθλοῦς» ποῦ ἔκαμαν καταπληκτικὴν ἐντύπωσιν. Ἐπ' ἐπικολούθησαν οἱ «Εἰργάται τῆς θαλάσσης» καὶ τέλος ὁ «Ἀιθριώτης ποῦ γελᾷ». Μετὰ τὴν πτώσιν τοῦ Ναπολεόντος τοῦ Γ' ἐξηκολούθησεν εἰς τὴν Γαλλίαν τὸς πολιτικούς τοῦ ἀγῶνα, ἐπιδιώξας ματαίως τὴν προεδρικὴν ἔδραν καὶ τέλος ἀπέθανε τὸ 1884 καὶ ὁ νεκρὸς τοῦ ἀπετέθει εἰς τὸ «Πάνθειον» τῶν Παρισίων, πλησίον τῶν νεκρῶν τῶν μεγάλων Γάλλων, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἔμεινεν εἰς τὴν ἱστορίαν ἡ θέσις του.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ Α. ΚΟΚΚΙΝΟΣ

ΔΑΒΙΔ

ὁ δεῦτερος βασιλεὺς τοῦ Ἰσραὴλ

ὙΠὸ ΛΕΟΝΤΟΣ Χ. ΔΕΛΙΩΝ

Μία ἀπὸ τὰς πλέον μεγαλυτέρας φυ-
σιογνωμίας τὰς ὁποίας παρουσίασεν ὁ
Ἑβραϊκὸς Λαὸς κατὰ τὴν ἀρχαιότη-
τα, εἶναι ἡ φυσιογνωμία τοῦ Βασιλέως
Δαβὶδ.

Ὁ βασιλεὺς οὗτος ὁ δεύτερος, ἀλλ' ὁ προσφιλέστερος ὢλων, ἔσχε μεγάλην ἐπίδοσιν ἐπὶ τοῦ λαοῦ του, πρὸς τὸν ὅποιον διέτρεφεν μεγάλην ἀγάπην καὶ πατρικὴν στοργήν. Ὁ δὲ λαός, ὅστις δὲν εἶνε ἐγκλιστὴς, ἠνέοις τὴν μεγάλην καλωσύνην τοῦ βασιλεως καὶ ἅντα πέδωκεν εἰς αὐτὸν ἀγάπην καὶ ἀφοσίωσιν τὸσον, ὥστε τοῦ συνεχώρησε τὴν πλῆθος τῶν ἀμαρτημάτων του!

Διὰ τὸν Ἰσραηλιτικὸν λαόν, ὁ Δαβίδ ὑπῆρξεν ὁ πρότερος βασιλεὺς, ἐπὶ τοῦ ὁποίου συνεκεντρώθησαν ὅλα αὐτοτελήματα τοῦ κόσμου. Οὗτος ἦτο ὁ ἐπικός βασιλεὺς, ἀγωνιστὴς ὑπὲρ τοῦ δικαίου, ἀνὴρ ὁ ὅποιος δὲν ἐγνώρισεν τὸν φόβον, συνάμα δὲ καὶ λυρικός ποιητής, «γλυκύς ψαλμῳδὸς τοῦ Ἰσραὴλ», μὲ καρδίαν αἰσθηματικὴν. Ἡ ἀνάγνωσις τοῦ περὶ θρήνου θρήνου («Ἴδε Σαμουὴλ Β'») ἐπὶ τῇ αὐτοκτονίᾳ τοῦ βασιλέως Σαοὺλ (ὁ ἀσπονδότερος τῶν ἐχθρῶν του) καὶ τοῦ ἡρώϊκον θανάτου τοῦ υἱοῦ του Ἰωνάθαν ὅς καὶ τοῦ θραχέος θρήνου διὰ τὴν δολοφονίαν τοῦ ἀντάρτου υἱοῦ του (τοῦ Δαβίδ) Ἄβυσάλωμ, προσενοῦν μέχρι σήμερον μεγάλῃ ἐντύπωσιν ἐπὶ τὸν ἀναγνώστην.

Ἐμπνευσμένος ἀπὸ θεοῦ θρησκευτικὸν καὶ πατριωτικὸν αἰσθημα, οὗτος ἔλαβε τὴν πρωτοθευλίαν ἀνὰ οἰκοδομήσῃ τὸν γνωστὸν Ἱερὸν Ναὸν ἐπὶ τῶν λόφων τῆς Ἱερουσαλὴμ, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ ἐπιτύχῃ τὸν σκοπὸν τὸν ὁποῖον οὗτος ἐπεδίωκον, τοὔτέστιν τὴν ἔνωσιν τοῦ Ἑβραϊκοῦ λαοῦ (τῶν βορείων καὶ νοτίων φυλῶν) ἀπὸ ἐθνικῆς καὶ θρησκευτικῆς ἀπόψεως.

Ἡνωμένος, ὁ λαὸς, θὰ ἠδύνατο τό-
τε νὰ καταστήσῃ τὴν Ἱερουσαλὴμ
πνευματικὸν καὶ πολιτικὸν κέντρον, ὃ
λὸς τῆς ἀνθρωπότητος!

Ἡ λαὸς δὲν ἤργησεν νὰ γνωρίσῃ τὴν ἀξίαν τοῦ βασιλέως καὶ τὰς καλάς του διατάξεις. Ἔτρεμον ὅταν μόνον ἑσκέπτοσαν τὸν θάνατόν του. Διὰ τοῦτο πολλάκις προσεπάθουν νὰ πείσουν τὸν προσφιλεῖ βασιλέα των νὰ μὴ λαμβάνῃ ἐνεργὸν μέρος εἰς τὰς ἐστέρτα τέλας τῶν ὁποίων διεξήγαγον οἱ στρατηγοὶ του, μὴ τυχὸν πέσῃ εἰς τὸ πεδὶον τῆς μάχης καὶ τὸν λύχουν τοῦ Ἰσραὴλ» («Σαμουὴλ Β'»).

Ἡ ἀγάπη τοῦ λαοῦ πρὸς αὐτὸν ἦτο
μεγαλυτέρα ἀκόμη μετὰ τὸν θάνατόν
του, ὅποτε ἐγνώσθη ἡ πραγματικὴ ἀ-
ξία αὐτοῦ, ὥς καὶ αἱ εὐεργετικαὶ τοῦ
πράξεις. Μὲ τὸ πέρασμα τῶν ἔτων
οὗτος δὲν ἐλησμονήθη, ἀλλὰ τοῦναντί-
ον ἐξιδανικεῖσθαι, ἔμεινε διὰ τὸν λαόν
τοῦ ὁ ἰδανικὸς βασιλεὺς, ἐκ τῆς δυνα-
στείας τοῦ ὁποῦο θά ἐξέλθῃ τοῦ τῶσον
ποθητὸς Βασιλεὺς - Μεσίας! Εἰς αὐ-
τὸν ἀπέδωσαν τὴν συγγραφὴν τὸν λα-

γοτεχνικού κολοσσοῦ τῆς Βίβλου: τῶν «Ψαλμῶν». Διότι ἀφ' ἑνὸς μὲν οὗτος ἦτο πεπορικισμένος με ποιητικὴν λυρικήν ψυχὴν, ἀφ' ἑτέρου δὲ αἱ ἀπειροὶ περιπέτεαι τοῦ ὁμοιάζου, καίτοι ἐπιφανομένως, με τὰς περιπετείας τὰς ἀναφερομένας εἰς τοὺς Ψαλμοὺς.

Ἡ νεωτέρα δὴμος κριτικῇ ἰσχυρίζεται
ὅτι οἱ Ψαλμοί, γνωστοὶ μὲ τὸ ὄνομα
«Ψαλμοὶ τοῦ Δαβίδ», δὲν συνετέθησαν
ὕπο τοῦ μεγάλου βασιλέως, μηδὲ ἐ-
κείνοι οἱ φέροντες τὴν ἐπικεφαλίδα
«Ψαλμὸς τοῦ Δαβίδ».

Οἱ ψαλμοὶ οὗτοι, λέγουν οἱ κριτικοί, συνετέθησαν κατὰ διαφόρους περιόδους ὑπὸ πολλῶν ποιητῶν, οἵτινες, λαμβάνοντες ἀφορμὴν ἐκ τῶν περιπετειῶν τοῦ Δαβὶδ, συνέγραψαν τὸ λογοτεχνικὸν τοῦτο ἄριστον ἔργημα, τὸ ὁποῖον δὲν εἶνε παρά ἡ ἐξωτερικέουσι τῶν αἰσθημάτων τῶν ἀπέναντι τῆς κοινῆς, κατὰ Θεοῦ, τοῦ ἔθνους, τῆς φύσεως κλπ.

Κατὰ τὴν γνώμην ὀλίγων, ἡ νεωτέ-
ρα κριτικὴ ἐξεθέλωσε τὴν ἱερότητα
τῆς Βίβλου, γενικῶς, καὶ τῶν ψαλμῶν,
εἰδικῶς. Διὰ τὸν λαὸν ὅμως, ἡ ἱερότης
τῶν ψαλμῶν παραμένει ἀπαραβίαστος.
Οἱ ψαλμοὶ διὰ τὸν λαὸν ἀνήκουσι εἰς
τὸν προσφιλεῖ βασιλεῖα του, διὰ τὸν ὅ-
ποιον, μὲ τὸ πέρασμα τῶν αἰώνων, αἰ-
ῶνων κακουχιῶν καὶ θασάνων, ὁ λαὸς
ἐσχημάτισεν ἤδη μίαν πνευματικὴν ἐι-
κόνα!

Ὁ βασιλεὺς οὗτος παραμένει καὶ θά
παραμείνῃ ὁ ἰδανικός βασιλεὺς τῶν
Ἑβραίων, ὁ συγγραφεὺς τῶν Ψαλμῶν,
ὁ παίζων πρωτεύοντα ρόλον εἰς τὴν
ζωὴν τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ, ἀνευ τοῦ ὁ-
ποίου (μαζὶ μὲ τὰ συγγράμματά του),
καί ποτε δὲ θά ἤδυνάτο νὰ μαντεύσῃ
τὴν τύχην τῆς ἀνεμοδαρμένης φυλῆς
τοῦ Ἰσραὴλ διὰ μέσου τῶν ζοφερῶν αἰ-
ώνων!

Οι Ψαλμοί τοῦ Δαβὶδ εἶνε ὁ ἀξὼν
 πέριε τοῦ ὁποῖου περιεστράφη ἡ
 ζωὴ τῶν Ἑβραίων. Τὸ βιβλίον τοῦτο
 ἀποτελεῖ τὴν ἀθάνατον ἀνάμνησιν καὶ
 σύγχρονον ἱστορίαν τοῦ Ἰσραήλ, ἀπηλ-
 λαγμένην σχεδὸν ἀπὸ τὰς λεπτομερεί-
 ας, αἵτινες διαφέρουν μὲ τὸ περιέλα-
 λον καὶ μὲ τὴν ἐποχὴν. Εἰς τὸν 22ον
 ψαλμὸν εὗρεν ὁ βασανισμένος Ἑβραῖ-
 ος τοῦ Μεσαίωνα τὰς ἀπαιτούμενας
 λέξεις καὶ ἐκφράσεις ἵνα ἐκδηλώσῃ
 πρὸς τὸν Δημιουργόν του τὴν ἀθλιωτῆ-
 τιν κατὰστασιν του. Ἀλλὰ μήπως ὁ
 ψαλμὸς αὐτὸς ὥς καὶ πλεῖστοι ἄλλοι,
 δὲν ἤρριζαν νὰ ἀπαγγελθοῦν ὑπὸ τῶν
 Ἑβραίων, θυμάτων τῶν ρωσικῶν «πογ-
 κρῶς» τοῦ 17ου, 18ου καὶ 19ου αἰῶ-
 νος;

Οἱ σύγχρονοι θρησκοὶ Ἑβραῖοι, κα-
τατρεγμένοι, πόσας φορές διὰ ἀπὴν
γέλλον μὲ θλιμμένην καρδίαν καὶ μὲ
κλάματα τὰς περικοπὰς τῶν ψαλμῶν:
«Ἐκ θεοῦ ἐκέκραξα πρὸς Σέ, Κύ-
ριε, εἰσάκουσον τῆς φωνῆς μου... ἕως
ποῦ, Θεέ, ἕως ποῦ;...»

Βλέπουσα τὴν κυριαρχοῦσαν ἀδικίαν εἰς τὴν κοινωνίαν βλέπουσα τὴν εὐτυχίαν τῶν ἀσεβῶν καὶ τὴν δυστυχίαν τῶν δικαίων, πόσας φορές ἡ Ἐβραϊκὴ καὶ θρησκευτικὴ ψυχὴ δὲν ἤθελεν ἐπαναστατῆσαι, πρὸ τῆς μεγάλης ταύτης κοινωνικῆς ἀδικίας; Πρὸ τοῦ αἰωνίου τοῦτου κοινωνικοῦ προβλήματος; Καὶ πόσας φορές δὲν εἶπε, μαζί με τὸν Ἰερεμίαν καὶ τὸν ψαλμωδόν: «ὦ, Θεέ, διατὶ ἡ ὁδὸς δὲν ἀσεβῶν εὐδοχεῖ;» Καὶ μήπως ὁ 109ος ψαλμὸς δὲν θά ἤρμοζε διὰ τινὰ πεπολιτισμένα κράτη τῆς Εὐρώπης, ὅπερ τῶν ὁποίων οἱ Ἑβραῖοι ἐθυσίασαν τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα των καὶ ὡς ἀνταμοίωθην ἔλαβον: «Ἀντὶ τῆς ἀγάπης μου, εἶνα (οἱ φίλοι μου, ἀπὸ ἐθνικῆς ἀπόψεως) ἀντίδικοι εἰς ἐμέ ἐνῶ ἐγὼ προσεύχομαι (διὰ τὴν εὐημερίαν των) καὶ ἀνταπέδωκαν εἰς ἐμέ κακὸν ἀντὶ καλοῦ, καὶ μῖσος ἀντὶ τῆς ἀγάπης μου»...

Οἱ δὲ ψαλμοὶ με κεντρικὴν ἰδέαν τὴν ἁρμονίαν ἐν τῇ οἰκογενεῖα καὶ ἐν τῇ κοινωνίᾳ, ὥς καὶ τὴν φυσικοπολιτικὴν εὐημερίαν, ἐπὶ ὀλίγον μόνον χρονικὸν διάστημα ἀπηγγέλλθησαν ὑπὸ τῶν Ἑβραίων (ψαλμοὶ 133ος, κ.ά.).

Ὅποια ἐντύπωση ἤδυνάτο νὰ προ-
ξενήσῃ εἰς τὸν Ἑβραῖον τοῦ Μεσαίω-
νος ἀναγινώσκοντα τὸν μεγαλύτερον 8-
λων ψαλμόν, τὸν 119ον, ὅστις εἶπε πλη-
ρὴς ἀγάπης καὶ ὑπολήψεως πρὸς τὴν
Πεντάτευχον, τὴν Τορά, ἥτις εἶπε διὰ
τὸν θρῆσκον ἡ ἀποκάλυψις τῆς θελή-
σεως τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς Γῆς;

Ἡ δὲ ὑπόληψις τοῦ Ἑβραίου πρὸς τὸν Δημιουργόν του, ἐγένετο ἐτι μεγαλύτερα ὅταν ἔβλεπε τὴν ὠραίότητα τῆς Φύσεως καὶ τὴν ἀρμονίαν ἥτις κυριαρχεῖ ἐν αὐτῇ, ὁ δημιουργὸς τῆς ὁμοίας δὲν εἶνε ἄλλος παρὰ ὁ ἴδιος ὁ Δημιουργὸς του, ὁ ἐπιβλέπων ἐπὶ τοῦ συμπαντος, ὁ γνωρίζων τὰς σκέψεις καὶ τὰς βουλήσεις τῶν δημιουργημάτων του: (Ἐξερῶν δὲ τὸ περιεπαιγμένον καὶ τὸ πλάγιασμα μου, καὶ πάσας τὰς ὁδοὺς μου γνωρίζεις... Πρὶν ἔλθῃ ὁ λόγος εἰς τὴν γλῶσσαν μου, ἰδοὺ Κύριε, γνωρίζεις τὸ πᾶν... Ποὺ δὲ ὑπάγω ἀπὸ τοῦ πνευματός σου καὶ πᾶν τὰ φύγω ἀπὸ τοῦ προσώπου σου; Ἐάν ἀναθῶ εἰς τὸν οὐρανὸν εἰσαί ξ=

(Συνέχεια εἰς τὴν σελίδα 298)

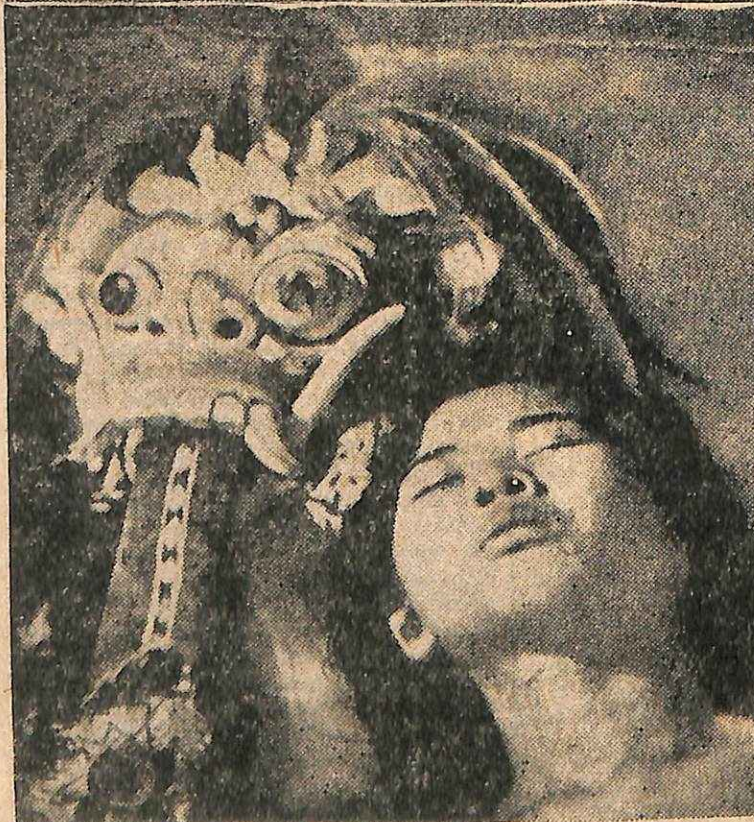
ΜΠΑΛΙ Η γηδόνα των υπερό- χων χορευτριών

Μία τών νήσων τής Σούνδης, ε. τὸ Μαλαϊκὸν Ἀρχιπέλαγος, ἀνατολικῶς τῆς Ἰάβας, ἡ Μπάλι, ἀνήκει ὅπως καὶ ἡ τελευταία αὕτη, εἰς τὴν Ὀλλανδίαν. Ἐχει ἔκτασιν 2.400 τετρ. χιλιόμετρα, ὁ δὲ πληθυσμὸς τῆς ἀνέρχεται εἰς 1.300.000 κατοίκους. Ὅπως ὅλαι αἱ νῆσοι τῆς Σούνδης, εἶνε εὐφορωτάτη. Κυριώτερον εἶδος παραγωγῆς εἶνε ἡ ὀρυζα, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τὴν βάσιν τῆς τροφῆς τῶν κατοίκων τῆς, ἀλλὰ παράγει καὶ ὅλα τὰ εἶδη τῶν τροπικῶν καλλιμερειῶν. Τὸ ὑπέ-
δαφός τῆς περιέχει χρυσόν, οἱ δὲ ποταμοὶ τῆς εἶνε γεμάτοι ψάρια.

Ἀπὸ τοὺς κατοίκους τῆς Μπάλι, ὅλοι εἶνε Μωαμεθανοί, ἡ μεγάλη δὲ πλειονότης δέχεται τὸν Βραχμανισμόν καὶ διατηρεῖ ἀρχαιοτάτους τύπους λατρείας. Ὁ λαὸς τῆς εἶνε διηρημένος εἰς τέσσαρας τάξεις. Θὰ ἴδυνάτο τις νὰ εἴπῃ ὅτι ὑπάρχει καὶ πέμπτη τάξις, τῶν Παριῶν, ἐὰν οὗτοι ἐλογίζοντο καθόλου ἐπὶ τῶν συγκατοίκων τῶν ὡς ἀνήκοντες εἰς τὸν πληθυσμὸν τῆς νήσου. Ἀλλ' οἱ ἀνήκοντες εἰς τὰς τέσσαρας τάξεις θεωροῦν τοὺς Παρίας ὡς μὴ ὑπάρχοντας. Ὅταν τοὺς συναντήσουν εἰς τὸν δρόμον, προσποιῶνται ὅτι δὲν τοὺς βλέπουν καὶ προσέχουν μόνον νὰ μὴ τοὺς ἐγγίσουν. Δὲν ὁμιλοῦν πρὸς αὐτοὺς, δὲν ἔχουν ἐμπορικὰς σχέσεις μὲ Παρίας καὶ δὲν ἀναφέρουν τὸ ὄνομά των. Οἱ Τσαντάλοι — ὅπως καλοῦνται εἰς τὴν Μπάλι οἱ Παρίαί — εἶνε κατὰ τὴν ἀντίληψιν τῶν ἄλλων τάξεων ὄντα ἀκόμη κατώτερα παρ' ὅσον οἱ Παρίαί λογίζονται εἰς τὰς Ἰνδίας ἀπὸ τοὺς Βραχμανιστάς.

Ἡ νῆσος διαιρεῖται εἰς πολλὰ κρατίδια, τῶν ὁποίων οἱ ἡγεμόνες ἤσκουν ἄλλοτε ἀπύλῳ ἐξουσίαν, οὐσιαστικῶς τυραννικήν. Ἐναντίον τῶν πιέσεων, ἐν τοῖς τοῖς, τῶν ἡγεμονίσκων, ὁ λαὸς εἶχεν ἐν ἀντιτάσει, τὴν Μετίλαν, τὴν ἐντελὴ τοῖς τῆς καὶ ὁμαδικῆς ἀρνήσιν ὑπακοῆς. Ὅταν ἐκηρύσσεται ἡ Μετίλα, οὔτε φόροι

α) Αἱ γυναῖκες τῆς Μπάλι χορεύουν διὰ νὰ διασκεδά-
ζουν, ἀλλὰ καὶ διὰ νὰ ἐξι εἰσέλθουν τὰ κακὰ πνεύματα.
Χορεύτρια εἰς τὸ τέμενος τῆς θεᾶς τοῦ θανάτου.

β) Μπαμελάγκ, ὀρχήστρα τῆς Μπάλι. Αἱ χορεύτρια
κανονίζουν τὸ θέμα καὶ τὰς κινήσεις των μὲ τὴν μου-
σικήν. Εἰς τὴν εἰκόνα γυναῖκες μουσικοὶ εἰς τελε-
τὴν καύσεως νεκρῶν.

ἐπληρώνοντο, οὔτε ἀγχαρευτικά ἔργα ἐξε-
τελοῦντο. Ὁ λαὸς ἠγνόει τὸν ἡγεμόνα
του. Ἀκόμη καὶ ἡ μικρὰ σωματοφυλακὴ
τοῦ ἡγεμόνος συμπεριφερόμετο ὡς νὰ μὴ
τὸν εἶδε ποτὲ καὶ ὡς ποτὲ νὰ μὴ εἶχεν
ὑπακούσει εἰς τὰς διαταγὰς του. Ἀπὸ
90 ἐτῶν, ἐν τοῖς τοῖς, ἀφ' οὗ δηλαδὴ κα-
τέλαβον τὴν νῆσον οἱ Ὀλλανδοί, οἱ κά-
τοικοι προστατεύονται κάπως ἐναντίον
τῶν αὐθαιρεσιῶν τῶν ἡγεμόνων των.

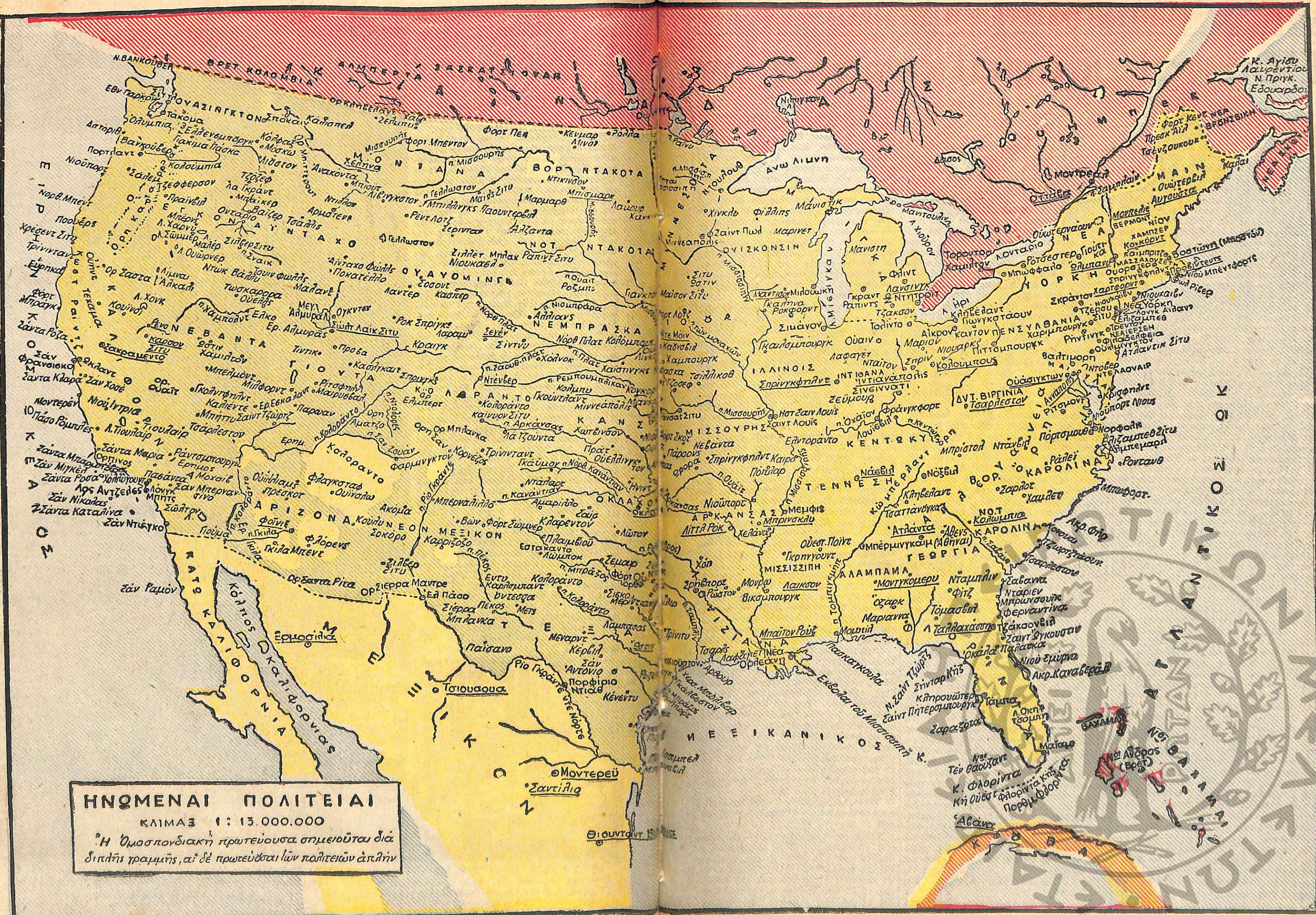
Ὅπως οἱ Ἰαβαῖοι, καὶ οἱ κάτοικοι τῆς
Μπάλι ἀνήκουν εἰς τὴν Μαλαϊκὴν φυλὴν,
ἀλλὰ παρουσιάζουν τύπον πολὺ ὡραιότε-
ρον. Ὑψηλότεροι, μᾶλλον εὐρωστοί, μὲ ὀ-
λιγώτερον προτεταμένα τὰ μῆλα, μὲ χαρ-
μα ὀλιγώτερον κίτρινον, εἶνε ἐπίσης
εὐφρέστεροι, θεωροῦνται δὲ ὡς ὑποστάν-
τες ὀλιγώτερον τὴν ἐπίδρασιν ἐκ τῆς δια-
σταυρώσεως μὲ κατωτέρας φυλᾶς. Τοῦτο
ἐξηγεῖται, ἄλλως τε, ἀπὸ τὸ γεγονός ὅτι,
καθ' ὃ Βραχμανιστᾶι, δὲν ἀνέμιχθησαν
διόλου μὲ τοὺς πρώτους κατοίκους τῆς
νήσου, τοὺς ὁποίους ὑπέταξαν, οἵτινες δὲ
εἶνε οἱ Παρίαί, ἐνθ' διὰ τοὺς ἄλλους Μα-
λαίους, οἱ ὁποῖοι εἶνε Μωαμεθανοὶ ἢ εἰ-
δωολάτραι, τοιοῦτος χωρισμὸς δὲν ὑπῆρ-
χε. Αἱ γυναῖκες τῆς Μπάλι, πρὸ παντός,
θεωροῦνται ὡς αἱ ὡραιότεραι Ἀσιάτιδες.
Εἰς Ὀλλανδὸς περιηγητῆς ἔγραψεν ὅτι
πιθανῶς νὰ ὑπάρχουν εἰς τὴν Μπάλι καὶ
γυναῖκες αἱ ὁποῖαι δὲν εἶνε ὡραῖαι, ἀλλὰ
δὲν ὑπάρχει οὔτε μία ἡ ὁποία νὰ μὴ εἶ-
νε συμπαθής. Ἰδίως αἱ γυναῖκες φημί-
ται διὰ τὰ σώματά των, πάντοτε καλοκα-
μωμένα καὶ πάντοτε λυγρὰ. Εἰς τοῦτο,
ἄλλως τε, συντελεῖ καὶ ἡ συνεχὴς γύμνα-
σις τοῦ χοροῦ. Χορὸς καὶ μουσικὴ εἶνε
αἱ κύριαi ἀσχολίαι τῶν εὐπορωτέρων τά-
ξεων, ἀλλὰ καὶ οἱ ὀλιγώτεροι εὐποροὶ ἐ-
πωφελοῦνται πάσης εὐκαιρίας διὰ νὰ χο-
ρεύουν. Δὲν ὑπάρχει εἰς τὴν Μπάλι γυ-
ναῖκα — ἐκτὸς τῶν γυναικῶν τῶν Πα-
ριῶν — ἡ ὁποία δὲν θὰ χορεύσῃ μίαν ᾠ-
ραν τοῦλάχιστον τὴν ἡμέραν, ὥσαι καὶ ἂν
εἶνε αἱ ἄλλαι ἀσχολίαι τῆς. Ἡ τέχνη τοῦ
χοροῦ, ἄλλως τε, ἔχει ἐξελιχθῇ μεγάλως
εἰς τὴν Μπάλι. Ἐκεῖ ὁ χορὸς δὲν ἔχει
τίποτε τὸ ἀγριὸν ἢ τὸ αἰσθησιακόν, ὅπως
οἱ χοροὶ τῶν Μαύρων ἢ τῶν Ἐρυθροδέ-
μων· εἶνε ἀπλῶς μία ἀσκῆσις καὶ ἔχει ὀ-
λην τὴν χάριν καὶ τὴν λεπτότητα τὴν ὁ-
ποῖαν εἶχον οἱ παλαιοὶ Εὐρωπαϊκοὶ χο-
ροί. Τόσον μεγάλη δὲ εἶνε ἡ ἀγῆ των
γυναικῶν τῆς Μπάλι ὡς χορευτριῶν ὥσ-
τε καὶ εἰς τὰς ἄλλας νήσους τῆς Σούνδης
οἱ ἡγεμόνες εἰς τὴν νῆσον αὐτὴν στέλ-
λουν ἀνθρώπους των διὰ νὰ εὗρουν χο-
ρευτριάς καὶ πολλὰ χορεύτριας εἰς εὐρω-
παϊκοὺς θιάσους ποδοχρονται ἀπὸ τὴν
Μπάλι.

α) Ὁ ἡγεμὼν Ἀνάκ Ἀγκούγκ εἶνε χορευ-
τῆς καὶ μουσικὸς καὶ ὅταν δὲν χορεύει ὁ ἱ-
διος, περνᾷ τὸν καιρὸν του βλέπων νεάνιδας
νὰ χορεύουν.

β) Νεάνιδες τῆς Μπάλι διδασκόμεναι τὸν ρυθμὸν. Ἡ δι-
δασκαλία γίνεται ἐντὸς τῶν νῶν, ὡς ἐὰν ἡ μουσικὴ καὶ
ὁ χορὸς εἶνε ἀσχολίαι ἱερᾶι.

Αἱ γυναῖκες τῆς Μπάλι ἀσχοῦνται
εἰς τὸν χορὸν ἀπὸ μικρᾶς ἡλικίας

ΗΝΘΜΕΝΑΙ ΠΟΛΙΤΕΙΑΙ
ΚΛΙΜΑΞ 1: 13.000.000
Ἡ Ὑποσπονδιακὴ πρωτεύουσα σημειοῦται διὰ
διπλῆς γραμμῆς, αἱ δὲ πρωτεύουσαι τῶν πολιτειῶν ἀπλῆν

Είδη καὶ μορφαὶ κεφαλαίων

Καθημερινῶς, μεταξύ ἀνθρώπων οἱ ὅποιοι ἐνδιαφέρονται δι' ἐργασίας, λέγεται: Αὐτὴ ἡ Ἐταιρία ἔχει τόσα κεφάλαια, αὐτὴ ἡ βιομηχανία διαθέτει τόσα κεφάλαια ἐπίσης, αὐτὸς ὁ τοκογλύφος, αὐτὴ ἡ Τράπεζα αὐτὸς ὁ ἐμπορος, ἐκείνους ὁ ἰδιώτης ἔχουν τόσα κεφάλαια. Ἐξ αὐτοῦ προκύπτει ὅτι κάθε μία ἀπὸ τὶς ἐπιχειρήσεις αὐτὰς σήμεραν ἔχει κεφάλαια ὑπὸ διαφόρους μορφάς. Τῆς βιομηχανίας κεφάλαιον εἶνε αἱ μηχανικαὶ καὶ αἱ ἄλλαι ἐγκαταστάσεις τῆς τῆς τραπεζῆς κεφάλαια εἶνε τὰ κατατεθέντα ὑπὸ τῶν μετόχων χρήματα, τοῦ ἐμπορίου εἶνε τὰ διαφόρα ἐμπορεύματα τὰ ὅποια εὐρίσκονται εἰς τὸ κατάστημά του, τὰς ἀποθήκας του, καθὼς καὶ τὰ εἰς χρήμα κεφάλαια, τὰ κατατεθειμένα εἰς τὰς τραπεζὰς τοῦ τοκοῦ κεφάλαια εἶνε τὸ δανειζόμενον ὑπ' αὐτοῦ χρήμα, τοῦ ἰδιώτου κεφάλαια εἶνε τὸ χρήμα, τὸ ὁποῖον γενικῶς διαθέτει, ὅπως καὶ κεφάλαιον, προκειμένου περὶ ἐφοπλιστοῦ εἶνε τὸ σκάφος.

Ὡς λογικὸν συμπέρασμα ἐκ τῶν ἀνωτέρω θὰ προέκυπτε ὅτι διὰ κάθε μίαν περιπτώσιν ὑπάρχει καὶ ἰδιαίτερον εἶδος κεφαλαίου. Δηλαδή, βιομηχανικὸν κεφάλαιον, τραπεζικόν, ἐμπορικόν, ναυτιλιακόν κ.λ.π. Τοῦτο δὲν εἶνε ἀληθές. Ὅλοι αὐτοὶ αἱ μορφαὶ κεφαλαίων τελικῶς ἀνάγονται εἰς τέσσαρα εἶδη κεφαλαίων, τὰ ὅποια εἰχομεν ἢ ἐξακολουθοῦμεν νὰ ἔχωμεν, εἶνε δὲ τὰ εἶδη ταῦτα: Τὸ τοκογλυφικόν, τὸ ἐμπορικόν, τὸ βιομηχανικόν καὶ τὸ χρηματιστικόν. Τὰ δύο ἐξ αὐτῶν, τὸ τοκογλυφικόν καὶ τὸ ἐμπορικόν, ἀκμάσαντα εἰς ἄλλας, πολὺ προγενεστέρως ἔποχα, σήμεραν ἐξακολουθοῦν νὰ ὑφίστανται ὡς ἰδιαίτερα εἶδη κεφαλαίων μόνον εἰς οἰκονομικῶς καθυστερημένας χώρας, ἐνῶ εἰς τὰς ἀνεπτυγμένας δὲν ὑπάρχουν πλέον παρὰ μόνον ὡς ἰδιαίτεροι μορφαὶ τοῦ βιομηχανικοῦ καὶ χρηματιστικοῦ κεφαλαίου. Ὡς ἰδιαίτερα εἶδη εἰς αὐτὰς τὰς ἀνεπτυγμένας χώρας ὑπάρχουν τὸ βιομηχανικόν καὶ τὸ χρηματιστικόν κεφάλαιον, ἢ δὲ ὑπάρχουσιν σήμεραν τὰς εἶναι ἢ ἐπικράτησις ἐνὸς μόνου εἶδους κεφαλαίου τοῦ χρηματιστικοῦ, ὑπὸ τὴν σκέπη τοῦ ὁποῖου τείνουν νὰ ὑπαχθῶν ὅλα τὰ ἄλλα εἶδη κεφαλαίων, τὰ ὁποῖα οὕτω θὰ μετατραποῦν εἰς μορφάς του. Ἐκ τούτου ἔπεται ὅτι κεφάλαιον δὲν ἀποτελοῦν καὶ αἱ καταθέσεις τῶν μετόχων καὶ αἱ μηχανικαὶ ἢ ἄλλαι ἐγκαταστάσεις τῶν βιομηχανιῶν καὶ τὸ δανειζόμενον χρήμα ἀπὸ τὸν τοκογλύφον κ.λ.π. Σήμεραν κεφάλαιον εἶνε μόνον τὰ παραγωγικὰ ὄργανα, δηλαδή, αἱ μηχαναὶ, αἱ ὁποῖαι κινούμεναι ὑπὸ τῶν ἐργατῶν παράγουν ἐμπορεύματα ἢ καλλίτερον ἀξίας, αἱ ὁποῖαι προσρίζονται διὰ τὴν ἀγορὰν καὶ αἱ ὁποῖαι πωλοῦνται παράγοντες κέρδη εἰς τοὺς κατέχοντας τὸ κεφάλαιον, δηλαδή, εἰς τοὺς κατόχους τῶν παραγωγικῶν αὐτῶν μέσων ἢ ὀργάνων. Ὅλοι αἱ ἄλλαι μορφαὶ κεφαλαίου δὲν παράγουν ἀξίας, ἀλλὰ ἀπομυζοῦν ἢ διανέμονται μετὰ τῶν καὶ ἀναλόγως τῆς δυναμικότητος τὴν ὁποίαν διαθέτει ἐκάστη

μορφή, τὰ προκύπτουν διὰ τῶν παραγωγικῶν μέσων κέρδη. Οὕτω τὸ τοκογλυφικόν κεφάλαιον, ἀπομυζᾷ τὸ σύνολον τῶν κερδῶν τοῦ δανειζομένου καὶ εἰς τὸ τέλος παραλαμβάνει καὶ τὰ εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ δανειζομένου παραγωγικὰ μέσα, τὰ ὁποῖα καὶ πωλεῖ ἢ τὰ χρησιμοποιεῖ πρὸς ἴδιόν του ἔλεος ὁ τοκογλύφος. Τὸ τοκογλυφικόν κεφάλαιον ἀνεπτυχθὲν εἰς ἐποχὴν, καθ' ἣν ἡ οἰκονομικὴ ὀργάνωσις τοῦ κόσμου ἦτο ἀκόμη εἰς νηπιὸν κατὰστασιν, ἢ δὲ δρᾶσις τοῦ περιορίζεται κυρίως μετὰ τῶν μεμονωμένων παραγωγῶν, οἵτινες διαθέτουν ὠρισμένον ἀριθμὸν παραγωγικῶν μέσων καὶ οἱ ὁποῖοι εἰτε διὰ λόγους ἀφορίας καὶ ἀπομυζοῦν, εἰτε διὰ λόγους ἐκτάκτων ἀναγκῶν προσέφευγον εἰς τοὺς δυνάμεις τοῦ τοκογλύφου, ἀπὸ τῶν ὁποίων εἰς τὸ τέλος ἀπηλλοτριότο, δεδομένου ὅτι ἐλάμβανεν παρ' αὐτῶν ὅχι μόνον τὸ σύνολον τῶν κερδῶν των, ἀλλὰ καὶ τὰ παραγωγικὰ ὄργανα. Συνεπῶς τὸ τοκογλυφικόν κεφάλαιον οὐδέποτε παρήγαγεν ἀξίας, ἀλλὰ ἀπομυζᾷ τοὺς παραγωγὺς ἀξιών. Τὸ διάδοχον αὐτοῦ τραπεζικόν κεφάλαιον—διάδοχον ὡς πρὸς τὸν δανεισμὸν—αἱ τραπεζαὶ ὡς γνωστὸν, δανεῖζουσιν—δὲν παραγεῖν ἀξίας, εἰς οἵανδήποτε λειτουργίαν του καὶ ἂν ἐξετασθῇ, ἀλλὰ ὑπὸ τὴν μορφήν τῶν λαμβάνει ἕνα μέρος, σημαντικόν ἢ μικρότερον τῶν παραγομένων ὑπὸ τοῦ κεφαλαίου ἀξιών. Ἐφ' ὅσον τὸ ποσοστὸν τοῦ τόκου φθάσει νὰ ἀπορροφᾷ τὸ σύνολον τῶν ὑπὸ μορφήν κερδῶν παραγομένων ἀξιών, τὸ τραπεζικόν κεφάλαιον δὲν διαφέρει τοῦ τοκογλυφικοῦ. Τόσον ὑψηλὸν ἐπιτόκιον ὑφίσταται ἀκόμη εἰς Κράτη τῶν ὁποίων αἱ οἰκονομίαι εἶνε καθυστερημέναι. Εἰς τὴν Ἀμερικὴν δ' ἐπίσημος προσεφολητικὸς τόκος εἶνε 1½% καὶ ὁ ἰδιωτικὸς ὅχι μεγαλύτερος τῶν 2%, διὰ μεσοπροθέσμους πιστώσεις.

Τὸ ἐμπορικόν κεφάλαιον ἐπίσης σήμεραν ἔχει μεταπέσει εἰς μορφήν κεφαλαίου, ἐνῶ ἄλλοτε, μέχρι τῆς ἐμφάνισσος τοῦ βιομηχανικοῦ, ἀπέτελε ἰδιαίτερον εἶδος. Ἡ λειτουργία του συνίστατο, ὅπως καὶ σήμεραν, εἰς τὴν κυκλοφορίαν τῶν ἐμπορευμάτων, ἀλλὰ λόγῳ ἐλλείψεως βιομηχανίας, ἡ ἵστος τοῦ ἐμπορεύματος διὰ τῆς μεταφοράς ἀπὸ τοὺς τόπους τῆς παραγωγῆς εἰς τοὺς τόπους τῆς καταναλώσεως. Ἡ παραγωγὴ ἦτο φυσικὴ, ὡς ἐκ τούτου ἀπετελεῖτο ἀπὸ προϊόντα. Ὁ ἐμπορος ἀγοράζων τὰ προϊόντα καὶ μεταφέρειν αὐτὰ εἰς τοὺς τόπους τῆς καταναλώσεως τὰ μετέφερεν οὕτω εἰς ἐμπορεύματα, ἀφοῦ τὸ χαρακτηριστικόν τοῦ ἐμπορεύματος ἦτο ὅτι προσορίζετο τοῦτο διὰ τὴν ἀγορὰν. Οὕτω προσέδιδε εἰς τὸ προϊόν ἀξίαν, ἐναντὶ τῆς ὁποίας ὁ ἐμπορος, κατὰ τὴν πώλησιν ἐλάμβανεν χρήμα. Σήμεραν ὅμως πᾶν ὅτι παράγεται ἐκ μίαν ἀρχῆς εἶνε ἐμπορεύμα, γεγονόςς ὅπερ σημαίνει ὅτι αὐτὸ περιέχει τὴν ἀξίαν του. Ἡ μεταφορά τοῦ ἐμπορεύματος δὲν τοῦ προσθέτει ἀξίαν, ἀλλὰ ὁδηγεῖ αὐτὸ εἰς τὴν καταναλώσιν.

Τὸ ἐμπορικόν κεφάλαιον εἶνε ἡ πη-

ρὴ ἐκ τῆς ὁποίας προήλθον τὰ νεότερα εἶδη καὶ αἱ μορφαὶ κεφαλαίου, τὸ ὁποῖον ἤδη καὶ αὐτὸ μετέπεσε εἰς τὴν κατάστασιν μιᾶς ἰδιαίτερας μορφῆς, τὸ ναυτιλιακόν, διότι ἄλλοτε ἐμπορος καὶ πλοιοκτήτης ἦτο ὁ ἑν καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπον, τὸ τραπεζικόν. Σήμεραν κατόπιν τῆς σημειωθείσης ἐξελίξεως, τὸ ἐμπορικόν κεφάλαιον ἀπὸ τὴν θέσιν τοῦ κυρίου, μετέπεσε εἰς τὴν θέσιν τοῦ ἐξαρτωμένου, κατέλαθε δὲ μίαν θέσιν μιᾶς ἰδιαίτερας μορφῆς, ἡ ὁποία μετὴν πάροδον τοῦ χρόνου ὁλονέν ἀπωλυται, διότι τὸ βιομηχανικόν κεφάλαιον τὸ ἀπορροφᾷ. Αἱ μεγάλα βιομηχανία εἰς τὴν Ἀμερικὴν καὶ τὴν Εὐρώπην, διαθέτουν ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν καταναλώσιν τὰ ὑπ' αὐτῶν παραγόμενα ἐμπορεύματα.

Τὸ βιομηχανικόν κεφάλαιον ἐξ ἀρχῆς ἐσημειώθη, ὅτι εἶνε τὸ μόνον κεφάλαιον τὸ παράγον ἀξίας. (Κέρδη προκύπτουν ὑπὸ κάθε μορφήν κεφαλαίου, ἀξία ὅμως μόνον ἀπὸ τὸ βιομηχανικόν καὶ τὸ ἐντελὲς νεότερον εἶδος, τὸ χρηματιστικόν). Τὰ κέρδη δύνανται νὰ προκύψουν τόσον ἀπὸ τὴν ἐκμετάλλευσιν τῆς ἀγορᾶς, ὅσον καὶ ἀπὸ τὴν κερδοσκοπίαν. Αὐτὸ δὲν ἀφορᾷ τὴν παραγωγὴν, ἀλλὰ εἶνε ὑπόθεσις ἀναγομένη εἰς τὸν τομέα τῆς κυκλοφορίας τῶν ἐμπορευμάτων). Διαθέτον, τὸ βιομηχανικόν κεφάλαιον τὰ παραγωγικὰ μέσα, δημιουργεῖ τὰ ἐμπορεύματα, τὰ ὁποῖα εἶνε ἀξία, διότι περιέχουν ἐργασίαν τὴν ἐργασίαν τῶν ἐργατῶν οἱ ὅποιοι εἰργάσθησαν α) διὰ τὴν παραγωγὴν τῶν παραγωγικῶν αὐτῶν μέσων β) διὰ τὴν παραγωγὴν τῶν πρώτων καὶ τῶν ἄλλων βοηθητικῶν ὁλῶν τῶν ἀπαραιτήτων πρὸς ἐπεξεργασίαν γ) διὰ τὴν παραγωγὴν τῶν ἡδύτοιμων πρὸς πώλησιν ἐμπορευμάτων. Ἐναντὶ τὴν ἐργασίαν αὐτῶν οἱ ἐργάται ἐλάθον ἡμερομισθία, τὰ ὁποῖα ἡδη περιέχονται εἰς κάθε ἐμπορεύμα, τὸ ὁποῖον εἶνε οὕτω μίαν πραγματικὴν ἀξία καὶ ὅχι ἀγαθόν, διότι τὸ ἀγαθὸν προϋποθέτει ὅτι συνέβαλε καὶ ἡ ἐργασία ὡς εἰς παράγον εἰς τὴν δημιουργίαν του, ἐνῶ ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι μόνον ἐργασία εἶνε ἱκανὴ διὰ τῆς τεχνικῆς νὰ μετατρέψῃ τὴν ὑπάρχουσαν εἰς τὴν φύσιν ὕλην εἰς ἐμπορεύμα. Ὡστε τὸ μόνον κεφάλαιον παράγον σήμεραν ἀξίας, δηλαδή, ἐμπορεύματα, εἶνε τὸ βιομηχανικόν. Διὰ νὰ ἀποφευχθῇ δὲ κάθε παρεξήγησις ἐπαναλαμβάνομεν ὅτι κεφάλαιον εἶνε τὰ παραγωγικὰ μέσα τὰ ὁποῖα παράγουν ἀξίας. Συνεπῶς καὶ τὸ ἀπασχολημένον εἰς τὴν γεωργίαν κεφάλαιον ἀνήκει εἰς τὸ εἶδος αὐτὸ τοῦ κεφαλαίου. Ἀλλ' ὅμως, σήμεραν μίαν γεωργικὴν ἐπιχείρησιν ἀπασχολεῖ πολλὰ παραγωγικὰ μέσα.

Ὅλοι αἱ μορφαὶ τοῦ κεφαλαίου εἶνε προσκολλημέναι, ἐξαρτῶνται ἐξ αὐτοῦ. Τέλος τὸ χρηματιστικόν κεφάλαιον εἶνε τὸ νεότερον εἶδος κεφαλαίου τὸ ὁποῖον προήλθε ἀπὸ τὸ βιομηχανικόν καὶ τὸ δανειστικόν ἢ τὸ τραπεζικόν. Ἡ τράπεζα λόγῳ τοῦ ρευστοῦ χρηματός τὸ ὁποῖον διέθεσε ἐξαρτῶνται ἐξ αὐτοῦ. Τὸ βιομηχανικόν κεφάλαιον εἶνε τὸ ὁποῖον προήλθε ἀπὸ τὸ βιομηχανικόν καὶ τὸ δανειστικόν ἢ τὸ τραπεζικόν. Ἡ τράπεζα λόγῳ τοῦ ρευστοῦ χρηματός τὸ ὁποῖον διέθεσε ἐξαρτῶνται ἐξ αὐτοῦ. Τὸ βιομηχανικόν κεφάλαιον εἶνε τὸ ὁποῖον προήλθε ἀπὸ τὸ βιομηχανικόν καὶ τὸ δανειστικόν ἢ τὸ τραπεζικόν. Ἡ τράπεζα λόγῳ τοῦ ρευστοῦ χρηματός τὸ ὁποῖον διέθεσε ἐξαρτῶνται ἐξ αὐτοῦ.

Ὅλοι αἱ μορφαὶ τοῦ κεφαλαίου εἶνε προσκολλημέναι, ἐξαρτῶνται ἐξ αὐτοῦ. Τέλος τὸ χρηματιστικόν κεφάλαιον εἶνε τὸ νεότερον εἶδος κεφαλαίου τὸ ὁποῖον προήλθε ἀπὸ τὸ βιομηχανικόν καὶ τὸ δανειστικόν ἢ τὸ τραπεζικόν. Ἡ τράπεζα λόγῳ τοῦ ρευστοῦ χρηματός τὸ ὁποῖον διέθεσε ἐξαρτῶνται ἐξ αὐτοῦ. Τὸ βιομηχανικόν κεφάλαιον εἶνε τὸ ὁποῖον προήλθε ἀπὸ τὸ βιομηχανικόν καὶ τὸ δανειστικόν ἢ τὸ τραπεζικόν. Ἡ τράπεζα λόγῳ τοῦ ρευστοῦ χρηματός τὸ ὁποῖον διέθεσε ἐξαρτῶνται ἐξ αὐτοῦ.

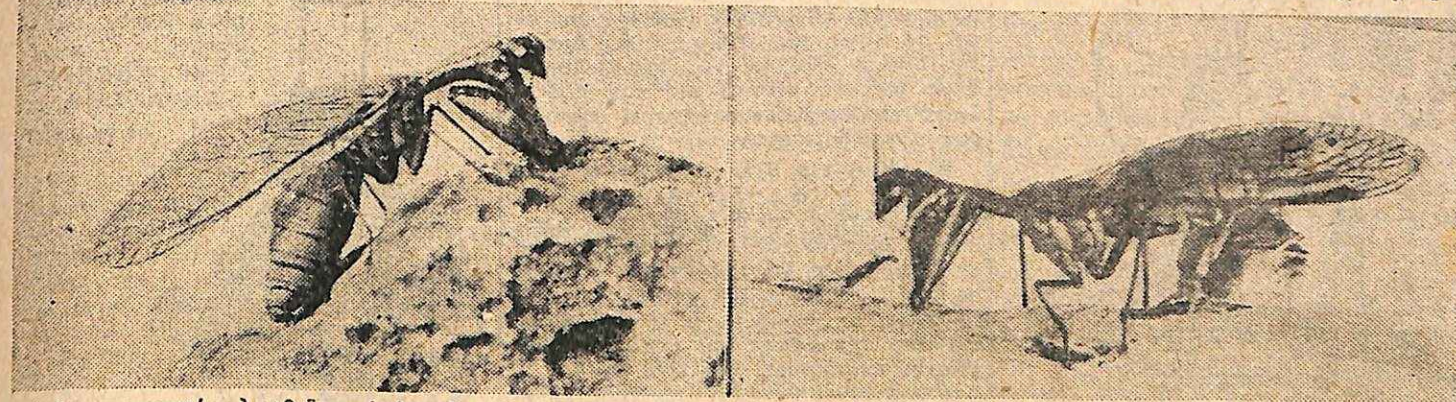
Μαντίσπη ἢ ἄλωφόρος

ΜΕΛΕΤΗ ΤΟΥ ΦΥΣΙΟΔΙΦΟΥ Κ. Χ. Ν. ΜΑΥΡΟΓΕΝΟΥΣ ΤΟΥ URBAN SCIENCE STAFF, U.S.A.

Θὰ ὁμιλήσω σήμεραν δι' ὀλίγων περὶ εἶδους μαντίσπης, τοῦ νευροπτερου ἐντόμου, διὰ τὸ ἥλιον ἐπιστεῦτο ὅτι δὲν ὑπάρχει εἰς τὴν Ἑλλάδα. Εἶνε τὸ μικρότερον τοῦ γένους του, τοῦ ὁποῖου τέσσαρα αἱ εἶδη εἶνε γνωστὰ ὡς εὐρισκόμενα καὶ εἰς τὴν χώραν μας. Μαντίσπη ἢ ἄλω-

στιγμὴν καθ' ἣν τὸ εἶδον τὰ ὠά του ἐντὸς τοῦ φλοιοῦ κλάδου τοῦ δένδρου ἐπὶ τοῦ ὁποῖου εὐρίσκειτο. Ἦτο ἡ πρώτη φορά, καθ' ἣν συνήντων μαντίσπην τὴν ἄλωφόρον ἐν Ἑλλάδι, ὅπου, κατὰ πάσαν σχετικὴν μελέτην, ἀπεκλείετο ἡ παρουσία της. Αἱ φωτογραφίαι τὰς ὁποίας παραθέτω εἶνε ἐ-

ὅλα ὁμοῦ εἰς μάζας, ὅπως τὰ θήλειά των ἄλλων εἰδῶν μαντίσπων τῆς Ἑλλάδος, ἀλλὰ ἐναποθέτει ἐκαστον αὐτῶν χωριστὰ εἰς τομὰς τοῦ φλοιοῦ τρυφερῶν κλάδων δένδρων, τὰς ὁποίας ἀνοίγει διὰ τοῦ κοπτεροῦ ὀνύχου του. Κατὰ τὴν ἐκκλῆψιν ἐξερχεται ἐκαστου ὠαρίου ἐντομον μικρό-

Αἱ φωτογραφίαι ληφθεῖσαι ὑπὸ τοῦ Κ. Χ. Ν. Μαυρογένους, παρουσιάζουν τὴν ὑπ' αὐτοῦ τὸ πρῶτον εὐρεθεῖσαν ἐν Ἑλλάδι μαντίσπην τὴν ἄλωφόρον, εἰς μέγεθος διπλάσιον τοῦ φυσικοῦ. Φαίνεται καθαρά ὁ τρόπος μετὰ ὁποῖον διπλῶναι πλαγίως τὸ ἐμπρόσθιον ζεύγος τῶν συλληπτηρίων ὀργάνων του καὶ ἀκομίζῃ εἰς τὸν ἀγκῶνα.

φόρος, ἐθεωρεῖτο ὡς τώρα κάτοικος μόνον τῆς Βραζιλίας καὶ χωρῶν τινῶν τῆς Εὐρώπης, ἀλλ', ὅχι καὶ τῆς Ἑλλάδος. Εἶχον, ἐν τούτοις, τὴν τύχην νὰ συναντήσω τὸν παρελθόντα Μάιον ἐντὸς τῶν Ἀθηνῶν καὶ παρὰ τὸν ναὸν τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς ἀντικρὺσων τοῦ ἐνδιαφέροντος εἶδους τοῦ του. Τὸ ζῶον ἦτο θῆλυ, ἐνεπέθετε δὲ τὴν

νίαν, ἡ ὁποία τελικῶς περιήλθεν εἰς τὴν θέσιν τοῦ ἐξαρτωμένου ἀπὸ τὴν τράπεζαν, τοῦτο δὲν κατωρθώθη μόνον διὰ τῆς συμμετοχῆς ἀπ' εὐθείας τῶν τραπεζῶν εἰς τὰς βιομηχανίας (χρηματοφυλάκιον μετοχῶν) ἀλλὰ καὶ διὰ τῶν βραχυπροθέσμων, μεσοπροθέσμων καὶ μακροπροθέσμων δανείων καὶ πιστώσεων. Οὕτω αἱ βιομηχανία ἐτέθησαν ὑπὸ τὸν ἔλεγχον τῶν τραπεζῶν. Προκύπτει, συνεπῶς ἐκ τούτου, ὅτι τὸ χρηματιστικόν κεφάλαιον ἀσχολεῖται εἰς τὴν παραγωγὴν καὶ ἔχει ἀντικαταστήσει κατὰ ἕν σημαντικόν μέρος τὸ βιομηχανικόν κεφάλαιον.

Εἰς τὴν Ἀμερικὴν καὶ τὴν Γερμανίαν, καθὼς καὶ εἰς ὅλας τὰς νεώτερας βιομηχανικὰς χώρας τὸ εἶδος τοῦ χρηματιστικοῦ κεφαλαίου εἶνε ἐξαιρετικῶς ἀνεπτυγμένον, ἐνῶ εἰς τὰς παλαιότερας καὶ συγκεκριμένους εἰς τὴν Ἀγγλίαν τὸ βιομηχανικόν κεφάλαιον ἐξακολουθεῖ νὰ ἐμφανίζεται ἐν μέρει μόνον ὡς αὐτοῦτο.

Ὡς γενικὸν συμπέρασμα προκύπτει ὅτι μόνον τὸ ἀσχολούμενον εἰς τὴν παραγωγὴν κεφάλαιον παράγει ἀξίας, ἐνῶ ὅλοι αἱ ἄλλαι μορφαὶ κεφαλαίου ἀποκερδαίνουσιν μέρος τῶν παραγομένων ἀξιών. Διὰ νὰ γίνῃ ἀντιληπτόν τοῦτο πρέπει προηγουμένως νὰ ἀναλυθῇ τί εἶνε ἀξία καὶ τί ἐπὶ πλέον ἀξία.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΣ
Εἰς τὸ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἀξία καὶ ἐπὶ πλέον ἀξία

κεῖναι τὰς ὁποίας ἐλάβον ἐπὶ τόπου, αἵτινες δὲ εἶνε μοναδικαὶ διὰ τὸ ἐντομον τοῦτο.

Ὡς πρὸς τὴν περιγραφὴν τοῦ ζώου, εἰς ἰδικὰς μου παρατηρήσεις συνάπτω καὶ τὰς τοῦ Κ. Σ. Φ. Χάρμερ, καθηγητοῦ καὶ διευθυντοῦ τοῦ Ζωολογικοῦ Μουσείου τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Κανταβρυγίας.

Μαντίσπη ἢ ἄλωφόρος διαφέρει κατὰ τὸ μέγεθος καὶ τὴν κατασκευὴν τοῦ σώματος ἀπὸ τὰ γνωστὰ ἐν Ἑλλάδι εἶδη τοῦ γένους. Εἶνε πολὺ μικρότερον αὐτῶν, μόλις δὲ φθάσει τὰ τρία καὶ ἡμισυ ἐκατοστόμετρα. Οἱ ἐμπρόσθιοι βραχίονες ἔχουν, ὡς οἱ τῶν ἄλλων μαντίσπων, τὰ ἀκιδωτὰ συλληπτήρια ὄργανα, ἀλλὰ δύνανται τὸ ἐντομον συστέλλει αὐτὰς, οὕτω ὥστε νὰ γίνωσι ἀόρατοι, οὕτω ὥστε νὰ γίνωσι ἀόρατοι, οὕτω ὥστε νὰ γίνωσι ἀόρατοι.

Αἱ πτέρυγες εἶνε διαφανεῖς, μὲ μελαίναν ἀρτηρίαν, ὁμοιάζουν δὲ πολὺ μετὰ πτέρυγας τοῦ μικρότερου εἶδους τοῦ γένους. Τὸ θῆλυ δὲν γεννᾷ τὰ ὠαρίά του

τατον, μὴ ὑπερβαίνον τὰ τρία χιλιοστόμετρα, ἔχον δὲ ἀνὰ τρεῖς πόδας εἰς ἐκάστην πλευράν. Ἀμα τῇ ἐκκλῆψιν, τὸ ἐντομον τοῦτο κατέρχεται βιαστικὰ τοῦ κλάδου καὶ τοῦ δένδρου καὶ τρέχει πρὸς εὐρυσιν τοῦ σώματος τῶν ὠαρίων Λυκώσης τῆς Ἑλληνικῆς, τοῦ μεγάλου εἶδους ἀράχνης, τὸ ὁποῖον περιέγραψα εἰς προηγουμένον ἀρθρον μου δημοσιευθὲν εἰς τὸν «Ἡλίον». Εἶνε τόσον μικρόν τὸ ἐντομον, ὥστε ἡ ἀράχνη δὲν τὸ ἀντιλαμβάνεται, ὅταν αὐτὸ πλησιάσῃ τὸν σῆκον, εἰσέρχεται ἐντὸς αὐτοῦ καὶ ἀρχίζει νὰ τρέφεται ἐκ τῶν ὠαρίων, μέχρις ὅτου ὑποστῇ τὴν ἐταμόρφωσιν τοῦ εἰς κάμπην. Ὅταν ἡ μεταμόρφωσις γίνῃ, ἡ κάμπη ἀρχίζει νὰ ὑφαίνει τὸ δομικὸν της ἐντὸς τοῦ σώματος τῶν ὠαρίων τῆς Λυκώσης, ἐκεῖ δὲ μένει μέχρι τοῦ μετασχηματισμοῦ της εἰς νύμφην. Ἡ ἐξελίξις ἀπὸ τοῦ ὠαρίου, τὸ ὁποῖον γεννᾷται, ὡς ἐλέγχθη, τὸν Μάιον, μέχρι τῆς μεταμορφώσεως εἰς πτερωτὸν ἐντομον, διαρκεῖ ἐν ἔτος, μέχρι τοῦ Ἀπριλίου.

Χ. Ν. ΜΑΥΡΟΓΕΝΗΣ

Η ΧΛΩΡΟΦΥΛΛΗ ΕΠΟΥΛΩΝΕΙ ΤΑΣ ΠΛΗΓΑΣ

Ἡ βιολογικὴ ἐνέργεια τῆς πρασίνης οὐσίας τῶν φύλλων, ἀποτελεῖ τὸ ἀντικείμενον ἐνδιαφερόντων ἐρευνῶν ἐν μέρους τοῦ καθηγητοῦ Μπουργκί, εἰς τὸ Πειραματικὸν Ἰνστιτούτον τῆς Βέρνης. Ὁ ἐν λόγῳ ἐπιστήμων ἀνεκάλυψε πραγματικῶς ὅτι ἡ χλωροφύλλη εὐνοεῖ τὴν ἀνοδημιουργίαν τῶν ἰσθμῶν τῶν τραυμάτων. Προκαλέσας διαφόρους ἐκδορὰς καὶ ἐνεργήσας τομὰς ἐπὶ κουνελίων, διεπίστωσεν ὅτι ἡ ἐπίδρασις τῆς χλωροφύλλης προκαλεῖ μία νεκρὴν τρόπον τινὰ ἀνάπτυξιν τῶν ἰσθμῶν καὶ ἐπισπεύδει τὴν ἐπούλωσιν τῶν τραυμάτων.

Ἡ δρᾶσις τῆς χλωροφύλλης ἀπεδείχθη

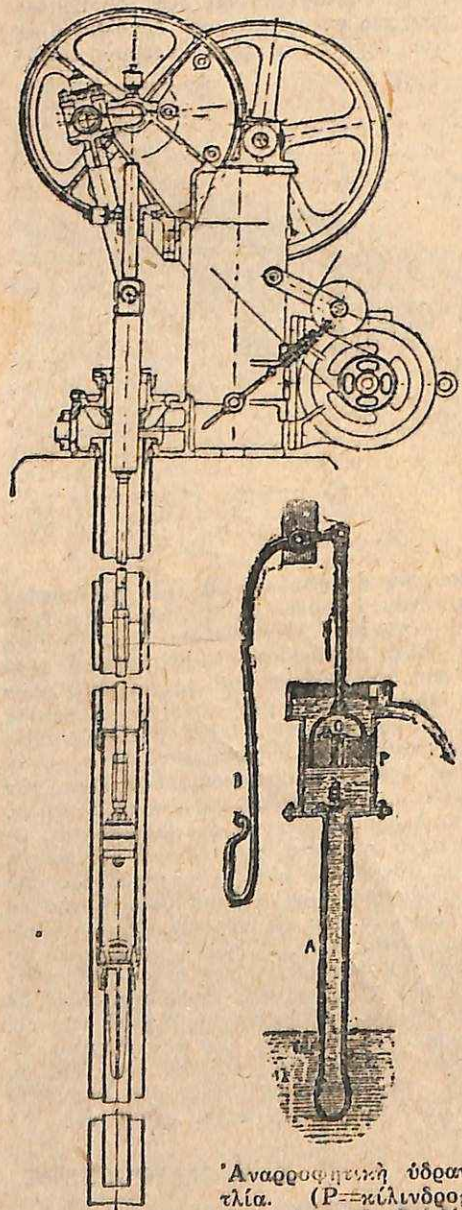
ἀνωτέρα ὅλων τῶν ἄλλων οὐσιῶν ποδὺ χρησιμοποιοῦνται παρὰ τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ Ἑλβετὸς σοφὸς ἀνεκοίνωσεν ὅτι ἐν τῇ ἐξέλιξι ἀποτελέσματα εἰς τὰς περιπτώσεις ἐκτεμάτων καὶ ἐκτεματικῶν πληγῶν.

Ἀς σημειωθῇ ὅτι αἱ ἐρευναι τοῦ καθηγητοῦ Μπουργκί συνεχίζονται, προσπαθεῖ δὲ ἡδη νὰ καθορίσῃ τὰ αἷτια, λόγῳ τῶν ὁποίων ἡ χλωροφύλλη δὲν ἐπιδρᾷ πάντοτε μετὰ τὸν ἴδιον βαθμὸν διὰ τὴν ἐπούλωσιν πληγῶν τῆς αὐτῆς φύσεως, τὰ δὲ ἔποτελέσματα τῆς ποικίλων ἀπὸ ἀνθρώπου εἰς ἀνθρώπον.

Η ΥΔΡΑΝΤΛΙΑ

Ἡ ὑδραντλία χρησιμεύει διὰ τὴν ἀναβίβασιν τοῦ ὕδατος ἀπὸ τῶν χαμηλοτέρων μερῶν εἰς τὰ ὑψηλότερα ἀναρροφητικῶς, καταθλιπτικῶς ἢ καὶ διὰ τῶν δύο τρόπων συγχρόνως.

α) Ἀναρροφητικὴ ὑδραντλία.—Ἡ ἀναρροφητικὴ ἀντλία ἀποτελεῖται ἐκ μεταλλίνου κυλίνδρου κεκλεισμένου κατὰ τὸ ἐν ἄ-

Ἀναρροφητικὴ ὑδραντλία. (P=κύλινδρος, A=σωλήν, β=βαλβίς, B=μολύβδος λειτουργίας φρεάτων).

κρον τοῦ, ἐντὸς τοῦ ὁποῖου κινεῖται ἔμβολος. Πλὴν τοῦ ἐμβόλου φέρει δύο βαλβίδας ἐκ τῶν ὁποίων ἡ μία εἶνε ἀναρροφητικὴ καὶ ἀνοίγει ἐκ τῶν ἔσω πρὸς τὰ ἔξω καὶ ἡ ἄλλη εἶνε καταθλιπτικὴ καὶ ἀνοίγει ἐκ τῶν ἔξω πρὸς τὰ ἔσω.

Ὅταν κινήται τὸ ἔμβολον δημιουργεῖται κενὸν ἐντὸς τοῦ κυλίνδρου, τὸ ὁποῖον λόγῳ τῆς ἀτμοσφαιρικῆς πίεσεως, πληροῦται μετ' ὕδρου, τὸ ὁποῖον διαπηδᾷ ἀπὸ τὴν βαλβίδα τῆς ἀναρροφῆσεως.

Ὅταν τὸ ἔμβολον κινήθῃ ἀντιθέ-

τως, τότε κλείεται ἡ βαλβίς τῆς ἀναρροφῆσεως, καὶ λόγῳ τῆς πίεσεως τοῦ ὕδρου ἀνοίγεται ἡ βαλβίς τῆς καταθλίψεως, ὡθοῦσα τὸ ὕδωρ ἀπὸ τοῦ ἐσωτερικοῦ τοῦ κυλίνδρου πρὸς τὰ ἔξω. Εἰς τὴν ἀνωτέραν δι' ἔμβολου ἀντλίαν ἀποδίδεται ὕδωρ μόνον κατὰ μίαν ὀρισμένην κατεύθυνσιν κινήσεως τοῦ ἐμβόλου καὶ ἡ ἀπόδοσις τοῦ ὕδατος εἶναι διακεκομμένη.

Διὰ τῆς ἀναρροφητικῆς ὑδραντλίας θὰ ἔπρεπε τὸ ὕδωρ νὰ ἀνέρχεται εἰς ὕψος μέχρι 10 μέτρων (διότι τὸσον εἶναι τὸ ὕψος τῆς στήλης τοῦ ὕδατος, τὴν ὁποίαν δύναται νὰ ἰσορροπήσῃ ἡ ἀτμοσφαιρικὴ πίεσις) εἰς τὴν πρᾶξιν ὅμως τὸ ὕδωρ δὲν ἀνέρχεται ὑψηλότερον τῶν 8,5 μέτρων.

β) Καταθλιπτικὴ ὑδραντλία.—Εἰς τὴν καταθλιπτικὴν ὑδραντλίαν τὸ ἔμβολον δὲν φέρει κοῖλον σωλῆνα, ἀλλ' εἶναι πλήρες καὶ τὸ ὕδωρ, ἀντὶ νὰ ἐξέρχεται διὰ τοῦ σωλῆνος ἄκροφθου, ἀνέρχεται εἰς τὸν ἀπαγωγικὸν σωλῆνα, ὁ ὁποῖος ἀρχίζει ἀπὸ τὴν βάσιν τοῦ κυλίνδρου. Ὑπάρχει ἐπίσης καὶ δευτέρα βαλβίς, ἡ ὁποία ἀνοίγει ἐκ τῶν ἔσω πρὸς τὰ ἔξω, καὶ ὑπὸ τὴν πίεσιν τοῦ ὕδατος καὶ ὄχι μετ' ἰσχύος τῆς ἀτμοσφαίρας. Ἐπειδὴ ἡ ἀνύψωσις τοῦ ὕδατος, εἰς τὴν προκειμένην περίπτωσιν, γίνεται μετ' ἰσχύος τοῦ ἐμβόλου, τὸ ὕδωρ ἀνέρχεται ἐντὸς τοῦ σωλῆνος εἰς ἀνάλογον ὕψος μετ' ἰσχύος αὐτοῦ.

γ) Μικτὴ ὑδραντλία.—Διὰ τὴν μικτὴν ἀντλίαν χρησιμοποιοῦται ἡ καταθλιπτικὴ ἀντλία, ἡ ὁποία ἐφοδιάζεται μετ' ἀναρροφητικὸν σωλῆνα.

ΑΝΤΛΙΑΙ ΒΑΘΕΩΝ ΦΡΕΑΤΩΝ

Ἐάν ἡ στάθμη τοῦ ὕδατος, τὸ ὁποῖον πρόκειται νὰ ἀνυψώσωμεν διὰ τῆς ἀντλίας εὐρίσκαται εἰς βάθος μεγαλύτερον τῶν 8 μέτρων ἐκ τῶν ὁποίων δύναται νὰ ἀνυψώσῃ τὸ ὕδωρ ἡ ἀναρροφητικὴ ἀντλία, τότε γίνεται χρῆσις ἐιδικῆς ἀντλίας, τῆς ἀντλίας τῶν βαθέων φρεάτων.

Εἰς τὴν ἀντλίαν αὐτὴν ὁ ἔμβολος φέρει κύλινδρον τῆς ἀναρροφητικῆς ἀντλίας γίνονται ἐπιμηκέστερος καὶ συνταυτίζεται μετ' ἀναρροφητικὸν ἐντὸς σωλῆνα. Τὸ ἔμβολον τὸ ὁποῖον λειτουργεῖ εἰς τὸ κάτω ἄκρον τοῦ κυλίνδρου φέρει συνήθως βαλβίδα καὶ τίθεται εἰς κίνησιν τῇ βοηθείᾳ στροφάλου εὐρισκομένου εἰς τὸ στόμιον τοῦ φρεάτος. Τὸ κατώτατον ἄκρον τοῦ κυλινδρικοῦ σωλῆνος φέρει ἀναρροφητικὴν βαλβίδα.

Διὰ τῆς ἀντλίας τῶν βαθέων φρεάτων ἀντλείται ὕδωρ ἀπὸ βάθους μέχρι 150 μέτρων. Αἱ ἐπὶ τὸν δέσφον, ὅπου ἐκ τῶν ὁποίων θὰ ἀναβλύσῃ τὸ ὕδωρ διατρύπωνται διὰ γεωτρυπάνου καὶ εἰς τὰ εἰσάγεται ὁ σωλῆν τῆς ἀντλίας.

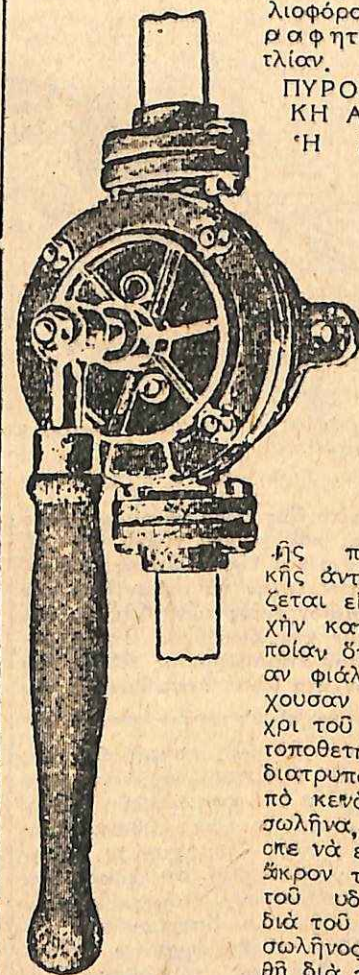
ΑΜΦΙΡΡΕΠΕΙΣ ΑΝΤΛΙΑΙ

Ἡ ἀμφίρρεπὴς ἀντλία βασίζει τὴν λειτουργίαν τῆς ἐπὶ τῆς συνήθους ἀναρροφητικῆς ἔμβολοφόρου ἀντλίας. Ἡ αὐξήσις καὶ ἡ ἐλάττωσις τοῦ ὕδα-

τος ἐπιτυγχάνεται διὰ τῶν δύο τομέων κυλίνδρου, ἐντὸς τοῦ ὁποῖου κινεῖται, ἀντὶ ἐμβόλου, ἐπιπέδον διάφραγμα, φέρον ὅπως καὶ ἡ ἔμβολοφόρος ἀναρροφητικὴ ἀντλία δύο βαλβίδας.

Τὴν ἀμφίρρεπὴ ἀντλίαν χρησιμοποιοῦν κυρίως εἰς τὰς οἰκίας καὶ εἰς μέρη ὅπου τὸ ὕδωρ δὲν ἔχει τὴν ἀπαιτούμενην πίεσιν διὰ νὰ ἀνέλθῃ. Ἡ ἀπόδοσις εἰς ὕδωρ εἶνε μικρότερα παρὰ εἰς τὴν ἔμβολοφόρον ἀναρροφητικὴν ἀντλίαν.

ΠΥΡΟΣΒΕΣΤΙΚΗ ΑΝΤΛΙΑ
Ἡ λειτουργία

Ἡ πυροσβεστικὴ ἀντλία βασίζει εἰς τὴν ἀρχὴν κατὰ τὴν ὁποίαν ὅταν εἰς μίαν φιάλην, περιέχουσαν ὕδωρ μέχρι τοῦ μέσου τῆς τοποθετηθῇ πῦμα διατρύπωνμενον ἀπὸ κενὸν ὑάλινον σωλῆνα, οὕτως ὥστε νὰ εἰσχωρῇ τὸ ὕδωρ ἐντὸς τοῦ ὕδατος καὶ διὰ τοῦ ἄκρου τοῦ σωλῆνος ἐμφυσῇ διὰ τοῦ στόματος ἀπὸ τοῦ πυροσβεστή, ὁ προσιθήμενος ἀπὸ τὴν πίεσιν τῶν εἰς τὴν φιάλην περιεχόμενον ἀέρα καὶ τὸσον ὥστε, ἅμα κατόπιν ἀπομακρυνθῇ τὸ στόμα ἀπὸ τῶν σωλῆνα, τὸ ἐντὸς τῆς φιάλης ὕδωρ θὰ ἀνατιναχθῇ ἐκ τοῦ στομίου τῆς φιάλης ἐν εἴδῃ πίδακος.

Εἰς τὴν πυροσβεστικὴν ἀντλίαν ὑπάρχει παρόμοιος χώρος μετ' ὅν χωρὸν τοῦ ἐσωτερικοῦ τῆς φιάλης, ἐντὸς τοῦ ὁποῖου ὠθεῖται τὸ ὕδωρ μετ' ἰσχύος πλην καταθλιπτικὴν ἀντλίαν, ἡ ὁποία συμπιέζει τὸν ἐντὸς τοῦ χώρου αὐτοῦ εὐρισκόμενον ἀέρα. Τοιοῦτοτρόπως ὁ ἀπὸ τοῦ χώρου τῆς ἀντλίας, λόγῳ τῆς ἐλαστικότητός του, πιέζει τὸ ὕδωρ καὶ ἐπιτυγχάνει τὴν διαρκὴ ἐκσφειδύνσιν τοῦ ἀπὸ τὸν κεντρικὸν σωλῆνα τοῦ χώρου.

Ο ΜΟΛΥΒΔΟΣ ΚΑΙ ΑΙ ΕΝΩΣΕΙΣ ΤΟΥ

Ὁ μολύβδος ἔχει χρῶμα κυανότερον, εἶνε δὲ στιλπνὸς ὅταν κοπῇ προσφάτως, ἀλλὰ ἐκτιθέμενος εἰς τὸν ἀέρα χάνει ταχέως τὴν λάμψιν του, ἀμαυροῦται καὶ καλύπτεται ὑπὸ τερροφαίου στρώματος.

Εἶνε μαλακὸς καὶ ἐλατὸς, εὐκόλως μετατρέπόμενος εἰς ἐλάσματα λεπτότατα. Τῆκεται εἰς 335°. Εἰς τὸ ὕδωρ ὀξυδοῦται καὶ τόσῳ ταχύτερον, ὅσο τὸ ὕδωρ περιέχει περισσότερον ἀνθρακικὰ ἢ θεϊκὰ ἄλατα, δηλαδὴ εἶνε ὀλιγώτερον χημικῶς καθαρὸν (ἀπεσταγμένον).

Λόγῳ τῆς ιδιότητος ταύτης τοῦ μολύβδου χρησιμοποιοῦνται μολύβδινοι σωλῆνες διὰ τὴν διοχέτευσιν τοῦ ὕδατος, οἱ ὁποῖοι δὲν εἶναι ἐπιθλαβεῖς εἰς τὴν ὑγίαν τῶν ἀνθρώπων.

Τηκόμενος εἰς τὸν ἀέρα ὁ μολύβδος, καλύπτεται ὑπὸ στρώματος ἱριδοχρόου τοῦ ὁποῖον μετὰ πάροδον ὀλίγου χρονικοῦ διαστήματος μεταβάλλεται εἰς ὀξειδίου μολύβδου, τὸ ὁποῖον ἔχει κίτρινον χρῶμα. Τὸ ὀξειδίου τοῦτο εἶναι γνωστὸν μετ' ὄνομα τέφρα τοῦ μολύβδου.

Τὰ διάφορα ὀξέα, ὅπως τὸ ὑδροχλωρικόν, τὸ θεϊκόν, τὸ νιτρικόν ὀξύ κλπ. δὲν προσβάλλουν τὸν μολύβδον, ὅταν εὐρίσκονται εἰς τὴν συνήθη θερμοκρασίαν τῶν. Τὸ ὀξεικὸν ὀξύ εἰς τὸν ἀέρα διαλύει τὸν μολύβδον, διὰ τοῦτο δὲ δὲν πρέπει νὰ διατηρῶνται ὀξείνα τρόφιμα εἰς μολύβδινα δοχεῖα. Ἐπίσης τὸ ἔξον νιτρικὸν ὀξύ διαλύει τὸν μολύβδον.

Ὁ μολύβδος σπανίως ἀπαντᾷ μεμονωμένος, ἀλλὰ συνήθως εἶναι ἡνωμένος μετ' ἰσχύος, ὅποτε καλεῖται γαληνίτης ἢ θειοῦχος μολύβδος, μετ' ἀνθρακικὰ, ὅποτε ἀποτελεῖ τὸν ψιμυθίτην ἢ ἀνθρακικὸν μολύβδον καὶ μετ' ὀξυφάν, ὅποτε ἀποτελεῖ τὸν πυρομορφίτην ἢ φωσφορικὸν μολύβδον.

Ἡ ἐξαγωγή τοῦ μολύβδου γίνεται σχεδὸν ἀπὸ τὸν γαληνίτην ἢ θειοῦχον μολύβδον.

Διὰ τὴν ἐξαγωγήν τοῦ μολύβδου χρησιμοποιεῖται ἡ τήξις ἢ ἡ φρύξις.

Διὰ τὴν ἐξαγωγήν τοῦ μολύβδου διὰ τήξεως τὰ διάφορα ὀρυκτὰ τὰ περιέχοντα μολύβδον τήκονται μετ' ἰσχύος σφαιροειδῆ τεμάχια χυτοσίδηρου τῇ προσθήκῃ συλλιπασμάτων. Ἡ τήξις γίνεται εἰς ἐιδικὰ καμίνους μετὰ φουσητήρος. Κατὰ τὴν τήξιν, τὸ θεῖον, τὸ ὁποῖον περιέχει ὁ γαληνίτης, ἐνοῦται μετὰ τοῦ σιδήρου καὶ σχηματίζεται ἀπ' ἐνὸς θειοῦχος σιδήρου, ἐνῶ ἀπ' ἑτέρου λαμβάνεται ὁ μολύβδος. Ὁ λαμβανόμενος θειοῦχος σίδηρος περιέχει πάντοτε καὶ μικρὰν ποσότητα μολύβδου, τὸν μολυβδόληθον, ὁ ὁποῖος, ἐπειδὴ εἶναι ἐλαφρότερος τοῦ μολύβδου, ἀποχωρίζεται τούτου καὶ ἐπιπλέει ἐν εἴδει σκωρίας, εἰς τὰ κατώτερα στρώματα τῆς ὁποίας εὐρίσκαται ὁ ἀποχωρισθεὶς μολύβδος, ἐν τῇ περικύβῃ καταστάσει. Ἀπὸ τὴν καμίνον ὁ μολύβδος διὰ καταλλήλου ἀγωγοῦ ἐκχύνεται εἰς τύπους (καλούπια) γνωστοὺς μετ' ὄνομα χελῶνας.

Διὰ τὴν ἐξαγωγήν τοῦ μολύβδου

διὰ φρύξεως, τὰ διάφορα ὀρυκτὰ τὰ περιέχοντα μολύβδον συντρίβονται, πλέονται καὶ φρύνονται ἐπὶ πολὺ χρονικὸν διάστημα εἰς ἐιδικὴν καμίνον τῇ συνεχεῖ διοχετεύσει ἀέρος διαρκῶς ἀναταρασσομένου μέχρις ὅτου ἀρχίσῃ ἡ ἐρυθροπύρωσις τῶν, ὅποτε τὸ θεῖον καίεται, μεταβαλλόμενον εἰς διοξειδίου θεῖου, ὁ δὲ μολύβδος μεταβάλλεται εἰς ὀξειδίου μολύβδου.

Ὅταν ὀξειδωθῶν τὰ 3/4 περίπου τοῦ γαληνίτου, διακόπτεται ἡ διοχέτευσις ἀέρος, ἐνδυναμώμεναι ἡ φωτιά, ὅποτε τὸ ὀξειδίου τοῦ μολύβδου ἐπιδρᾷ ἐπὶ τοῦ μὴ εἰσέτι ἀποσυντεθέντος θειοῦχου μολύβδου καὶ παράγεται διοξειδίου τοῦ θεῖου καὶ μολύβδου.

Ὁ κατὰ τὸν ἀνωτέρω τρόπον λαμβανόμενος ἀκάθαρτος μολύβδος ἐκρέει δι' ἐιδικὸν ἀγωγὸν εἰς τοὺς τύπους. Περιέχει πάντοτε καὶ μικρὰν ποσότητα διαφόρων μετάλλων καὶ ἰδίων ἀρσενικοῦ, ἀντιμονίου, ἀργύρου, βισμούθου καὶ χαλκοῦ. Ἐκ τούτου δι' ἀναγωγῆς δι' ἀνθρακος, λαμβάνεται ὁ καθαρὸς μολύβδος.

Ὁ μολύβδος ποικίλως χρησιμοποιεῖται, ὅπως διὰ τὰς στέγας τῶν οἰκοδομῶν, τὴν κατασκευὴν σωλῆνων δι' ἀφύρου χρήσεως, τὴν κατασκευὴν σφαιρῶν, σκαγιῶν κτλ.

Κυριώτεροι ἐνώσεις τοῦ μολύβδου εἶναι αἱ ἑξῆς:

α) Τὸ μίλιον. Τούτο προέρχεται διὰ τῆς θερμάνσεως εἰς 300°—400° τοῦ ὀξειδίου τοῦ μολύβδου καὶ εἰς ρεῦμα ἀέρος. Τὸ χρῶμα τοῦ μινίου εἶνε ἐρυθρόν. Χρησιμοποιεῖται διὰ τὴν παρασκευὴν τῶν ἐρυθρῶν χρωμάτων τοῦ ἰσπανικοῦ κηροῦ, τὴν κατασκευὴν ἐιδικῆς κόλλας, διὰ τὴν συ-

στάτην τῆς, τοῦ ἀφωσιώμεναι ὅπως ὁ σκύλος.

Τὴν θεωρίαν τοῦ αὐτοῦ περὶ νυκτερίδος ὁ δρ. Ἀλλεν ἀνέπτυξε καὶ εἰς βιβλίον τὸ ὁποῖον ἐξέδωκε. Εἰς αὐτὸ λέγει ὅτι ἡ νυκτερίς, ὅταν συλληφθῇ καὶ κλεισθῇ εἰς κλωθὸν, ζητεῖ νὰ φύγῃ, εἶνε ἐτοιμὴ νὰ δαγκάσῃ καὶ δεικνύει ἐχθρότητα πρὸς τὸν ἄνθρωπον. Ὅταν ὅμως τῇ παρατεθοῦν ἔντομα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα καὶ ζῇ, τρώγει εὐχαρίστως. Ὀλίγων ἡμερῶν αἰχμαλωσία, τὴν καθιστᾷ ὑποτακτικὴν. Ἄν κρατηθῇ πολὺ, καταλαμβάνεται ἀπὸ μαρᾶσμον. Δεμένη, συνηθίζει—τὸ θράδν, ἐννοεῖται—νὰ ἐξέρχεται καὶ εἰς περιπατοῦν μετ' ὅν κύριόν τῆς.

Αἱ ἀμερικανικαὶ ἐφημερίδες ἀρχολοῦνται μετ' ἰδιοτροπίαν τοῦ δρος Γκλόβερ Ἀλλεν, ὁ ὁποῖος οὐρεῖ μαζί του, δεμένην, μίαν νυκτερίδα, ὅπως ἄλλοι κρατοῦν σκύλον.

Ὁ δρ. Ἀλλεν, εἰς συνευρέσεις του εἶπεν ὅτι ἡ ἰδέα νὰ καταστήσῃ κατοικίδιον ζῶον καὶ σύντροφόν του μίαν νυκτερίδα τοῦ ἡλθεν ὅταν ἐμελέτησε τὰ ἡθῆ τῆς καὶ εὗρεν ὅτι δύναται νὰ ἐξημερωθῇ ταχέως καὶ εὐκόλως. Ὁ τρόπος ἐξημερώσεως εἶνε ὁ αὐτὸς μετ' ἑκείνου ὁ ὁποῖος ἐχρησιμοποίηθ' ἐπὶ τὴν φρονὴν εἰς προτονοκοῦς χρόνους διὰ τὸν σκύλον. Ἡ πεῖνα. Ὅταν ἡ νυκτερίς πεινάσῃ καὶ ἐπειτα δεχθῇ τροφὴν ἀπὸ ἄνθρωπον, πεινάσῃ πάλιν, δεχθῇ ἐκ νέου τροφὴν καὶ αὐτὸ γίνῃ ἀρκετὰς φορές, συνηθίζει νὰ θεωρῇ τὸν ἄνθρωπον ποῦ τὴν τρέφει ὡς προ-

κόλλησιν τῶν διαφόρων μετάλλων μετ' ἰσχύος τοῦ ὕδατος. Ἡ κόλλα αὕτη ἀποτελεῖται ἀπὸ μίνιον, ἀνθρακικὸν μολύβδον καὶ λινέλαιον.

β) Ἀνθρακικὸς μολύβδος ο.ς. Τὸ ἄλλας αὐτὸ εἶνε γνωστὸν εἰς τὸ ἐμπόριον μετ' ὄνομα λευκὸν τοῦ μολύβδου καὶ χρησιμοποιεῖται ὡς χρῶμα ἐπιχρίσεως.

Τὸ λευκὸν τοῦ μολύβδου παρασκευάζεται κατὰ διαφόρους τρόπους ἐκ τῶν ὁποίων ὁ μᾶλλον ἐν χρήσει εἶναι ὁ ὀξυλινικός. Κατ' αὐτόν, τίθενται πλάκες μολύβδου ἐντὸς πηλίνων ἀγγείων τὰ ὁποῖα περιέχουν μικρὰν ποσότητα ὀξους. Ταῦτα, ἀφοῦ καλυφθοῦν μετ' ὀξυλινὴν πλάκα, τοποθετοῦνται ἐντὸς κόπρου ἱππων. Ἐκ τῆς ἀποσυνθέσεως τῆς κόπρου αὐξάνει ἡ θερμοκρασία καὶ ὁ μολύβδος, τῇ ἐπιδράσει τοῦ ὀξυγόνου τοῦ περιεχομένου εἰς τὴν ἀτμόσφαιραν, ὀξειδούται καὶ μετατρέπεται εἰς βασικὸν ὀξεικὸν μολύβδον καὶ μετατρέπεται νέαν ποσότητα μολύβδου εἰς βασικὸν ὀξεικὸν μολύβδον, ὅστις πάλιν τῇ ἐπιδράσει τοῦ διοξειδίου τοῦ ἀνθρακος, ἀποσυντίθεται ἐκ νέου καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς. Ὡστε μετ' ἰσχύος ποσότητα ὀξεικοῦ ὀξέος μεγάλα ποσότητες μολύβδου μεταβάλλονται εἰς λευκὸν μολύβδον.

Αἱ μολύβδινα πλάκες τεμαχίζονται καὶ κονιοποιοῦνται, ἐκ δὲ τοῦ κονιοποιηθέντος μολύβδου κατασκευάζονται πάλιν μικρὰ κυβικὰ τεμάχια, ἀποτελοῦντα τὸ λευκὸν τοῦ μολύβδου.

γ) Νιτρικὸς μολύβδος. Οὗτος χρησιμοποιεῖται εἰς τὴν παρασκευὴν τῶν κιτρίνων καὶ ἐρυθρῶν χρωμάτων ἐκ μολύβδου.

ΝΥΧΤΕΡΙΔΑ ΑΝΤΙ... ΣΚΥΛΟΥ

στάντην τῆς, τοῦ ἀφωσιώμεναι ὅπως ὁ σκύλος.

Τὴν θεωρίαν τοῦ αὐτοῦ περὶ νυκτερίδος ὁ δρ. Ἀλλεν ἀνέπτυξε καὶ εἰς βιβλίον τὸ ὁποῖον ἐξέδωκε. Εἰς αὐτὸ λέγει ὅτι ἡ νυκτερίς, ὅταν συλληφθῇ καὶ κλεισθῇ εἰς κλωθὸν, ζητεῖ νὰ φύγῃ, εἶνε ἐτοιμὴ νὰ δαγκάσῃ καὶ δεικνύει ἐχθρότητα πρὸς τὸν ἄνθρωπον. Ὅταν ὅμως τῇ παρατεθοῦν ἔντομα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα καὶ ζῇ, τρώγει εὐχαρίστως. Ὀλίγων ἡμερῶν αἰχμαλωσία, τὴν καθιστᾷ ὑποτακτικὴν. Ἄν κρατηθῇ πολὺ, καταλαμβάνεται ἀπὸ μαρᾶσμον. Δεμένη, συνηθίζει—τὸ θράδν, ἐννοεῖται—νὰ ἐξέρχεται καὶ εἰς περιπατοῦν μετ' ὅν κύριόν τῆς.

Ο ΛΕΩΝ

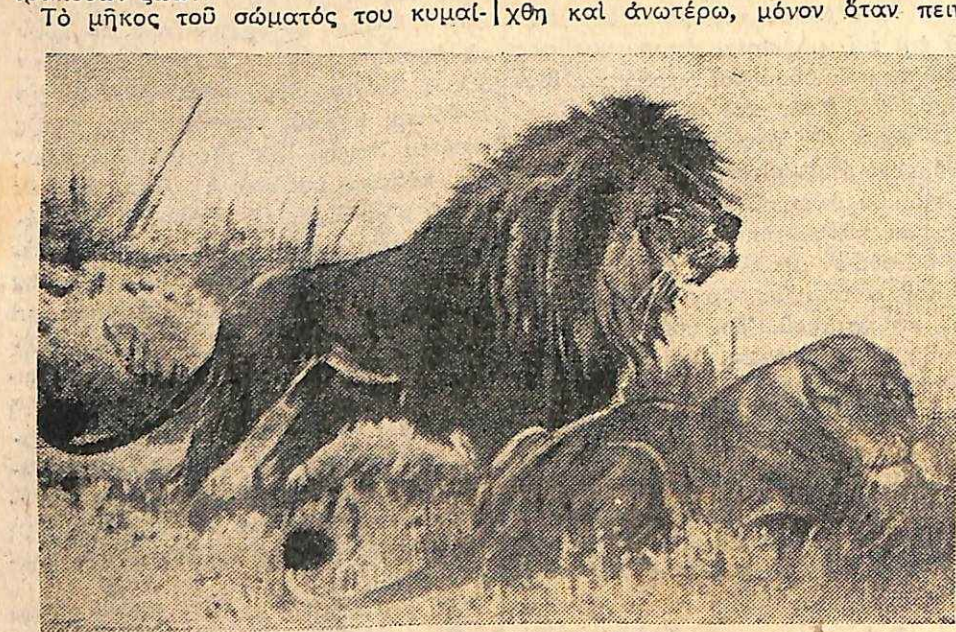
Ο βασιλεύς τῶν ζώων καὶ ὁ ἄρχων τῆς ζούγκλας

Ὁ λέων γνωστότερος μὲ τὸ ὄνομα λεοντάρι, εἶναι ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα σαρκοφάγα ζῶα, ἀνήκει εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν ἀρπακτικῶν καὶ τὴν οἰκογένειαν τῶν γατιδῶν.

Τὸ ρωμαλέον σῶμα του, τὸ ὑψηλὸν του ἀνάστημα, τὸ μεγαλοπρεπὲς θάδι σμά του, τὸ ὑπερήφανον ὕψος του καὶ τὸ θαυμάσιον χρυσοπυρρὸν τρίχωμά του, τὸν διακρίνει τελείως ἀπὸ τὰ ἄλλα ἄγρια ζῶα, διὰ τοῦτο καὶ διακαίως ἀνεκηρύχθη βασιλεὺς τῶν τετραπόδων ζώων.

Τὸ μήκος τοῦ σώματός του κυμαί-

νοῖται ἀπὸ 1,50 — 2,50 μέτρων καὶ τὸ ὕψος του φθάνει τὰ 1,10 τοῦ μέτρου. Ἡ οὐρὰ του εἶναι μακροτάτη καὶ καταλήγει εἰς θύσανον τριχῶν. Ἡ κεφαλὴ του εἶναι ὀγκώδης καὶ ἔχει σχῆμα σχεδὸν τετραγωνικὸν καὶ καταλήγει εἰς θραχὺ ρύγχος. Ὁ ἄρρην φέρει μακρὰν καὶ πυκνὴν χαιτὴν, ἡ ὁποία φθάνει μέχρι τῶν ὤμων. Οἱ ὀφθαλμοὶ του εἶναι μικροὶ σχετικῶς μὲ τὸ μέγεθος τῆς κεφαλῆς. Οἱ κυνδόντες του εἶναι ἐξαιρετικῶς αἰχμηροὶ καὶ ἰσχυροὶ. Οἱ πόδες του ἔχουν μέτριον ὕψος, οἱ πρόσθιοι φέρουν πέντε καὶ οἱ ὀπίσθιοι τέσσαρας δακτύλους καὶ ὅλοι φέρουν ἰσχυροὺς συσταλτοὺς δυνάμεις. Τὸ τρίχωμά του εἶναι θραχὺ, ἀρκετὰ μαλακὸν καὶ ἔχει κιτρινοφαιὸν ἢ χρυσοπυρρὸν χρῶμα.

Γενικῶς ὁ λέων εἶναι ζῶον θαρραλέον, εὐκίνητον καὶ πονηρὸν. Τρέφεται, ὅπως καὶ ὅλα τὰ σαρκοφάγα ἀπὸ ζῶα καὶ οὐδέποτε ἐγγίζει πτώματι, παρὰ μόνον ὅταν πεινᾷ καὶ δὲν εὐρίσκει ἄλλην τροφήν. Ἰδίως κυνηγᾷ τὰς ἀντιλόπας, τοὺς ζέβρους καὶ τοὺς πιθήκους, τοὺς ὁποίους συλλαμβάνει ἐνεδρεύων, πλησιάζει αὐτὰ σιμῶμενος μὲ τὴν κοιλίαν καὶ τέλος διὰ μεγάλων ἀλμάτων τὰ συλλαμβάνει μὲ τοὺς ἰσχυροὺς τὸν δυνάμεις.

Ὅταν πεινᾷ δὲν διστάζει νὰ πλησιάσῃ καὶ τὰ κατοικημένα μέρη καὶ νὰ ἀρπάξῃ τὰ πρόβατα τῶν ποιμνίων, τὰ

ἢ ὅταν καταδιώκεται ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον.

Ἀρέσκεται νὰ παραμένῃ εἰς ἀναπεπταμένα μέρη καὶ ὄχι ἐντὸς τῶν δασῶν ὅπως ἡ τίγρις καὶ ἄλλα σαρκοφάγα ζῶα.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν ἐρώτων τῶν οἱ ἄρρενες συνάπτουν αἱματηρὰς μάχας διὰ τὴν ἀπόκτησιν τῆς θηλείας. Ἡ ἐγκυμοσύνη τῆς θηλείας διαρκεῖ 3 — 3 1/2 μῆνας καὶ γεννᾷ 2 — 3 νεογνά, τὰ ὁποῖα ὀνομάζονται σκύμνοι. Ὁ σκύμνος γεννᾶται μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀνοικτούς καὶ ἔχει μέγεθος κοινῆς γαλῆς.

Κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρόνους, ὁ πῆρχον λέοντες εἰς τὴν Παλαιστίνην καὶ εἰς τὴν Νότιον Εὐρώπην, ἐνῶ σήμερον ὁ λέων ἀπαντᾷ μόνον εἰς τὴν Ἀφρικὴν, τὴν Ἀσίαν καὶ εἰς τὴν Ἀμερικὴν εἰδος λέοντος γνωστοῦ μὲ τὸ ὄνομα «πούμα».

Ἀφρικανικοὶ λέοντες εἶναι ὁ λέων τῆς Βερθερίας, ὁ ὁποῖος ἀπαντᾷ εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ ὄρους Ἀτλὰς καὶ τοῦ ὁποῦ τοῦ μήκος φθάνει τὰ 3 περίπου μέτρα, ἐκ τῶν ὁποίων τὰ 90 περίπου ἑκατοστόμετρα καταλαμβάνει ἡ οὐρὰ. Ὁ λέων τῆς Ἀθουσίας καὶ ὁ λέων τῆς Σενεγάλης ἔχουν μικρότερον μήκος τοῦ προηγουμένου καὶ ἔχουν χρῶμα κιτρινοφαιὸν ἢ κιτρινοπυρρὸν.

Ἀσιατικοὶ λέων εἶναι ὁ τῆς Περ-

σίας, ὁ ὁποῖος εἶναι μικρόσωμος, φέρει μακρὰς τρίχας καὶ ἐπὶ τῆς κοιλίας, ἐν εἶδει χαιτὴς καὶ ἔχει λευκοκίτρινον σῶμα. Σπανιώτερον ἀπαντᾷ ὁ λέων τῶν Ἰνδιῶν.

Ὁ ἀμερικανικὸς λέων ἢ πούμα ἀπαντᾷ εἰς ὀλόκληρον τὴν Ἀμερικὴν ἀπὸ τοῦ Καναδά μέχρι τῆς Γῆς τοῦ Πυρός.

Ὁ λέων συλλαμβάνεται ἐντὸς λάκκων, τοὺς ὁποῖους καλύπτουν μὲ κλάδους δένδρων καὶ χῶματος ἄνωθεν καὶ πίπτει ἐντὸς αὐτῶν, ἐνῶ διέρχεται ἀνυπόπτος ἄνωθεν. Ζῇ ἐπὶ πολλὰ ἔτη εἰς τὴν αἰχμαλωσίαν καὶ ἀναπαράγεται ἐντὸς τῶν κλωθῶν.

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΩΝ ΛΕΟΝΤΑΡΙΩΝ

Ἡ σελήνη φωτίζει τὸ ἀδιαπέραστο σκοτάδι τῆς νύκτας καὶ τὸ φωτίζει τόσο καλὰ, ὅπου μπορεῖ νὰ ἰδῇ κανεὶς καὶ τὸ πέρασμα ἀκόμη τοῦ γρήγορου ἐλαφιῦ.

Αὐτὴ τὴν ὥρα ἀγκαλιάζονται γῇ καὶ οὐρανὸς μέσα στὸ ἐρωτικὸ ρίγος ποὺ δονεῖ τὴν ἀτμόσφαιρα.

Τὸ αἷμα σφύζει μέσα στὶς φλέβες. Ἐκείνη τὴν ὥρα τὰ πηδητὰ τῶν λεονταριῶν δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ ἐρωτικὴς κινήσεις. Κάποιος ἡδονικὸς κυματισμὸς χαϊδεύει τὰ πλευρὰ τῶν θηλυκῶν. Ἡ χαρακτηριστικὴ μυρωδιά τοῦ χῶματος, ὁ ψιθυρὸς ποὺ προκαλοῦν τὰ φυτὰ κινουμένη ἀπὸ τὸ νυκτερινὸ ἀεράκι, οἱ μυρωδιὲς τῶν ρητινοφόρων δένδρων ταράζει τὰ λεονταρία.

Πρόλογος τῶν ἐρώτων τοῦ λεονταρίου εἶναι ἡ μάχη, ἡ σκληρὴ καὶ πολλές φορὲς αἱματηρὴ μάχη. Ἐρως καὶ πόλεμος εἶναι οἱ δύο ἀλληλοσυγκρουόμενες ἀνάγκες τοῦ κόσμου τῶν λεονταριῶν. Οἱ Δὸν Κιχῶται σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι κερδίζουν τὴν ἀγάπην τους μὲ δαγκωματιὰς μὲ τὰ ξεσχίσματα τῶν νυχθιδῶν.

Τὰ θηλυκὰ περιμένουν τὸν νικητὴ ἀνυπόμονα, μὰ καὶ ἐγωιστικά.

Ἐν τῷ μεταξὺ οἱ λέαινες φλυαροῦν μεταξὺ τους, μὰ εἶναι καὶ ἀνυπόμονες πότε θὰ τελειώσῃ ἡ μάχη, πότε θὰ δεχθοῦν τὴν αἰσθηματικὴν φιλοφρονήσεις τοῦ αὐθέντου τους, περιμένουν τὰ χάδια. Παίζουν, ὁ ἔρως εἶναι τὸ μεγάλο τους παιχνίδι.

Κύματα ρίγους διασχίζουν τὴν πυκνοφυτευμένην ἐκτάσει καὶ τὸν κόσμο τῆς ζούγκλας. Ἐνα μούγγρισμα στιγμιαίον συνταράσσει τὴν ἡσυχίαν τῆς νύκτας. Εἶναι τὸ μούγγρισμα τῆς νύκτας, τὸ ὄνειρο ἀρχίζει νὰ γίνετα πραγματικότητα. Ὁ νικητὴς γίνετα παντοδύναμος. Ἐφθασε ἡ ὥρα. Τώρα διαλέγει τὸ θηλυκὸ τῆς ἀρεσκείας του, αὐτὸ τὸ θηλυκὸ γιὰ τὸ ὁποῖο πολέμησε, κινδύνευσε τὴ ζωὴ του.

Καὶ ὕστερα τὸ φοβερὸ μούγγρισμα, τὸ φοβερὸ μούγγρισμα κάθε ἀρχῆς καὶ τέλους. Αὐτὸ τὸ μούγγρισμα σημαίνει ἀγωνία, νοσταλγία, παρὰ κλησιν, αἰσθημα.

ΤΑ ΠΑΠΑΓΑΛΑΚΙΑ

Τοῦ κ. Α. Ν. ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ, Διδάκτορος τῶν Φυσικῶν Ἐπιστημῶν

Τὰ παπαγαλάκια εἶναι ἀπὸ τὰ γνωστότερα διακοσμητικὰ πτηνὰ εἰς τὸν τόπον μας. Τὸ ἐπιστημονικὸν τὸν ὄνομα εἶναι μελοψίττακοι.

Ἀιτῇσκον εἰς τὴν οἰκογένειαν τῶν ψιττακιδῶν, εἰς τὴν ἰδίαν δηλαδὴ οἰκογένειαν μὲ τοὺς ψιττακοὺς ἢ παπαγάλους.

Τὰ παπαγαλάκια ἀπαντοῦν εἰς τὴν Ἀφρικὴν, τὰς Ἰνδίας, τὴν μεσημβρινὴν Ἀμερικὴν καὶ τὴν Αὐστράλιαν καὶ κατὰ χιλιάδας μεταφέρονται κατ' ἔτος εἰς τὰ διάφορα μέρη τῆς Εὐρώπης, λόγῳ τῶν θαυμασίων χρωματισμῶν των καὶ τῆς εὐκόλου διατροφῆς καὶ ἀναπαράγωγος των.

Ἀπὸ τὰ πολλὰ εἶδη καὶ τὰς ποικιλίας τῶν μελοψιττακῶν γνωστότερα καὶ εὐκολώτερον συντηρούμενα καὶ ἀναπαράγομενα εἶναι τὰ ἑξῆς:

Μελοψίττακος, ὁ κυματώδης, ὁ κίτρινος. — Εἶναι ἰθαγενὴς τῆς Αὐστραλίας. Τὸ μήκος του κυμαίνεται μεταξὺ 30 καὶ 32 ἑκατοστόμετρων, τὸ ράμφος του εἶναι κιτρινωπὸν μὲ κυανὴν πτυχὴν κατὰ τὴν θάσιν του εἰς τὰ ἄρρενα καὶ ἀνοικτόφαιον εἰς τὰ θήλεα. Ὁ χρωματισμὸς τοῦ περὶ τοῦ τοῦ εἶναι ὁμοιομόρφως κίτρινος καὶ εἰς τὸ ἄρρεν καὶ εἰς τὸ θῆλυ.

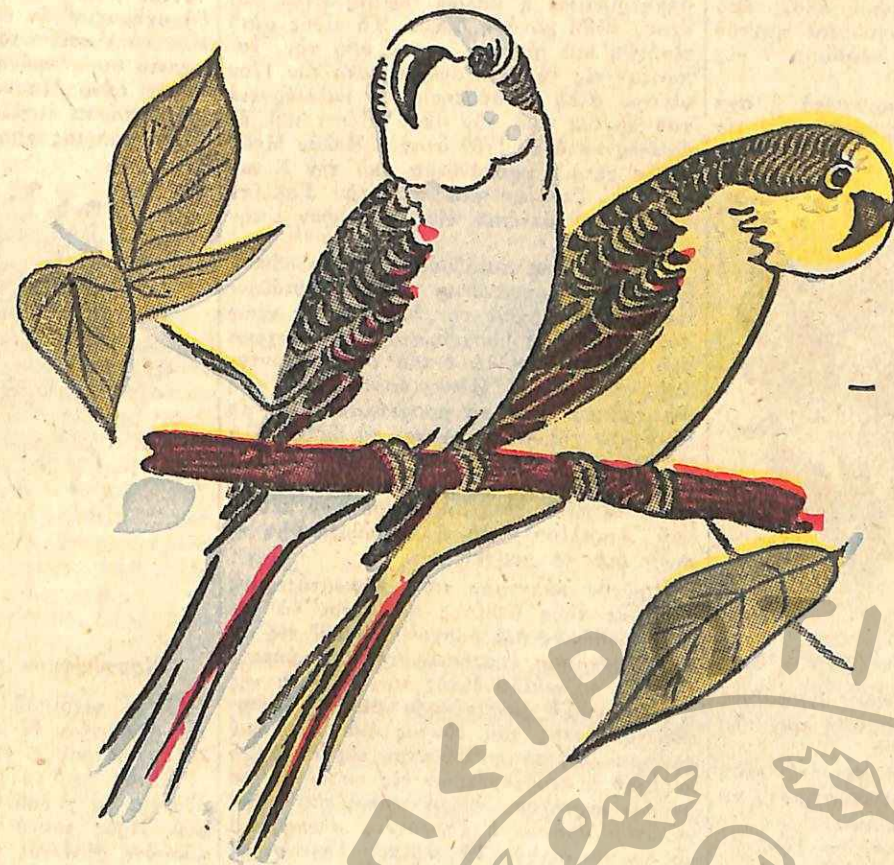
Μελοψίττακος ὁ κυματοειδὴς, ὁ πράσινος. — Φέρει ὅλα τὰ χαρακτηριστικὰ γνωρίσματα τοῦ προηγουμένου εἶδους μὲ τὴν διαφρὰν ὅτι ὁ χρωματισμὸς τῆς ράχους του εἶναι θαυρὸς πράσινος μὲ κυανομέλανα ποικίλματα, τὰ ὁποῖα δίδουν τὴν ἐντύπωσιν χρυσοπράσινων κυματώσεων. Αἱ πλευραὶ του καὶ ἡ κοιλία του εἶναι ζωηρὸς πράσινος.

Ἀμφότερα τὰ ἀνωτέρω εἶδη καταγονταὶ ἀπὸ τὴν Αὐστράλιαν, ἀντέχουν εἰς τὸ ψυχρὸν, διατηροῦνται ἐπὶ πολλὰ ἔτη εἰς τὸν κλωθὸν καὶ ἡ γονιμότης των εἶναι καταπληκτικὴ. Παρ' ἡμῖν εἶναι ἐπίσης γνωστὰ τὰ εἶδη:

Μελοψίττακος ὁ λευκός, ὁ ὁποῖος διακρίνεται διὰ τὸ κατάλευκον μὲ ροδίνους ἀνταυγίας χρῶμα ἐπὶ τῆς ράχους.

Μελοψίττακος ὁ τεφρὸς. Διακρίνεται διὰ τὸν τεφρὸν χρωματισμὸν τοῦ μὲ κυανομελαίνας ἀποχρώσεις ἐπὶ τῶν πλευρῶν καὶ τῆς ράχους.

Καὶ τὰ δύο τελευταῖα εἶδη διατηροῦνται ἐπὶ πολλὰ ἔτη εἰς τὸν κλωθὸν, ἀλλὰ δὲν εἶναι τόσο γόνιμα, ὅσον ὁ πράσινος καὶ ὁ κίτρινος μελοψίττακος.

τοὺς πόδας, ἐρυθρὸς εἰς τὸ ἄνω μέρος τῆς κεφαλῆς καὶ τὸ ἄνω μέρος τῆς οὐρᾶς, κυανοῦς εἰς τὸν λαιμὸν καὶ τὸ στήθος, κιτρινοπράσινος εἰς τὴν κοιλίαν καὶ μελανὸς μὲ χρυσοπράσινους ἀνταυγίας εἰς τὰς πτέρυγας. Διατηρεῖται εὐκόλως εἰς τὸ κλωθὸν ὅπου καὶ ἀναπαράγεται. Κατάγεται ἀπὸ τὴν μεσημβρινὴν Ἀμερικὴν.

Γενικῶς δὲ τὰ εἶδη τὰ καταγόμενα ἀπὸ τὴν Αὐστράλιαν πολλαπλασιάζονται εὐκόλως διατηρούμενα εἰς τὸν κλωθὸν καὶ γεννοῦν πολλὰς φορὰς τὸ ἔτος καὶ ἑκάστην φορὰν ἀπὸ 5—10 ὄα. Μερικὰ εἶδη, ὅπως ὁ πράσινος καὶ ὁ κίτρινος κυματοειδὴς, τόσο γόνιμα εἶναι, ὥστε, ὅταν ἀφεθῶν εἰς τὸ κατάλληλον μέρος δὲν παύουν νὰ γεννοῦν ὀλόκληρον τὸ ἔτος. Ἀλλὰ τὰ αὐτὰ τοῦ χειμῶνος εἶναι ἀγονὰ καὶ ἀδίκως ταλαιπωροῦνται τὰ πτηνὰ νὰ τὰ κλωθοῦν.

Κατάλληλότερα ἐποχὴ πρὸς γονιμοποίησιν εἶναι ἀπὸ τὸν Μάρτιον ἕως τὸν Αὐγουστον.

Διὰ τὴν διατήρησιν καὶ γονιμοποίησιν ἑνὸς ζεύγους μελοψιττακῶν χρειάζεται

Ἀπὸ τὰ ἄλλα εἶδη τὰ ὁποῖα διατρέφονται συχνότερον εἰς τὴν Εὐρώπην καὶ σπανιώτερον εἰς τὸν τόπον μας εἶναι:

Μελοψίττακος ὁ ποικιλόπτερος, ὁ μικρότερος ἀντιπρόσωπος τοῦ εἶδους. Τὸ μήκος του δὲν ὑπερβαίνει τὰ 22 ἑκατοστόμετρα, ἐκ τῶν ὁποίων τὰ 10 καταλαμβάνει ἡ οὐρὰ του. Κατάγεται ἀπὸ τὴν Γουϊνάν. Ὁ χρωματισμὸς του εἶναι φαεινός, κατὰ τὰς πλευρὰς του καὶ τὴν κοιλίαν. Τὸ ράμφος του εἶναι ὑπόλευκον. Ἡ θηλεία δὲν ἔχει τόσο λαμπρὰ χρώματα ὅσον ὁ ἄρρεν. Διατηρεῖται ἐπὶ πολλὰ ἔτη εἰς τὸν κλωθὸν, ὅταν ἔχει καλὴν περιποίησιν, καὶ μακθάνει εὐκόλως νὰ ὀμιλῇ.

Μελοψίττακος ὁ μελανόπτερος. — Εἶναι ἀπὸ τὰ θαυμασιώτερα πτηνὰ τοῦ εἶδους καὶ διατηρεῖται κυρίως διὰ τὸ πτέρωμά του. Ὁ χρωματισμὸς του εἶναι κίτρινος εἰς τὸ ράμφος καὶ

κλωθὸς ἔχων διαστάσεις πρὸς ὅλας αὐτοῦ τὰς διευθύνσεις ἑνὸς τετραγωνικοῦ μέτρου. Εἰς κλωθὸν διαστάσεων 3 μέτρων μήκους, 2 πλάτους καὶ 1,50 ὕψους δύνανται νὰ διατηρηθοῦν καὶ νὰ γονιμοποιήσουν 15 ζεύγη, ἀρκεῖ ἕκαστος ἄρρεν νὰ ἔχη τὴν θηλείαν του καὶ νὰ τοποθετῶνται εἰς τὸν κλωθὸν διπλάσι τὸν ἀριθμὸν φάλας ἀπὸ τὸν ἀριθμὸν τῶν ζευγῶν.

Τὰ ὄα ἐκκολάπτονται μετὰ 16 ἢ 17 ἡμέρας καὶ πολλάκις πρὶν ἀποκτήσουν πτερὰ οἱ νεοσσοί, ἡ μήτηρ γεννᾷ πάλιν ὄα εἰς ἄλλην φάλας, ἀλλὰ δὲν ἐγκαταλείπει καὶ τὴν διατροφήν των νεοσσῶν τῆς.

Μετὰ 22 μῆνας, τὰ νεογνά ἀρχίζουν νὰ γονιμοποιῶν.

Κατάλληλος φάλας διὰ τοὺς μελοψιττακοὺς εἶναι κορμὸς δένδρου ἐσκαμμένος ἐσωτερικῶς, ὁ ὁποῖος

(Συνέχεια εἰς τὴν σελίδα 303)

Τὰ χρυσάνθεμα

Τὰ διακοσμητικώτερα φυτά τῆς ἐποχῆς. - Τὰ γνωστότερα εἶδη.
Ἡ καλλιέργειά των. - Ὁ πολλαπλασιασμός καὶ αἱ ἀσθένειαι των

Τὸ γνωστότατον χρυσάνθεμον εἶνε ἀπὸ τὰ ωραιότερα καὶ ἀγαπητότερα φυτὰ τοῦ τόπου μας καὶ στολίζει αὐτὴ τὴν ἐποχὴ ἰδίως τόσο τὰς προθήκας τῶν ἐπαθρίων ἀνθοπωλείων, ὅσο καὶ τὰς γλάστρες τῶν αἰθουσῶν μας ἢ τὰς ἀλῆς τοῦ κήπου μας. Τὸ χρυσάνθεμον εἶνε πόα ἢ θάμνος πολυετής καὶ αἱ ποικιλίαι του ἀπαντοῦν εἰς ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου ἐκτὸς ἀπὸ τὴν Ὠκεανία καὶ καλλιεργοῦνται παντοῦ διὰ τὰ ωραιότατα καὶ θαυμάσια εἰς χρωματισμοὺς ἄνθη των.

Τὰ φύλλα του εἶναι πριονωτά ἢ σχηματίζουν βαθειὰ σχισμὰς κατὰ τὴν πε-

Χρυσάνθεμον τὸ τρίχρουν

ριφέρειά τους. Τὰ ἄνθη τους ἀναφαίνονται μεμονωμένα εἰς τὴν κορυφὴ τῶν κλαδίσκων ἢ καὶ πολλὰ μαζί.

Ἀπὸ τὰ 300 περίπου γνωστὰ εἶδη χρυσάνθεμων διαφέρουν κατωτέρω τὰ γνωστότερα εἰς τὸν τόπον μας:

Χρυσάνθεμον τὸ τρίχρουν. — Εἶνε μονοετής πόα καὶ κατὰγεται ἀπὸ τὴν μεσημβρινὴν Εὐρώπην. Τὸ ὕψος του φθάνει τὰ 50 ἐκατοστόμετρα, τὰ ἄνθη του εἶνε μεγάλα καὶ εἰς τὸ κέντρον των εἶνε καφετιὰ καὶ εἰς τὰ ἄκρα των ἐρυθρὰ καὶ κίτρινα καὶ ἄσπρα. Ἀπὸ αὐτὸ τὸ εἶδος παρήχθησαν πολλὰ ποικιλίαι, αἱ ὁποῖαι διακρίνονται κυρίως ἀπὸ τὸ χρῶμα τῶν ἁνθῶν των, τὰ ὁποῖα εἶναι τριχρώμα ἢ μονόχρωμα.

Χρυσάνθεμον τὸ στεφανωματικόν. — Εἶνε μονοετής πόα καὶ κατὰγεται ἀπὸ τὴν μεσημβρινὴν Εὐρώπην. Τὸ ἀνάστημά του φθάνει τὰ 70 ἐκατοστὰ καὶ ἀνθεῖ ἀπὸ τοῦ Ἰουνίου μέχρι τοῦ Σεπτεμβρίου. Καλλιεργεῖται διὰ τὰ ωραιότατα καὶ μεγάλα ἄνθη του, τὰ ὁποῖα ἔχουν χρῶμα κίτρινον ἢ χρυσοκίτρινον. Τὸ εἶδος αὐτὸ φυτεύεται τὸν Ἀπρίλιον εἰς γλάστρες ἢ κασσόνια καὶ μεταφυτεύεται εἰς τὸ ἔδαφος τὸν Μάιον.

Χρυσάνθεμον τὸ θαννώδες. — Εἶνε θάμνος ὁ ὁποῖος φθάνει εἰς ὕψος 80 ἐκατοστόμετρων καὶ κατὰγεται ἀπὸ τὰς Καναρίους νήσους. Τὰ φύλλα του εἶνε πριονωτά καὶ τὰ ἄνθη του πολλὰ.

Χρυσάνθεμον τὸ σινικόν. — Εἶνε πολυετής πόα ἰθαγενὴς τῆς Κίνας καὶ καλ-

λιεργεῖται περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο εἶδος καὶ εἰς ἀναριθμήτους ποικιλίας, αἱ ὁποῖαι διαφέρουν μεταξύ των ἀπὸ τὸ χρῶμα τῶν ἁνθῶν των, τὰ ὁποῖα εἶνε ἄσπρα, κόκκινα τῆς φωτιάς, τριανταφυλλία, κίτρινα, καφετιὰ καὶ μώδι. Ἀνθεῖ ἀπὸ τὰς ἀρχὰς τοῦ φθινοπώρου καὶ ἀδιακρίτως ποικιλιῶν εἶνε γνωστὰ μὲ τὸ ὄνομα ἀνημητριάτικα ἢ ἀπλῶς ἀνημητριάτικα καὶ ἔχουν ἄνθη μονὰ ἢ διπλὰ. Τὸ εἶδος αὐτὸ εἰσῆχθη διὰ πρῶτην φορὰν ἀπὸ τὴν Ἰαπωνίαν εἰς τὴν Ὀλλανδίαν κατὰ τὸν 17ον αἰῶνα, ἀλλὰ ἡ συστηματικὴ καλλιέργειά του ἤρχισε ἀπὸ τὸν 18ον αἰῶνα καὶ ἀκριβῶς κατὰ τὸ 1789 ὅταν ὁ Μπλάν Μπάρ ἔφερε τέτοια χρυσάνθεμα ἀπὸ τὴν Κίναν εἰς τὴν Γαλλίαν καὶ ἀπὸ τὴν Γαλλίαν διεδόθησαν κατόπιν εἰς ὅλην τὴν Εὐρώπην.

Πῶς πολλαπλασιάζονται τὰ χρυσάνθεμα. — Τὰ χρυσάνθεμα πολλαπλασιάζονται μὲ σπόρον διὰ τὴν δημιουργίαν νέων ποικιλιῶν ἢ μὲ μοσχεύματα ἢ μὲ διαχωρισμὸ τῶν φυτῶν τὰ ὁποῖα σχηματίζονται ἀπὸ κάθε ρίζαν. Ὁ περισσότερο ἐν χρῇ σκεπτός εἶναι τὸ μοσχεύματα. Ὡς μοσχεύματα χρησιμοποιοῦνται τὰ ὠριμα θλαστάρια τὰ ὁποῖα φέρουν ἄνθη καὶ τὰ ὁποῖα κόπτονται μόλις κοποῦν τὰ ἄνθη. Ἀπὸ τὰ τέλη Μαρτίου μέχρι τῶν μέσων τοῦ Ἀπριλίου εἶναι ἡ κατὰλληλότερα ἐποχὴ διὰ τὰ μοσχεύματα.

Πρῶτον κόπτοντες τοὺς εὐρωστότερους κλωνοὺς τοὺς ὁποῖους πρόκειται νὰ μεταχειρισθῶμεν διὰ μοσχεύματα καὶ εἰς μὴ νῆος 8 περίπου ἐκατοστομέτρων, κόπτονται ὅλα τὰ φύλλα ἐκτὸς τῶν φύλλων τῆς κορυφῆς. Τὰ μοσχεύματα αὐτὰ διατηροῦνται ἐντὸς τοῦ ὕδατος ἐπὶ μίαν ἡμέραν καὶ ἔπειτα φυτεύονται εἰς βάθος 5 περίπου ἐκατοστομέτρων εἰς κασσόνια, τὰ ὁποῖα περιέχουν χῶμα καλοκατορινισμένον, τοῦ ὁποῖου ἡ ἐπιφάνεια σκεπάζεται μὲ ἄμμιον πάχους 15 περίπου ἐκατοστομέτρων. Τὰ κασσόνια αὐτὰ τοποθετοῦνται ὑψηλότερα ἀπὸ τὸ ἔδαφος καὶ εἰς μέρος ἐκτεθειμένον εἰς τὰς ἀντίνας τοῦ ἡλίου. Εἰς μέρος ὅπου κάνει πολλὴ κρύου σκεπάζονται ἀπὸ ἐπάνω μὲ χρωματιστὰ τζάμια.

Ἡ ἄμμος πάντοτε πρέπει νὰ διατηρεῖται ὑγρὰ. Μετὰ 2 — 3 ἐβδομάδας ριζοῦνται τὰ μοσχεύματα. Τὰ ριζωμένα μοσχεύματα μεταφυτεύονται ἀμέσως εἰς ἀφράτο χῶμα καὶ εἰς ἀπόστασιν 30 περίπου ἐκατοστομέτρων τὸ ἓνα ἀπὸ τὸ ἄλλο.

Διὰ νὰ ἀποκτήσουν τὰ χρυσάνθεμα μεγάλη ἄνθη, ὅταν φθάσουν εἰς ὕψος 20 — 25 ἐκατοστομέτρων, ἀρξίζει τὸ κορυφολόγημά των, δηλαδὴ κόπτεται ἡ κορυφὴ των μὲ τὸ νύχι. Ὅταν ἀποκτήσουν ἄλλα θλαστάρια, πάλιν κορυφολογοῦνται καὶ ἀφήνονται δύο ἕως τρία μόνον εἰς τὴν κορυφὴν καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς. Τὸ κορυφολόγημα αὐτὸ θὰ ἐξαπολογηθῇ μέχρι τοῦ πρώτου δεκαετημέρου τοῦ Ἰουλίου. Γενικῶς γίνονται 4 — 6 κορυφολογήματα καὶ οἱ θλαστοὶ οἱ ὁποῖοι θὰ διατηρηθῶν μὲ τὸν τελευταῖον κορυφολόγημα, πρὸς νὰ εἶνε ὀλίγοι καὶ διακεκοῖ. Οἱ 5 — 6 θλαστοὶ, οἱ ὁποῖοι ἀπέμειναν ἀπὸ

κάθε φυτὸν δένονται ἐπάνω εἰς στρεῖγματα καὶ ποτίζονται συχνὰ καὶ μὲ ὑπονο νερὸ. Ἐντὸς ἐλαχίστου χρονικοῦ διαστήματος οἱ θλαστοὶ θὰ φθάσουν εἰς ὕψος 80-120 ἐκατοστ. Κατ' αὐτὸ τὸ διάστημα ἀναφαίνονται πλαγίως εἰς τὰς μασχάλας τῶν φύλλων μπουμποῦκια. Ὅλα αὐτὰ τὰ μπουμποῦκια ἀφαιροῦνται καὶ ἀφήνονται μόνον τὰ μπουμποῦκια, τὰ ὁποῖα θὰ σχηματισθοῦν εἰς τὴν κορυφὴν. Καλὸν εἶνε νὰ λιπαίνονται μὲ κοπριά καὶ ὀλίγη καπνὶα διαλεινμένη μέσα εἰς τὸ νερὸ. Τὸ ὕψος αὐτὸ λίπασμα σταματᾷ ὅταν τὰ μπουμποῦκια ἀρχίσουν νὰ χρωματίζονται. Ἀντὶ κοπριάς χρησιμοποιεῖται συνήθως

Χρυσάνθεμον τὸ στεφανωματικόν

διάλυμα νιτρικοῦ νατρίου (νίτρου) καὶ εἰς ἀναλογία 17 — 20 % (δηλαδὴ 17 — 20 ὄν. νίτρου εἰς 100 ὄν. νεροῦ).

Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ μοσχεύματα πολλαπλασιάζονται τὰ χρυσάνθεμα καὶ μὲ μεταφύτεσιν. Πρὸς τοῦτο εἰς ἓνα στενόμετρον κασσόνι ρίπτεται ψιλὸ χῶμα ἀνάμικτον μὲ χῶμα ἀπὸ σάπια φύλλα, ἄμμιον ποταμοῦ καὶ ὀλίγην βωδινὴν κόπρον ἢ κόπρον ὀρνίθων. Κατόπιν φυτεύονται τὰ κλωνάρια τῶν χρυσάνθεμων μόλις κοποῦν ἀπὸ τὸ μητρικὸν φυτὸν (μάννα) καὶ κατὰ τέτοιον τρόπον ὥστε τὸ κάθε κλωνάρι νὰ ἀπέχη 5 — 7 ἐκατοστόμετρα ἀπὸ τὸ ἄλλο. Ὑστερὰ ἀπὸ 15 ἡμέρας τὰ νεὰ φυτὰ μεταφέρονται εἰς μεγαλύτερα κασσόνια καὶ τοποθετοῦνται ἀραιότερα καὶ τέλος, ὅταν ἔξεταξουν μερικὰ κλαδάκια καὶ ἄνθη, μεταφέρονται εἰς μεγαλύτερα κασσόνια, ἐν τῶν ὁποίων τὸ κάθε ἓνα πρέπει νὰ ἔχη μήκος 20 ἐκατοστομέτρων καὶ βάθος 30 — 35 ἐκατοστομέτρων, ἢ μεταφυτεύονται ἐν εὐθείᾳ εἰς τὴν γῆν. Τὰ νέα φυτὰ πρέπει νὰ ποτίζονται τακτικὰ, ἀλλὰ ὄχι καὶ ὑπερβολικὰ, διότι τὸ πολὺ νερὸ δημιουργεῖ ἀσθενείας.

Ἀπὸ τὰς πολλὰς ἀσθενείας, αἱ ὁποῖαι προσβάλλουν τὰ χρυσάνθεμα καὶ ὀφείλονται εἰς ζωικὰ παράσιτα, εἶναι ἡ ἀφίς ἢ πρασίνη, κοινῶς ψεῖρα τῶν χρυσάνθεμων. Διὰ τὴν καταπολέμησιν αὐτῆς ραντίζεται τὸ φυτὸν μὲ διάλυσιν ἀποδρεγματος καπνοῦ (1 ὀν. ἀπόδρεγμα καπνοῦ εἰς 100 ὀν. ὕδατος χλιαροῦ νεροῦ).

Αἱ γενικαὶ γραμμαὶ τῆς φεουδαλικῆς κοινωνίας

Τὸ φεουδαλικὸν καθεστῶς — τοῦ ὁποῖου τὴν προέλευσιν ἀνελύσαμεν εἰς τὸ προηγούμενον — διαμορφοῦται πληρῶς κατὰ τοὺς αἰῶνας 10ον, 11ον καὶ 13ον, διὰ νὰ γνωρίσῃ τὴν ἀπαρχὴν τῆς καταρρέουσας τοῦ ἀπὸ τὸν 14ον αἰῶνα.

Τὰ κύρια χαρακτηριστικὰ καὶ αἱ γενικαὶ γραμμαὶ τῆς φεουδαλικῆς κοινωνίας δύνανται νὰ διαγραφῶν ὡς ἑξῆς:

Ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς κοινωνικῆς πυραμίδος ἱσταται κατὰ καινὰ ὁ Βασιλεὺς. Ἀλλὰ ὄχι πάντοτε. Εἰς τὰς χώρας ὅπου αἱ ἀντιθέσεις μεταξύ Βασιλέως καὶ ἀριστοκρατίας, συνετέλεσαν εἰς τὴν ἐπικράτησιν τῶν εὐγενῶν, οἱ τελευταῖοι αὐτοὶ, μὴ θέλοντες νὰ ὑποστοῦν τὸν βασιλικὸν ἔλεγχον, ἀνατρέπουν τὸν βασιλικὸν θεσμόν ἢ τὸν ἀντικαθιστοῦν, δι' ἰδίου διοικητικοῦ θεσμοῦ. Αὐτὸ, λόγου χάριν, ἐγένετο εἰς τὰς ἀρχαίας Ἀθήνας, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Κόδρου, ὅποτε ἀνέλαβον εἰς χεῖρας τῶν τῆν ἐξουσίαν οἱ ἀρχόντες εἰς τὴν Ρώμην, μετὰ τὴν κατάργησιν τοῦ βασιλικοῦ θεσμοῦ εἰς τὰς Ἰταλικὰς πολιτείας (Βενετίαν, Γένουαν κλπ. ὅπου κυβερνοῦν διάφορα Συμβούλια — Συμβούλιον τῶν Δέκα κτλ.).

Ἡ λεπτομέρεια αὐτῆς, ἀπὸ κοινωνιολογικῆς ἀπόψεως, ἔχει θαυτέραν σημασίαν, ἐφόσον προκύπτει σαφῶς ὅτι ἡ ὑπαρξὶς δημοκρατικῶν φερόντος τὴν ὀνομασίαν «Δημοκρατία» δὲν ἀποκλείει τὸ φεουδαλικὸν σύστημα; ὡς καὶ ἀντιθέτως ἡ ὑπαρξὶς Βασιλείας δὲν ἀποκλείει τοὺς Δημοκρατικοὺς θεσμούς. Δέον νὰ ἔχη τις θεαίως ὑπ' ὄψιν του, ὅτι εἰς τὴν περίπτωσιν Δημοκρατικῶν, πρόκειται περὶ σαφῶς ἀριστοκρατικῆς Δημοκρατίας, ὡς ἡ τῆς Βενετίας, λόγου χάριν. Ἀντιθέτως, ἡ ἀρχαία Σπάρτη, ὑπὸ διπλὴν ἄλλως τε βασιλείαν, ἐδρίσκετο ὑπὸ κομμουνιστικὸν μᾶλλον καθεστῶς, ἐνῶ ἡ Ἀγγλία ἐνωρίτατα παρέσχετο τὸ χαρακτηριστικὸν παράδειγμα τῆς βασιλευμένης Δημοκρατίας, ἢ ὄχι καὶ Λαοκρατίας, ὑπὸ Ἀνακτα.

Ἐν πάσῃ ὁμοῦ περιπτώσει, διὰ νὰ ἐπανελάθωμεν εἰς τὴν τυπικὴν διάρθρωσιν τῆς φεουδαλικῆς κοινωνίας, μετὰ τὸν Βασιλέα, ἔπονται οἱ ἀρχόντες, κατὰ κανόνα γαιοδεσποταὶ ἢ πολεμισταί, ἢ καὶ τὰ δύο ὁμοῦ.

Εἰς τὴν ἐσχάτην βαθμίδα εὐρίσκονται οἱ ὑποτελεῖς ἢ ἀκριβέστερον οἱ δούλοπαρόικοι, περὶ τῶν ὁποίων ἀνεφέραμεν ἤδη εἰς τὸ προηγούμενον, καὶ ἐπιφύλασσόμεθα νὰ ἐπανελάθωμεν.

Χαρακτηριστικὸν τῆς φεουδαλικῆς κοινωνίας εἶναι ὅτι ἐλλείπει παντάπασι ἡ τάξις τῶν δούλων ἢ «σκλάβων», ἀσχετῶς τοῦ ἐὰν ἡ οἰκονομικὴ κατάσταση τοῦ δούλοπαρόικου δὲν εἶναι καλύτερα ἐκείνης τῶν δούλων. Πάντως, οὐδαμῶς διαφέρει χωρίζον τοὺς ἀρχαίους σκλάβους, τοὺς μὴ κατέχοντας

οὐδὲ καὶ αὐτὸ τοῦτο τὸ σῶμα των, τοὺς μὴ δυνάμενους ὁπωσδήποτε νὰ διαθέσουν τὸν ἑαυτὸν των, ἀπὸ τοῦ δούλοπαρόικου τοῦ Μεσαίωνα, οἱ ὁποῖοι εἶνε θεσπιαῖς προσδεδεμένοι εἰς τὴν γῆν, τὴν ὁποίαν δουλεύουν, δικαιούνται ἐν τούτοις ἐνὸς μεριδίου τῆς παραγωγῆς των, ἐναντι τῆς πλήρους ἀφροντισίας τοῦ γαιοδεσπότη, ὅσον ἀφορᾷ τὴν συντήρησιν των. Ἀκόμη, ἐσφαλμένως ἐκρίθη κατὰ καιροὺς καὶ κατὰ τὸν πλέον ἐπισημον μάλιστα τρόπον (κατὰ τὴν Γαλλικὴν Ἐπανάστασιν λ.χ.), ὅτι ὁ κλῆρος ἀποτελεῖ ἰδίαν τάξιν. Ἰδίαν τάξιν ἀποτελεῖ πράγματι ὁ κλῆρος κατὰ τὴν ἀρχαιότητα, εἰς τὰ Ἀνατολικά Κράτη καὶ εἰς τὴν Αἴγυπτον. Ὑπὸ τὸ μεσαιωνικὸν ὅμως φεουδαλικὸν καθεστῶς, ὁ κλῆρος διαμοιράζεται μεταξύ τῶν ὑπαρχουσῶν τάξεων. Καὶ ὁ μὲν ἀνώτερος κλῆρος — ἐκτὸς ἐλαχίστων ἐξαιρέσεων οἰκείοθελοὺς ἐγκαταλείφει τῶν ἐγκοσμίων — ἐνσωματοῦται εἰς τὴν τάξιν τῶν ἀριστοκρατῶν καὶ γαιοκτημόνων. Χαρακτηριστικὸν εἶναι ὅτι συχνάκις κοσμικοὶ ἀρχόντες περιβάλλονται δι' ἱεραικῶν τίτλων, διὰ νὰ καρπωθοῦν τὰ προνόμια καὶ τὰς ἀποδοχὰς ὀρισμένων μετοχιῶν, δίχως μὲ αὐτὸ νὰ εἶναι καὶ ἱερεῖς. Καὶ ἀντιθέτως, πλείστοι ἀνώτεροι κληρικοὶ ἀναλαμβάνουν ἀξιώματα... ναύαρχων, στρατηγῶν, ἀκόμη δὲ

Ἡ ΠΡΩΤΗ ΒΟΛΗ ΓΑΛΛΙΚΟΥ ΠΥΡΟΒΟΛΟΥ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΝ ΠΟΛΕΜΟΝ

Κατὰ τὸν παγκόσμιον πόλεμον ἡ πρώτη βολὴ θαρέας γαλλικοῦ πυροβόλου ἐβρίσθη τὴν 5.15' πρωῒν ὥραν τῆς 4ης Αὐγούστου 1914 ἐναντίον τοῦ γερμανικοῦ καταδρομικοῦ «Γκαίμπεν», τὸ ὁποῖον ἀπεπειράθη νὰ δομῇ θαρδύση τὴν πόλιν τῆς γαλλικῆς Ἀλγερίας Φιλίππλ. Εἶνε δὲ τὸ «Γκαίμπεν» τὸ σημερινὸν τουρκικὸν καταδρομικὸν «Γιαβούζ», ναυαρχὴς τοῦ τουρκικοῦ στόλου, ἀγορασθὲν ὑπὸ τῆς Τουρκίας ἀπὸ τοὺς Γερμανοὺς, διαρκούντος τοῦ παγκοσμίου πολέμου. Τὴν γαλλικὴν βολὴν ἐβαλε πυροβόλον τῶν 190 χιλιοστῶν, κατασκευῆς τοῦ 1870, τὸ ὁποῖον ἦτο δεύτερον κατὰ σειράν τοῦ παλαιῦ Φιλίππλ ἐπακτίου πυροβόλου Ἐλ Καντάρ.

Τὸ πυροβόλον τοῦτο φέρει τὸν ὄρον τῆς, τοὺς δούλοπαρόικους τῆς τῆς ἡθῆς καὶ τὰ ἔθιμά της.

καὶ πρωθυπουργῶν. Σειρὰ Ἰσπανῶν καρδινάλιων διέπρεψαν κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἦττον ὡς ναύαρχοι, ἐνῶ ἡ Γαλλία ἐκυδερνήθη ἀπὸ δύο ἀνωτέρους κληρικούς, τὸν πολὺν Ρισελιέ καὶ τὸν Μαζαρίνον.

Ἀντιστρόφως, ὁ κατώτερος κλῆρος ἐνσωματοῦται εἰς τὴν τάξιν τῶν δούλοπαρόικων, ἀσχετῶς τοῦ ἐὰν ὁ γαιοδεσπότης φέρεται ἢ ὄχι κάπως εὐλαβέστερον πρὸς αὐτὸν ἢ τοῦ παραχωρεῖ οἰκίαν πλησιέστερον πρὸς τὴν κατοικίαν τοῦ ἢ τοῦ ἀναθέτει τὴν μόρφωσιν τῶν τέκνων του. Καὶ κατὰ τὴν ἀρχαίαν ἡττα ὑπῆρχον παιδαγωγοὶ δούλοι. Ἰατροὶ δούλοι κτλ., δίχως ὅμως νὰ ἀμφισβητήται ἡ ἰδιότης των ὡς δούλων. Διαφορὰ ἐπουσιῶδης, ἀλλὰ ἀξιοπαρατήρητος μεταξύ δούλοπαρόικων καὶ κατωτέρων ἱρέων, εἶναι ὅτι οἱ τελευταῖοι αὐτοὶ δὲν δικαιοῦνται πάντοτε μεριδίον ἐπὶ τῆς παραγωγῆς, ἀλλὰ οὐδὲ καὶ μισθοδοτοῦνται. Ἀποζοῦν ἀπλῶς στατὰ κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἦττον πενιχρῶς ἀπὸ... ἐλέη καὶ προσφοράς.

Μεταξὺ τῶν κυρίων αὐτῶν τάξεων, ὑπάρχουν θεσπιαῖς καὶ εἰς τὴν φεουδαλικὴν κοινωνίαν, τὰ ἑξῶς τάξεως κοινωνικὰ στρώματα. Αὐτὰ ἀπαρτίζονται κυρίως ἢ ἀπὸ διανοούμενον κόσμον, ὁ ὁποῖος δὲν ἐπιδίδεται μὲν εἰς τὴν δούλοπαρκοίαν, ἀποζῇ ἐν τούτοις, ὡς οἱ ἀρχαῖοι «οἰκέται», πλησίον τοῦ εὐγενούς, ἢ ἀπαρτίζονται ἀκόμη τὰ ἑξῶς τάξεως στρώματα, ἀπὸ κοινούς ἀλήτας, ἀνεστίας, πλανοδούς κτλ., οἱ ὁποῖοι οὐτε κατέχουν γῆν, οὐτε ἀνήκουν εἰς γῆν.

Ἐνα ἄλλο ἐξωφεουδαλικῆς τάξεως κοινωνικὸν στρώμα, προωρισμένον ὁμως νὰ παίξῃ σημαντικώτατον ἱστορικὸν ρόλον κατὰ τοὺς μετέπειτα αἰῶνας, εἶναι τὸ σχεδὸν σύνολον τῶν λεγομένων «ἐλευθέρων θιοτεχνῶν», ὡς λ.χ. οἱ «ἐλευθεροὶ τέκτονες», «ἐλευθεροὶ ἔμποροι», «ἐλευθεροὶ φρεατορρυθκταὶ» κτλ. Καὶ αὐτοὶ ἐπίσης δὲν ἔχουν γῆν καὶ δὲν εἶνε προσδεδεμένοι εἰς γῆν. Ἀπαρτίζουν τὸ μέγα μέρος τοῦ πληθυσμοῦ τῶν πόλεων, πολλὰ τῶν ὁποίων ἀποσπῶνται ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἀπὸ τὸ φεουδὸν τοῦ ἀρχόντος καὶ ἀποτελοῦν «ἐλευθέρους πόλεις». Ἀλλὰ εἶναι πολὺ ἐνωρίς διὰ νὰ ὀμιλήσωμεν περὶ τοῦ κοινωνικοῦ αὐτοῦ στρώματος, τὸ ὁποῖον σὺν τῷ χρόνῳ θὰ ἀποτελέσῃ τάξιν καὶ μάλιστα τόσοσιν ἰσχυράν — τὴν ἀστικήν, δηλαδὴ τὴν πόλεον — τάξιν, ἢ ὁποία καὶ θὰ ἐξαφανίσῃ τὰς δύο ἄλλας. Ἐν τῷ μεταξύ ἐνδιαφέρει ἀκόμη εἰς τὰς λεπτομερείας τῆς μεσότης ἐνδιαφέροντος, ἀκόμη δὲ καὶ γραφικῆς, ἡ διάρθρωσις τῆς φεουδαλικῆς κοινωνίας, μὲ τοὺς γαιοδεσπότης της, τοὺς πολεμιστάς της, τὸν κλῆρον της, τοὺς δούλοπαρόικους της τὰς ἡθῆς καὶ τὰ ἔθιμά της.

Εἰς τὸ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ὁ ρόλος ἐκὰς τῆς τάξεως καὶ ἐκάστου ἀτόμου.

ΠΛΑΤΩΝ, Ο ΚΟΡΥΦΑΙΟΣ ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ

Κατόπιν των δσων γενικών περι των κορυφαίων του Σωκράτους μαθητών γνωρίσαμεν εις το προηγούμενον, και έπειτα από τας συγκρίσεις τας όποιās έκάμομεν, καιρός είναι να γνωρίσωμεν λεπτομερέστερον και κατά πλέον συγκεκριμένον τρόπον τον Πλάτωνα, τόσο ως Σωκρατικό, όσο και ως αυτότελή φιλόσοφον.

Οί κατά καιρούς βιογράφοι του μεγάλου φιλοσόφου δεν συμφωνούν απόλυτως, όσον άφορᾷ ώρισμένας βιογραφικάς λεπτομερείας. Κατά τους μὲν, ο Πλάτων έγεννήθη εις Αθήνας, κατ' άλλους όμως έγεννήθη εις Αίγυπτον. Ός προς την χρονολόγαν πάλιν της γεννήσεώς του, άλλοι τοποθετούν αυτήν περί μήνα Θαργηλιώνα (μήνα Μάϊον δηλαδή) του έτους 427, κατ' άλλους δέ έγεννήθη περί μήνα Σκιροφοριώνα (Ιούνιον) του έτους 428 π. Χ. Φυσικά, αί μικραί αύται διαφοραί δεν παίζουν σοβαρόν ρόλον βιογραφικόν, γεγονός δέ παραμένει και σημασίαν έχει ότι ο Πλάτων ήλθεν εις τον κόσμον κατά τα πρώτα έτη του Πελοποννησιακού Πολέμου.

Αντιθέτως προς την κοινωνικήν κα ταγωγήν του Σωκράτους — προελθόντος έκ λαϊκών στρωμάτων — ο Πλάτων κατήγετο προφανώς έξ άριστοκρατικής οικογενείας. Είτε Αθηναίον τον δεχθώμεν, είτε Αιγυπτίον, θάβαιον είναι ότι έλογίζετο ως άνήκων έκ πατρός μὲν, του Αρίστωνος, εις τὸ γένος του Κόδρου, έκ μητρός δέ, της Περικτιόνης, εις τὸ γένος του Σόλωνα. Λεπτομέρειαι της κοινωνικῆς αὐτῆς καταγωγῆς πολλά εξηγούν ως προς τας πολιτικές και κοινωνικάς του ιδέας. Έκ μητρός συγγένευσος προς τον Κριτίαν, αρχηγόν των Τριάκοντα, έπιφανή δέ επίσης ποιητήν και σοφιστήν, ο όποιος ήτο εξάδελφος πρώτος της Περικτιόνης. Επίσης ήτο άνεψιός άλλου σημανόντος προσώπου του Χαρμίδου, αδελφού της μητρός του, και μέλους επίσης του Συμβουλίου των Τριάκοντα.

Τὸ όνομα του Πλάτων δεν ήτο τὸ πραγματικόν του όνομα αλλά... παρεπώνυμον ή ακόμη κοινότερον «παρατσούκλι». Τὸ προέδωσαν τὸ «παρατσούκλι» αὐτὸ, με χλευαστικούς σκοπούς, διότι είχαν υπερμέτρως πλατείς ώμους, όσον επίσης και την κεφαλὴν. Αὐτὸ λοιπόν τὸ «Πλάτων» αντιστοιχεί με κάτι ανάλογον πρὸς τὸ σύγχρονόν μας «πλατέας», «ψηλέας», κ.τ.λ. Τὸ πραγματικόν του όνομα, τὸ όποιον περιέπεσεν εις πλήρη άφάνειαν ἀνά τούς αἰώνας, ήτο... Αριστοκλῆς.

Παρά τὸ γεγονός ότι ή γέννησις και ή νεανική του ηλικία συμπίπτουν με την ιστορικότεραν περίδον της Αθηναϊκῆς κοινωνίας, εντούτοις ελάχιστος πληροφορίας έχομεν περί του βίου του.

Αντιστρόφως, κατέχομεν πλήρως τὸ περιβάλλον μέσα εις τὸ όποιον άναπτύχθη ο Πλάτων, και τας συνθήκας υπό τας όποιās εξεδηλώθησαν αἱ πρωταί φιλοσοφικαί του ιδέαι. Εύρισκόμεθα εις τας Αθήνας, τας μεταπολεμικάς της εποχίας εκείνης, όπου τὰ πλεόν άνοσίου πολέμου δεν

εξοβυσαν την ζωήν και άκτινοβολίαν του άσπεως. Αἱ Αθήναι εξακολουθοῦν να είναι τὸ κέντρον, πνευματικόν και καλλιτεχνικόν της όλης Ελλάδος. Καί δι' αὐτό, εάν ακόμη κατήγετο έξ Αιγίνης, ο Πλάτων δεν ήδύνατο να εύρη θέσιν εις την Ελληνικήν πνευματικήν ζωήν, παρά εις τας Αθήνας. Χαρακτηριστικά γνωρίσματα της πολιτικῆς καταστάσεως της εποχῆς εκείνης είναι ή άνατροπή του θεσμοῦ των Τριάκοντα, τον όποιον επέβαλλεν ή νικητρια Σπάρτη και ή πλήρης επικράτησις της Λαοκρατίας. Η πολιτι-

Πλάτων.

κή αὐτή κατάσταση συμβαδίζει με μίαν κρίσιμον κοινωνικήν καμπήν, έκδηλουμένην άφ' ενός μὲν εις συγκέντρωσιν πλούτου, άφ' άλλου δέ εις την εμφάνισιν μεγάλης πενίας «φτωχολογίας». Χαρακτηριστικόν γνώρισμα της «φτωχολογίας» του καιρού εκείνου, είναι ότι αὐτή συμπεριλαμβάνει, τον όχλον θεβαίως, αλλά και τούς... άριστοκράτας, οί όποιοι άντέδρασαν εύθους έξ αρχῆς από της εμφανίσεως του έμπορίου και υπέστησαν την ολκτρον τέραν οικονομικήν «καταβαράθρωσιν, συναποκομίζοντες έξ αὐτῆς πικρίαν, έκδικητικότητα, φθόνον, αλλά και περιφρόνησιν έναντίον των «νεοπλούτων» της εποχῆς.

Αντιθέτως όμως, από ότι συμβαίνει εις άλλας καμπάς της κοινωνικῆς Ιστορίας, ο πλούτος και ή εύεξία δεν είναι αποκλειστικά προνόμια όλίγων. Εις την μεγάλην της πλειονότητα, ή άστική λεγομένη μεσαία τάξις εύπηρελ. Ός φύσει και θέσει άριστοκράτης, ο Πλάτων δεν είναι δυνατόν παρά να έκδηλώνη τὰ συναισθήματα και τας σκέψεις — από οικονομικῆς, πολιτικῆς, ακόμη και διαλεκτικῆς άπόψεως — της ξεπεσμένης άριστοκρατίας των Αθηνών, ή όποια άποστρέφεται την Αγοράν και τούς λαοκρατικούς θεσμούς. Παρ' όλα όμως αὐτά, ο Πλάτων, δεν προβαίνει εις κοινωνικήν τρόπον τινά αυτοκτονάν, ως παρ' όλίγον να προέβαινε ο προγενέστερός του Ιστοικός Θουκυδίδης, ξεπεσμένος επίσης άριστοκράτης. Δεν άποσύρεται όμοῦ με τούς δυσηρεστήμένους εις Αλιμόντα («Αλιμον»), και

δεν περιορίζεται, εύτυχῶς, ως εκείνοι, εις τὸ να... κλαίη την μοίραν του. Η πολυθόρυβος Αγορά του έμπνέει τὰ πλεόν αντίθετα αισθήματα: άπογοήσιασμόν, αλλά ταυτόχροτως και... γοητείαν. Γύρω από την Αγοράν εκείνη δονείται και πάλλει ή ζωή του Ασπεως, αλλά και ή ψυχή της Ελλάδος. Αὐτοῦ δεν εμφανίζονται μόνον έμποροι και κάπηλοι, και δεν άντηχεί μόνον ο ήχος των άργυρίων. Είναι τὸ κέντρον των φιλοσοφικών έκδηλώσεων, των πολιτικών ζυμώσεων, των διανοητικών μεγαλουρημάτων. Η πόλις όλόκληρος βρίθει λαμπρῶν αγαλμάτων και άριστουργημάτων, όμοίων πρὸς τὰ όποια δεν έγνωρίσεν άλλποτε καί ποθενά ο πολιτισμός. Η Ελληνική δραματουργία γνωρίζει τὸ κατά κόρυφον της άκμῆς της. Η ρητορική τέχνη άναπτύσσεται άλματωδώς, χάρις εις τὸ νέον πολιτεῦμα. Ταυτόχροτως αναφαίνεται λαμπρότερα από κάθε άλλην εποχήν ή πεζογραφία.

Αξιον παρατηρήσεως είναι ότι, δεν έχομεν εις τον Πλάτωνα, εικόνα σαφή της έπελθούσης μεταλλαγῆς. Τοῦτο προφανώς όφείλεται εις τὸ νεαρὸν άκμή της ηλικίας του. Ός έκ τούτου δεν ήδύνατο να διατηρήσῃ βαθείαν άνάμνησιν των τότε γεγονότων. Ζήτημα έγεννήθη περί του εάν και κατά πόσον, ο Πλάτων υπηρέτησε την πατριδα του κατά τὰ τελευταία έτη του πολέμου. Αποδίδεται εις τοῦτο σημασία, διὰ να εξακριβωθῇ, από πότε εξεδηλώθη ή έμπρακτος αντίδρασίς του κατά της Πολιτείας, ή όποια τον εξέθρεψεν. Εάν, πράγματι, δεν υπηρέτησεν ως στρατιώτης, αὐτὸ ασφαλώς δεν όφείλεται εις έκ μέρος της οικογενείας του αντίδρασιν, ως συνέβαινε με πλείστας άλλας άριστοκρατικές οικογενείας. Οί δύο του αδελφοί, Γλαύκων και Αδείμαντος, ασφαλώς υπηρέτησαν. Αρα, ο Πλάτων δεν άνταπεκρίθη εις τὰ πολιτικά του καθήκοντα διότι προφανέστατα από νεαράς ακόμη ηλικίας ήσκησεν αντίδρασιν, και ιδία μάλιστα πρωτοβουλία. Αληθές είναι ότι οί μετέπειτα θαυμασταί του, θελοντες να προσδώσουν εις αὐτόν τὸ κύρος του καλοῦ πολίτου, υπέστηρίξαν ότι έλαθε μέρος εις την έν Αργινοῦσαις ναυμαχίαν (406 π.Χ.) Αλλά αὐτὸ φαίνεται μάλλον, εύλα βής... Ιστορικῇ νοθεία. Επεμείναμεν επί της λεπτομερείας αὐτῆς, διότι μάς παρέχει την χαρακτηριστικὴν σύγκρισιν μεταξύ Πλάτωνος και Σωκράτους, όσον άφορᾷ τὸςω την στάσιν των έναντι της πολιτείας.

Με τον θάνατον μέσα του, ο Σωκράτης, διδάσκει την υπακοήν εις τούς πατρίους νόμους, δίχως να φαίνεται να κάμῃ διάκρισιν περί του εάν ή άριστοκρατία ή ο λαός έκαμε τούς νόμους αὐτούς, άνευ των όποιων δεν δύναται να υπάρξῃ ή Πολιτεία. Ενώ δίχως έωγνησῶς ο Πλάτων έμμένει από αρχῆς μέχρι τέλους εις την αντίδρασιν του. Ηδη, έχομεν την κλειδα «Πολιτείας» του.

Η Πυρολατρεία

Έκ πρώτης όψεως, τὸ φαινόμενον της Πυρολατρείας φαίνεται σήμεραν ως μία περίεργος μορφή λατρείας. Έν τούτοις, ή λατρεία του πυρός, υπήρξε τόσο διαδεδομένη ανά την ανθρωπότητα, έπεκράτησε δέ τόσον ώστε, άναμνήσεις και λείψανα αὐτῆς έπανευρίσκουμεν όχι μόνον εις την θρησκείαν των αρχαίων Ελλήνων, αλλά και εις την ημετέραν έξ άποκαλύψεως χριστιανικήν θρησκείαν.

Οί λόγοι της τοιαύτης διαδόσεως και επικρατήσεως της πυρολατρείας, ιδίαις εις τούς άριους λαούς, εξηγείται διὰ της ύψιστης σπουδαιότητος του πυρός, και του ρόλου του εις τον ανθρώπινον βίον. Αἱ πρακτικά όφέλεια τας όποιās παρέσχε τὸ στοιχείον αὐτὸ εις την καθόλου κοινωνικήν ζωήν των ανθρώπων συνετέλεσε ένωρίτατα εις τὸ να θεωρηθῇ τὸ πῦρ ως Ιερόν και άγιον, άκόμη δέ ως «τοτέμ» — ως θρυλικός δηλαδή πρόγονος και τροφός του ανθρώπου. Η πυρολατρεία, υπό έξευγενισμένην θεοδαίως μορφήν, έκαμε τόσην έντύπωσιν εις τούς αρχαίους Έλληνες, ώστε όχι μόνον ή τότε θρησκεία, αλλά και ή φιλοσοφία, εξεώρθησε τὸ στοιχείον τοῦ Παντός. Εις τὸ θρησκευτικόν πάλιν έπίπεδον την λατρείαν του πυρός έκπροσωπεῖ ή Θεά Έστία, Θεά της οικογενείας αλλά και του άσπεως, πρωτότοκος και πρωτοκαθέδρος αδελφῶ των μεγάλων θεοτήτων του ελληνικοῦ

πανθέου, Διός και Ήρας, Δήμητρος, Ποσειδῶνος και Πλούτωνος, δηλαδή του Αδου. Έξ άλλου, ο Ήφαιστος, εἶνε ή προσωποποίησης των από του πυρός όφέλειων ή θλαδών, τὸ δέ δραματικόν άνδραγάθημα του Προμηθέως έκδηλοῖ σαφέστατα την υπό του πυρός δημιουργουμένην πρόδον. Θρησκευόμενοι και φιλόσοφοι πιστεύουν ότι εις τὸ κέντρον της γῆς υπάρχει φλέγουσα έστία. Οί Δελφοί, οί όποιοι έθεωροῦντο ως ο «όμφαλός της Γῆς», τιμῶνται ως «κοινή έστία» της ύψηλίου. Οί όρφικοί και οί Πυθαγόρειοι εύρύνουν άκόμη περισσότερο την σημασίαν και την λατρείαν του πυρός. Με την σειράν των οί Ρωμαῖοι έγκαθιδρύουν τον θεσμόν των Έστιάδων. Τὸ πῦρ Ισοδυναμεῖ πρὸς αὐτήν ταύτην την ζωήν της πόλεως. Έ. άπόσθεσίς του σημαίνει έλλειψιν φωτός και θερμότητος, άρα καταστροφήν. Διὰ τοῦτο και ή εύτυχία και ή δύναμις του Ρωμαϊκοῦ Κράτους εξαρτῶνται από την διαιώνισιν του πυρός.

Αλλά εκεί όπου ή πυρολατρεία εγνωρίσεν άκόμη μεγαλυτέραν διάδοσιν και επικράτησιν εἶνε ή Α. νατολή. Έν πάση περιπτώσει, εις τας Ινδίας έπιστεύετο πάντοτε ότι ή σθεσίς του Ιεροῦ πυρός εσήμαινε άναπτρεπτον καταστροφήν της φυλῆς. Ητο δέ τόσον αληθές αὐτό, ώστε, όταν συνέβαινε παρόμοιον δυστύχημα, ή φυλή δεν άνέμενε τον θάνατόν της, αλλά έσπευδε πρὸς αὐτόν. Χαρακτηριστική εἶνε ή άπώλεια μεγάλης Ινδικῆς φυλῆς, διότι ο νεανίας εις τον όποιον είχαν άνατεθῇ ή φύλαξις του Ιεροῦ πυρός παρημέλησε τὰ καθήκοντά του και άφῆκε την κοινήν έστίαν να σθῶσῃ.

Ολόκληρος ή Ινδική θρησκεία δοινείται υπό του παλμοῦ της λατρείας του πυρός, τὸ όποιον προσωποποιεῖ ο Θεός Αγνι. Χαρακτηριστική εἶνε και αὐτή άκόμη ή γέννησις του Θεοῦ, ο όποιος ήλθεν εις τον κόσμον έκ τριβῆς. Ο Θεός Αγνι εἶνε ή προσωποποίησης της έννοικούσης εις τὸ Σύμπαν ζωῆς, εἶνε δέ άπερίοριστος ή Ισχύς του. Ο Αγνι εἶνε ο μόνος πανίσχυρος, αλλά και παντοδύναμος Θεός των Ινδών. Ρητῶς δέ αναφέρεται εις τας Βάδας, ότι διὰ του πυρός κυβερνᾷ ο άνθρωπος μετά θεας παντοδυναμίας τὸ Σύμπαν.

Ιδιαιτέρως ελάτρευθη τὸ πῦρ από τούς Πέρσας. Τὸ στοιχείον τοῦτο και ή λατρεία του άποτελεῖ την θάσιν της σπουδαίας εκείνης θρησκείας του Ζωροάστρου. Αλλά και μετά τον θρη-

σκείαρχον αὐτόν, οί διάδοχοί του εξακολουθοῦν να υποστηρίζουν ότι δεν δύναται να υπάρξῃ θρησκεία άνευ λατρείας του πυρός. Η περίφημος «Α. νέστα» — τὸ τυπικόν της Περσικῆς θρησκείας — περιέχει τρόπους διαφόρους λατρείας του πυρός. Η πρώτη, θεθαίως, ένδειξις λατρείας, εἶνε ή μέριμνα όπως μη κατασθεσθῇ ποτὲ τὸ πῦρ. Κατά τας μεγάλας τελετάς, άνάπτουνται μεγάλαι πυραί, γύρω από τας όποιās τόσον τὸ Ιερατεῖον όσον και ο λαός χορεύουν Ιερούς χορούς. Η άρχή του Περσικοῦ έτους, άναγγέλλεται με μεγάλας πυράς, τας όποιās προσκυνοῦν οί πιστοί.

Τὸ ότι ή πυρολατρεία εἶνε άρχαιοτάτη θρησκευτική μορφή εμφαίνεται άκόμη δέ τοῦτο ότι, τὸ πῦρ ελάτρευετο πρὶν άκόμη υπάρξουν νοαί και εύκτήριοι οίκοι.

Κατ' αρχάς, ή λατρεία του πυρός έκτελεῖται επί φορητῶν θωμῶν, μεταφερομένων από τόπου εις τόπον. Επειτα, όταν Ιδρύωνται νοαί, τὸ πῦρ διατηρεῖται και λατρεύεται εις τὰ εδῶτα ή εις τὰ Αγία των Αγίων.

Ο Χριστιανισμός έκράτησεν ως μακρυνήν άνάμνησιν της πυρολατρείας τον συμβολισμόν των κανδηλῶν, κηρίων κτλ., έπίσης δέ θεωρεῖ δικαίως τὸ πῦρ ως δύναμιν άποκαθάρσεως διὰ της όποιας άπολυμαίνεται ο σύμπας υλικός κόσμος.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τὸ φαινόμενον της... ονολατρείας.

ΠΩΣ ΓΙΝΕΤΑΙ Ο ΤΥΡΟΣ ΡΟΚΦΟΡ

Τὸ ροκφόρ καλεῖται οὕτω έκ του χωρίου Ροκφόρ της Νοτίου Γαλλίας, όπου κατεσκευάσθη τὸ πρώτον. Ο τρόπος της κατασκευῆς του δεν διαφέρει πολὺ από τον τρόπον κατασκευῆς των άλλων ειδῶν τυροῦ, οί όποιοι ύφίστανται μακράν ζυμῶσιν. Γίνεται και διὰ τὸ ροκφόρ συνεχές άνάδευμα μετά τας δύο θερμάνσεις του γάλακτος, έπειτα δέ άποθήκευσις και μετατόπισις συχνῇ διὰ να άπομακρυνθοῦν τὰ υγρά. Γάλα χορημννται άποκλειστικῶς πρόβειον. Όταν γίνῃ ή ώρίμανσις — εις τινα δέ τυροκομεία και πρὸ αὐτῆς — προστίθενται εις τὸ τυρόπηγμα όπορία πενικιλίου — ειδους μυκήτων — τὰ όποια και προσδίδουν εις τὸ εἶδος αὐτὸ του τυροῦ την ιδιόζουσαν γεύσιν του. Η άνάμειξις γίνεται διὰ των χειρῶν ή διὰ μηχανῆς. Επειτα ο τυρός χωρίζεται εις τὰ τεμάχια αὐτοῦ άποθηκεύονται εις τὰ σπήλαια του Ροκφόρ. Εἰς άλλὰ μέρη, όπου κατασκευάζεται ροκφόρ κατά μίμῃσιν, ή άποθήκευσις, κατά την όποιαν κυρίως συντελεῖται ή ώρίμανσις, γίνεται εις τεχνητάς ψυγαί-

ΔΑΥΪΔ: Ο ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΟΥ ΙΣΡΑΗΛ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 283)

κει 'Εάν πλαγιάσω εἰς τὸν "Αἰθρῶν ἰ-
δοῦ σύ... Εἰς σέ, τὸ σκότος εἶνε ὡς
τὸ φῶς... (Ψαλμὸς 139ος).

Καὶ τί ἀπέγινεν ὁ "Εβραῖος ἀνὰ
τῶν αἰώνων, κατατρεγμένος ὑπὸ ὧλων;
Μήπως ἀπηγορεύθη, ἡτοκτόνησεν ἡ
ἐξορία ἀθέσπης; "Οχι! Ὁ "Εβραῖος,
ὁ ἀληθινὸς θρησκός, παρ' ὅλα τὰ δει-
νά δὲν ἐγνώριζεν ἀπογοήτευσιν, ἀπη-
χθάνετο τὰς αὐτοκτονίας παντὸς εἴ-
δους. "Αντὶ ἐκ τῆς Βίβλου ἐν γένει
νέας δυνάμεις ἵνα δύναται νὰ ἀντιμε-
τωπίσῃ τὸν κίνδυνον! «Εἰδὼν δὲν ἦτο
ὁ Κύριος (τοῦτέστιν ἡ πίστις πρὸς Αὐ-
τὸν) μεθ' ἡμῶν, τότε τὰ ὕδατα τὰ ἐ-
πηρμένα ἤθελον περάσαι ἐπάνωθεν τῆς
ψυχῆς ἡμῶν...» (124ος Ψαλμὸς).

Καὶ ἴσως νὰ μὴν ἠκούαμεν παράπονα
τῶν βασάνων ἐκ μέρους τοῦ λαοῦ ἐάν
δὲν ὑπῆρχεν ἐνώπιον αὐτοῦ μία ὕψηλο
τέρα ἰδέα, ἕνας ἰδανικὸς σκοπός; νὰ
παρastiση τὸν Θεὸν ὡς τὸ τελειότε-
ρον πνευματικὸν "Ο ν, τὸ ὁποῖον ἐ-
δημιούργησε καὶ κυριαρχεῖ ἐπὶ τοῦ σύμ-
παντος, ἔχον εἰς τὸ πλεῖστον τοῦ τὸν
"Ισραὴλ (στενὸς ἐθνισμός) διὰ τοῦ ὁ-
ποῖου ἐκδηλώνονται αἱ ἐξ ὁδοῦ τῆς
ἐξουσίας, ὡς καὶ αἱ «βουλήσεις» του.
Αἱ περιστάσεις, ὡς γνωρίζομεν, δὲν ἐ-
πέτρεπον εἰς τὸν "Ισραὴλ νὰ πραγμα-
τοποιήσῃ τὸν σκοπὸν του, νὰ σκορπίσῃ
τὰ νέφη ἄττινα ἐβόλωναν τὴν «πραγμα-
τικότητά» του. Αἱ περιστάσεις, σχεδὸν
δὲν ἔδωκαν εἰς αὐτὸν τὴν εὐκαιρίαν νὰ
ἐκδηλώσῃ τὰς ιδιότητάς τας ὁποίας ἀ-
πέδωκαν εἰς αὐτὸν. Τούτων ὅλων. Οὗτος
εἶχε πέσει πολὺ ἐνώπιον τῶν εἰδωλο-
λατρῶν! Ἡ ἀγάπη τοῦ "Ισραὴλ πρὸς
τὸν Θεόν, πηγὴ τῆς παγκοσμίου δικαί-
οσύνης, ἦτο τόσο μεγάλη, ὥστε ἡ ψυ-
χή του δὲν ἠδυνήθη πλέον νὰ κρατηθῇ
καὶ ἐξέσπασε εἰς τὰ κλάματα:

«Τὰ δάκρυά μου ἔγιναν τροφή μου
ἡμέραν καὶ νύκτα, ὅταν μοὶ λέγωσι
καθ' ἡμέραν: Ποῦ εἶνε ὁ Θεός σου;
Οἱ ἐχθροὶ δυνεῖζόντες με, συντόλθουσιν
τὰ ὀστά μου λέγοντές μου καθ' ἡμέ-
ραν: Ποῦ εἶνε ὁ Θεός σου; Θεέ! Μὴ
σιωπήσῃς, μὴ σιγήσῃς καὶ μὴ ἡσυχάσῃς
Θεέ, διότι ἰδοὺ οἱ ἐχθροὶ σου θορυβοῦ-
σι καὶ οἱ μισοῦντές σε, ὕψωσαν κεφα-
λήν. Διὰ τοῦτο θέλεις κάμει αὐτοὺς νὰ
τρέψωσι τὰ νῶτα, ὅταν ἐπὶ τὰς χορδὰς
σου ἐτοιμάσῃς τὰ βέλη σου κατὰ τοῦ
προσώπου αὐτῶν! Ὑψώθητι Κύριε ἐν
τῇ δυνάμει σου, θέλομεν ὑμνεῖ καὶ ψαλ-
μοδεῖ τὴν δυνάμειν σου. (Ψαλμοὶ 22ος,
42ος, 21ος, 83ος)».

Καὶ ζητεῖ ἐκδίκησιν ἀπὸ τὸν δίκαιον
Θεὸν μόνον καὶ μόνον διότι ἐτόλμη-
σαν νὰ θίξουν αὐτόν!...

"Ὅσον ἀφορᾷ τὸν "Ισραὴλ, ἰούτος
δὲν ζητεῖ ἐκδίκησιν ἀπὸ τὸν Θεὸν διὰ
τὰ σωματικά του δεινά, ἴσως διότι κα-
λῶς γνωρίζει, ὅτι δὲν ὑπάρχει καὶ δὲν
ὑπῆρχεν ἀκόμη καὶ ἀπὸ τὴν "Αρχαί-
ότητά, μέτρον μετρήσεως τῶν κακουχι-
ῶν του διὰ τοῦτο θὰ ἡσθάνετο λίαν
εὐτυχὴς ἐάν τ ο ὅ λ α χ ἰ σ τ ο ν ὁ
Θεὸς ἤθελε δώσει εἰς αὐτὸν ἔτη εὐτυ-
χίας ἰ σ α πρὸς τὰ τῶν δεινῶν του:
«Εὐφρανόν ἡμᾶς ἀντὶ τῶν ἡμερῶν καθ'
ἃς ἐθλίψας ἡμᾶς, τῶν ἐτῶν καθ' ἃ ἐλ-
δομεν κακά.» (Ψ, 90ος);

ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ἡ φυλακὴ καὶ οἱ φυλακισμένοι

$$\begin{matrix} A & \begin{matrix} 3 & 3 & 3 \\ 3 & & 3 \\ 3 & 3 & 3 \end{matrix} \end{matrix}$$

$$\begin{matrix} B & \begin{matrix} 4 & 1 & 4 \\ 1 & & 1 \\ 4 & 1 & 4 \end{matrix} \end{matrix}$$

$$\begin{matrix} \Gamma & \begin{matrix} 2 & 5 & 2 \\ 5 & & 5 \\ 2 & 5 & 2 \end{matrix} \end{matrix}$$

$$\begin{matrix} \Delta & \begin{matrix} 1 & 7 & 1 \\ 7 & & 7 \\ 1 & 7 & 1 \end{matrix} \end{matrix}$$

$$\begin{matrix} E & \begin{matrix} 0 & 9 & 0 \\ 9 & & 9 \\ 0 & 9 & 0 \end{matrix} \end{matrix}$$

$$\begin{matrix} Z & \begin{matrix} 5 & 0 & 4 \\ 0 & & 0 \\ 4 & 0 & 5 \end{matrix} \end{matrix}$$

νους εἰς κάθε πλευρὰν (πίν. Γ) καὶ ὁμοῦς
ἐν τῷ μεταξὺ, οἱ τέσσαρες φυλακισμέ-
νοι ἐπέστρεψαν καὶ ἔφεραν μαζί τους
ἄλλους 4 σκηνόφους τε.

"Ὁ δεσμιοφύλαξ ἐπισκέπτεται τὰ κελ-
διὰ τετάρτην φορὰν καὶ μένει ἡσυχος
(πίν. Δ). Σὲ κάθε πλευρὰ εὐρίσκον-
ται 9 ἄνδρες καὶ μόλις 4 νέοι ἐπὶ
σκέπται τῶν φυλακισμένων ἔχουν εἰς-
δοῦσι εἰς τὰ κελιά.

"Ὁ δεσμιοφύλαξ κάμει ἄλλας δύο ἐ-
πισκέψεις καὶ πάλιν εὐρίσκει 9 ἄνδρας
σὲ κάθε πλευρὰ καὶ μόλις 4 νέους ἐπὶ
πρώτην φορὰν (πίν. Ε) εἶχαν εἰ-
σέλθει 4 νέοι ἐπισκέπται καὶ τὴν δευ-
τέραν φορὰν (πίν. Ζ) ὅλοι οἱ ἐπισκέ-
πται εἶχαν φύγει, διευκολύνοντες τὴν
δραπέτευσιν καὶ ἐξ ἐκ τῶν ἐγκαθειρ-
κτων.

Εἶνε εὐκόλον νὰ καταλάβῃ κανεὶς
πὺς ἐξαπατᾶται ὁ δεσμιοφύλαξ. Με-
τρώμενος κατὰ πλευρὰν, μετρεῖ δύο φο-
ρὰς τοὺς ἐγκαθειρμένους τῶν γωνιακῶν
κελλίων.

Μολοντὸν γεμίζουν τὰ κελιά ἐκά-
στης γωνίας καὶ ἀδείξουν τὰ με-
σαία, ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐγκαθειρμένων μέ-
νει ὁ ἴδιος εἰς κάθε πλευρὰν, ὁ συν-
ολικὸς δὲμος ἀριθμὸς τῶν φυλακισμέ-
νων μειοῦται. Τὸ ἀντίθετον συμβαίνει
ἐάν γεμίζουν τὰ μεσαία κελιά καὶ ἀ-
δειάζουν τὰ γωνιακά.

Διὰ τῆς μεθόδου τοῦ ρεφενέ

Τρία ἄτομα γεννιᾶται μαζί. Τὸ
πρῶτον προσφέρει στὴν παρὰ 5 πιάτα

τα φαγητοῦ, τὸ δεύτερον τρία, τὸ τρί-
τον τέσσαρα. "Ὅταν πρὸκειται νὰ κατα-
βληθῶν ἀπὸ κοινῶν τὰ ἐξόδα τοῦ
γεύματος, ὁ τρίτος φίλος δίδει 40
δρχ. διὰ νὰ πληρώσῃ τὸ μερίδιόν του.
Τί πρέπει νὰ λάβουν οἱ δύο πρῶτοι
ἀπὸ τὸ ποσὸν αὐτὸ, ἐάν ὑποθεθῇ ὅτι
ὅλα τὰ προσκομισθέντα πιάτα φαγη-
τοῦ, ἐστοίχιζαν τὸ ἴδιον;

Ἐάν δὲν σκεφθῇ κανεὶς καλὰ, θὰ
ἀπαντήσῃ ἀφελέστατα, ὅτι ὁ πρῶτος
φίλος θὰ λάβῃ 25 δρχ. καὶ ὁ δεύτερος
15 δρχ. Ἡ ἀπάντησις αὕτη θὰ εἶνε
ἀνακριδής.

Ἀφοῦ ὁ τρίτος πληρώνει 40 δρχ.,
τὸ γεῦμα στοίχιζει ἐν ὅλῳ 120 δρχ.
Κάθε πιάτῳ στοίχιζει ἐπομένως:
 $120 \div 8 = 15 \delta \chi.$

"Ὁ πρῶτος φίλος ἔδωκε 15X5=75
δρχ., ἐπομένως πρέπει νὰ λάβῃ 35 δρ.
"Ὁ δεύτερος ἔδωκε 15X3=45 δρχ.,
πρέπει νὰ λάβῃ ἐπομένως 5 δρχ.

Ἐνα ἀρχαῖον πρόβλημα

Ἡ ζωὴ τοῦ Διοφάντου

"Ἰδοὺ ὁ τάφος ποὺ περικλείει τὴν
τέφραν τοῦ Διοφάντου. Εἶνε πρωτότυ-
πος, διότι μὲ μερικὸς μαθηματικὸς
τύπος μᾶς πληροφορεῖ περὶ τῆς ζωῆς
τοῦ ἀρχαίου σοφοῦ. Ὁ Διοφάντης ἐ-
μεινε παιδί ἐν ἔκτον τῆς ζωῆς του.
Ὑστερα ἀπὸ ἕνα ἄλλο δωδέκατον, τὰ
αἰγούλα του ἐκαλύφθησαν ἀπὸ γένεια.
Ὑστερα ἀπὸ ἕν ἑβδόμον ἐννιμφύθη.
Μετὰ πέντε ἔτη ἀπέκτησε υἱόν. Ἀλλὰ
τὸ παιδί αὐτὸ στάθηκε πολὺ ἄνυχο,
γιατὶ παρὰ τὴν ἀγάπην τοῦ τοῦ εἶχαν
οἱ γονεῖς του, πέθανε εἰς τὸ ἡμισυ
τῆς ἡλικίας ποὺ ἐφθάσε ὁ πατέρας του.
Ὁ Διοφάντης ἔζησε ἄλλα τέσσαρα ἔτη,
τροσπαθώντας νὰ λησμονήσῃ τὸν πόνον
τοῦ με ἔρυνες σχετικὰς με τὴν ἐπι-
στήμην τῶν ἀριθμῶν.

Ἐάν ὑποθέσωμεν Ἡ τὴν ἡλικίαν κα-
τὰ τὴν ὁποίαν ἀπέθανε ὁ Διοφάντης, ἐ-
χομεν:

$$\begin{matrix} H & H & H & H \\ + & + & + & + \\ 6 & 12 & 7 & 2 \\ \hline H & \end{matrix}$$

Ἡ λύσις τῆς ἐξίσωσως μᾶς δι-
δει:

$$H = \frac{756}{9} = 84 \text{ ἐτῶν}$$

"Ὁ Διοφάντης ἔμεινε ἐπομένως παι-
δί μέχρι τοῦ 14ου ἔτους. Εἰς ἡλικίαν
21 ἐτῶν ἀρχισε νὰ ἔχη γένεια. Ἐννι-
μφύθη 33 ἐτῶν. Ἀπέκτησε παιδί εἰς ἡ-
λικίαν 38 ἐτῶν. Εἰς ἡλικίαν 80 ἐτῶν
ἔχασε τὸ παιδί του.

Τὰ δεδομένα αὐτὰ περὶ τῆς ζωῆς
τοῦ Διοφάντου τὰ ὁποῖα ὁ Γάλλος μα-
θηματικὸς Σονὴ ἐδανείσθη ἀπὸ τὴν
«Ἑλληνικὴν Ἀνθολογίαν», δὲν φαίνε-
ται νὰ παρέχουν μεγάλο ἱστορικὸν ἐν-
διαφέρον. Μᾶλλον ἐπενόηθησαν ἁπλῶς
διὰ νὰ χρησιμεύσουν εἰς τὴν διατύπω-
σιν ἐνὸς μαθηματικοῦ προβλήματος.

ΗΝΩΜΕΝΑΙ ΠΟΛΙΤΕΙΑΙ

Αἱ Ἠνωμέναι Πολιτεῖαι τῆς Βορείου
Ἀμερικῆς εἶναι ἐν τῶν κυριωτέρων κα-
τὰ τὴν ἔκτασιν, τὸν πληθυσμὸν καὶ
τὸν πλοῦτον κρατῶν τοῦ κόσμου. Εἰ-
δικώτερον ἀπὸ ἀπόψεως ἐμβαδοῦ κατέ-
χουν τὴν τετάρτην θέσιν, ὑστεροῦσαι
μόνον ἐναντι τῆς Βρετανικῆς Αὐτο-
κρατορίας, τῆς Γαλλικῆς Αὐτοκρατο-
ρίας καὶ τῆς Ἑνώσεως Σοβιετικῶν
Σοσιαλιστικῶν Δημοκρατιῶν (Ρωσί-
ας), ἀπὸ δὲ τὴν ἄποψιν τοῦ πληθυσμοῦ
τὴν τετάρτην καὶ πάλιν, ὑστεροῦσαι
ἐναντι τῆς Βρετανικῆς Αὐτοκρατορίας,
τῆς Κίνας καὶ τῆς Ρωσίας. Αἱ
Ἠνωμέναι Πολιτεῖαι κεῖνται εἰς τὸ μέ-
σον τῆς Βορείου Ἀμερικῆς ἐκτείνόμε-
ναι ἀπὸ τὸν Εἰρηνικὸν Ὠκεανὸν μέ-
χρι τοῦ Ἀτλαντικοῦ καὶ ὀριζόμεναι
πρὸς βορρᾶν ἀπὸ τὸν Καναδᾶν καὶ
πρὸς νότον ἀπὸ τὸν Μεξικόν.

Μαζὶ μετὰ τὴν Ἀλάσκαν, ἡ ὁποία εὐ-
ρίσκεται εἰς τὸ βορειοδυτικὸν ἄκρον
τῆς Βορείου Ἀμερικῆς καὶ μετὰ τὰς ἐ-
ξωτερικὰς κτήσεις τοῦ κράτους τῶν Ἠ-
νωμένων Πολιτειῶν κατὰ μέτρον ἐμβα-
δῶν 9682.070 τετραγωνικῶν χιλιομέ-
τρων, δηλαδὴ ὅσον περίπου ὁλόκληρος
ἡ Εὐρώπη, ἀριθμεῖ δὲ πληθυσμὸν 140
ἐκατομμυρίων κατοίκων.

Αἱ Ἠνωμέναι Πολιτεῖαι εἶναι τὸ τυ-
πικώτερον τῶν ἐν τῷ κόσμῳ ὁμοσπον-
διακῶν κρατῶν. Ἀποτελεῖται δηλαδὴ
ἀπὸ 48 ἰσοτίμους καὶ αὐτοδιοικουμένας
τοπικῶς περιφερείας (πολιτείας), ἐκά-
στη τῶν ὁποίων ἔχει τὴν ἑκτασίαν πε-
ρίπου ἐνὸς μετρίου μεγέθους εὐρωπαϊ-
κοῦ κράτους. Κάθε πολιτεία ἔχει ἴδιον
αἰρετὸν κυβερνήτην καὶ τοπικὴν θου-
λήν, ἀποφασίζῃ δὲ μόνῃ ἐπὶ τῶν τοπι-
κῶν ἐνδιαφερόντων ζητημάτων, ἐνῶ
διὰ τὰ γενικὰ ζητήματα τοῦ κράτους
πολιτικῶν, τὰ δημόσια οἰκονομικὰ, τὸν
στράτον, τὴν ἀμυναν τῆς χώρας κλπ.,
μεριμνᾷ ἡ ἐδρεύουσα εἰς τὴν Βασιγ-
κτῶν Κεντρικὴ Κυβέρνησις.

Αἱ Ἠνωμέναι Πολιτεῖαι εἶναι δημο-
κρατία τῆς ὁποίας τὰ κυριώτερα ὄρ-
γανα εἶναι ὁ Πρόεδρος καὶ τὸ Κογ-
κρέσσον, δηλαδὴ ἡ Βουλὴ καὶ ἡ Γε-
ρουσία. Ἡ Γερουσία ἀποτελεῖται ἐκ
δύο ἀντιπροσώπων ἐξ ἐκάστης πολι-
τείας, ἡ δὲ Βουλὴ ἀποτελεῖται ἐπίσης
ἐξ ἀντιπροσώπων ἐκλεγομένων κατὰ
τὴν ἀναλογίαν τοῦ πληθυσμοῦ. Κατὰ
συνέπειαν, αἱ πυκνοκατοικημέναι πολι-
τεῖαι ἔχουν μεγαλυτέραν ἀναλογίαν
ἀντιπροσώπων ἐν τῇ Βουλῇ.

Αἱ Ἠνωμέναι Πολιτεῖαι ὑπῆρξαν ἀ-
ποικία τῶν Ἀγγλῶν. Ὁλόκληρον αἰῶ-
να μετὰ τὴν ἀνακάλυψιν τῆς Ἀμερι-
κῆς ὑπὸ τοῦ Κολόμβου, δὲν εἶχεν ἰδρυ-
θῇ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τῶν οὐδεμίαν ἀποικ-
κία. Τὸ 1565 ἰδρύθη ὑπὸ Ἰσπανῶν ἡ
ἀποικία τῆς Φλωρίνης, εἰς τὸ νοτιώτα-
τον ἄκρον τῆς χώρας, μόνον δὲ ἀπὸ
τοῦ ἐπομένου αἰῶνος ἤρχισαν νὰ συρ-
ρεύουν οἱ πρῶτοι Ἀγγλοὶ, ἐγκαταστα-
θέντες εἰς τὰς βορειοανατολικὰς ἐπὶ
τοῦ Ἀτλαντικοῦ ὠκεανοῦ ἐπαρχίας, αἱ
ὁποῖαι ὀνομάσθησαν Νέα Ἀγγλία. Οἱ
Ἀγγλοὶ ἀποικοὶ ἀνῆκον εἰς καλὰς οἰ-
κογενεάς, ἐκπατρισθείσας διὰ λό-
γους πολιτικῶν, αὐτοὶ δὲ ὠργάνωσαν

τὰς ἀποικίας τῶν κατὰ τρόπον ἀριστο-
κρατικῶν. Πλὴν τῶν Ἀγγλῶν ὁμοῦς
εἰσέρρευσαν θαυμάζον εἰς τὰ ἐδάφη
τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν καὶ Γάλλοι
ἐκ Καναδᾶ ἐγκατασταθέντες εἰς τὴν
κοιλιάδα τοῦ ποταμοῦ Μισισσιππὶ, κα-
θὼς καὶ Ὀλλανδοὶ, οἱ ὁποῖοι ἱδρυσαν
τὴν πόλιν Νέον Ἀμστερνταμ ἐπὶ τῆς
θέσεως ἐφ' ἣς εὐρίσκεται σήμερον ἡ
ἀμερικανικὴ μητρόπολις τῆς Νέας
Ὠρκῆς, μέγιστον ἀστικὸν κέντρον
τοῦ κόσμου, ἀριθμοῦν μαζί μετὰ τὰ προ-
άστεια πληθυσμὸν 9 ἐκατομμυρίων κα-
τοίκων καὶ ὑπερτεροῦν κατὰ τοῦτο τὸ
ἀγγλικὸν Λονδίον, τοῦ ὁποῖου ὁ πλη-
θυσμὸς μετὰ τῶν προαστείων ἀνέρχεται
εἰς 7 ἐκατομμύρια. Διὰ τοῦ χρό-
νου, τὸσον αἱ γαλλικαὶ, ὅσον καὶ αἱ
ὀλλανδικαὶ ἀποικίαι τῆς Βορείου Ἀ-
μερικῆς περιήλθον εἰς τὴν Ἀγγλίαν,
τῆς ὁποίας αἱ ἀποικίαι χάρις εἰς τὸν
φυσικὸν πλοῦτον τῆς χώρας ἔφθασαν
εἰς μεγάλην ἀκμὴν. Ἐπειδὴ ὁμοῦς ἡ
Ἀγγλικὴ Κυβέρνησις, ἔχουσαν ἀνάγκη-
ν χρημάτων ἐπέβαλλε νέους διαρ-
κῶς φόρους, οἱ ἀποικοὶ ἐξηγέρθησαν.
Αἱ πρῶται ἀντιαγγλικαὶ ἐκδηλώσεις
ἐσημειώθησαν τὸ 1774, εἰς αὐτὰς δὲ ἡ
Ἀγγλία ἀπήντησε διὰ μέτρον θίας.
Οὕτως ἐξερράγη ὁ λεγόμενος ἀπελευθε-
ρωτικὸς πόλεμος μετὰ τῶν ἀποίκων
ἀφ' ἐνὸς βοηθουμένων καὶ ὑπὸ τῆς
Γαλλίας καὶ τοῦ ἀγγλικῶν στρατοῦ
ἀφ' ἑτέρου. Ὁ πόλεμος οὗτος ἐληξε
τὸ 1781 μετὰ τὴν νίκην τῶν Ἀμερικανῶν, οἱ
ὁποῖοι ἠγκυλώσαν τὸν στρατὸν τοῦ
Ἀγγλοῦ στρατηγοῦ Κορνουάλλης. Ἐν
τῷ μεταξὺ ἀπὸ ἐνὸς περίπου ἔτους οἱ
Ἀμερικανοὶ ἀποικοὶ εἶχον ὀργανωθῇ
εἰς κράτος, ἐκλέξαντες πρῶτον πρόε-
δρον αὐτοῦ τὸν στρατηγὸν Γεώργιον
Βασινγκτῶνα. Ὅταν βραδύτερον ἐξερ-
ράγη εἰς τὴν Εὐρώπην ἡ Γαλλικὴ Ἐ-
παναστάσις, οἱ Ἀμερικανοὶ ἐξεδηλώθη-
σαν συμπάθος πρὸς τοὺς Γάλλους, τὸ
1812 δὲ διαρκούντων τῶν Ναπολεον-
τειῶν πολέμων, ἐκήρυξαν τὸν πόλεμον
ἐναντίον τῆς Ἀγγλίας καὶ πρὸς μεγά-
λην ἐκπλήξιν ὁλόκληρου τοῦ κόσμου,
ἀνεδειχθῆσαν ἀντιπρότεροι τῶν Ἀγγλῶν
κατὰ θάλασσαν, ἐνῶ ἀντιθέτως ἡττή-
θησαν κατὰ ξηρὰν. Τὸ 1836 αἱ Ἠνω-
μέναι Πολιτεῖαι, τῶν ὁποίων ὁ ἀρι-
θμὸς ἀνῆρχετο ἕως τότε εἰς 13, ἐπεξε-
τάθησαν ἐδαφικῶς κατόπιν νικηφόρου
πολέμου ἐναντίον τοῦ Μεξικοῦ, προ-
σαρτήσαντες τὸ Τεξᾶς, τὸ Νέον Μεξ-
ικὸν καὶ ὅλα τὰ μέχρι τῆς Καλλιφορ-
νίας ἐδάφη. Εἰς τὰς νέας ὁμοῦς αὐ-
τὰς περιφερείας ἵσχυε τὸ καθεστὼς
τῆς δουλείας, τὸ ὁποῖον κατεπολέμουν
αἱ ὑπὸ Ἀγγλῶν ἀποίκων κατοικοῦμε-
ναι θόρειαι Πολιτεῖαι.

Ἐξ ἀφορμῆς τοῦ ἀνταγωνισμοῦ αὐ-
τοῦ ἀνέκυψε τὸ ὑφιστάμενον ἀπὸ τῆς
ἀρχῆς τῆς ἱδρύσεως τῆς συμπολιτείας
ζητήμα ἂν ἡ κεντρικὴ κυβέρνησις ἤδου-
νατὸ νὰ ἐπεμβαίνῃ εἰς τὰ ἐσωτερικὰ
τῶν πολιτειῶν. Ὁ ἀνταγωνισμὸς ἐπὶ
τοῦ ζητήματος αὐτοῦ ὑπῆρξε τόσο-
ν ζωηρὸς, ὥστε τελικῶς τὸ 1861 ἐξερ-
ράγη ὁ ἐμφύλιος πόλεμος, καθ' ὃν οἱ
μὲν Βόρειοι ἦσαν ὑπὲρ τῆς καταργή-
σεως τοῦ καθεστώτος τῆς δουλείας

καὶ τῆς ἰσότητος τῶν πολιτειῶν, οἱ δὲ
Νότιοι κατὰ τῆς καταργήσεως τῆς δου-
λείας καὶ ὑπὲρ τοῦ δικαιώματος τοῦ
χωρισμοῦ τῶν πολιτειῶν. Ὁ πόλεμος,
ὅστις ὑπῆρξεν ἐκ τῶν πλέον κατα-
στρεπτικῶν τοῦ παρελθόντος αἰῶνος,
ἔθεσεν ἐπὶ ποδὸς 3.500.000 ἀνδρῶν, ἐ-
στοίχισε δὲ 700.000 ἀνθρώπων ὑπάρ-
ξεων καὶ ὑπὲρ τὰ 24 ἐκατομμύρια δολ-
λαρίων. Τελικῶς οἱ Βόρειοι, πρὸς
τοὺς ὁποίους συνεπῆθη καὶ ὁλόκληρος
ὁ κόσμος, πλὴν τῆς Ἀγγλίας, ταχθεί-
σης ὑπὲρ τῶν Νοτίων, ὑπερίσχυσαν με-
τὰ πολυετὴ ἀγῶνα. Ἀμέσως ὁμοῦς μετὰ
τὸν πόλεμον ἀρχεῖται ἡ καταπληκτικὴ
πρόδοσις τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν. Ἡ
γεωργία καὶ ἡ κτηνοτροφία χάρις εἰς
τὸν πλοῦτον τοῦ ἐδάφους παρέσχον
εἰς τὰς ἀγροτικὰς μάζας τὴν δυ-
νατότητα νὰ καταστοῦν καταναλωταὶ
βιομηχανικῶν προϊόντων, οὕτω δὲ ἀνε-
πτύχθη καὶ ἡ βιομηχανία, ἱδρύθησαν
χιλιάδων μιλίων σιδηροδρομικαὶ γραμ-
μαί, προήχθη τὸ ἐμπόριον καὶ γενικῶς
ἡ ὁμοσπονδία τῆς Βορείου Ἀμερικῆς
ἐνεφανίζετο λήγοντος τοῦ παρελθόντος
αἰῶνος εἰς τὴν πρωτοπορίαν τῶν με-
γάλων ἐθνῶν. Ἐν τῷ μεταξὺ ἱδρύνοντο
νέαι διαρκῶς πολιτεῖαι καὶ ἠῤῥξαντο
ἐν τῷ κράτει διὰ τῆς ἀγορᾶς
ἀπὸ τῆς Ρωσίας τῆς Ἀλάσκας τὸ
1867 καὶ διὰ τῆς προσαρτήσεως τῶν
τέως Ἰσπανικῶν νήσων Φιλιππίνων, Πόρ-
το Ρίκο καὶ Γκουάμ, τὰς ὁποίας ἡ Ἰ-
σπανία ἠναγκάσθη νὰ ἐκχωρήσῃ κατὰ
πιν τοῦ ἀτυχοῦς πρὸς τὴν Ἀμερικὴν
πολέμου τοῦ 1898.

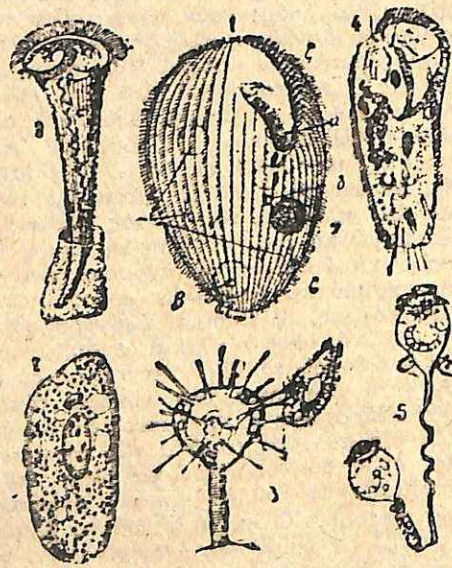
Κατὰ τὸ δεύτερον ἡμισυ τοῦ παρελ-
θόντος αἰῶνος ἐδημιουργήθησαν ἐκ τοῦ
μηδενὸς πόλεις μεγάλαι καὶ πλού-
σιαι, καὶ ἐπετράπη ἡ συρροὴ ξένων ἀποί-
κων ἐξ ὧλων τῶν χωρῶν τοῦ κόσμου.
Ἡ τοιαύτη μετανάστευσις συνεχίσθη
μέχρι τοῦ 1920, ἀφότου περιορίσθη εἰς
τὸ ἐλάχιστον, ὑπολογίζεται δὲ ὅτι κα-
τὰ τὴν ἐκατονταετηρίαν περίοδον μετὰ
1820 καὶ 1920 ἐγκατεστάθησαν εἰς τὸ
ἐδαφος τῆς Ὀμοσπονδίας 30 ἐκατομ-
μύρια ξένων. Οἱ μετανάστες προερχό-
μενοι ἐξ ὧλων τῶν εὐρωπαϊκῶν καὶ ἀ-
σιατικῶν χωρῶν, ἔχουν προσδώσει εἰς
τὰς Ἠνωμένας Πολιτείας χαρακτῆρα
μωσαϊκοῦ ἐθνῶν. Τὴν θάσιν πάντως
τοῦ πληθυσμοῦ ἀποτελοῦν οἱ Ἀγγλό-
φωνοι, ἀπόγονοι τῶν Ἀγγλῶν καὶ
Γάλλων μεταναστῶν. Μετ' αὐτοὺς με-
γάλα ποσοστὰ ἀντιπροσωπεύουν οἱ Ἰ-
σπανοὶ, κατακοινοῦντες εἰς τὰς νοτίους
ἰδίως πολιτείας καὶ ἀσχολοῦνται εἰς
τὴν κτηνοτροφίαν, οἱ Ἰταλοὶ, οἱ Γερ-
μανοὶ, οἱ Ἰάπωνες κλπ. Τὸ ἐλλήνι-
κὸν στοιχεῖον, ἀποτελοῦν σημαντικὸν
ποσοστὸ

ΠΡΩΤΟΖΩΑ ΔΙΧΩΣ ΕΓΚΕΦΑΛΟΝ ΠΟΥ ΣΚΕΠΤΟΝΤΑΙ ΚΑΙ ΕΝΘΥΜΟΥΝΤΑΙ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΑ ΠΕΙΡΑΜΑΤΑ ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΦΥΛΑΚΤΙΚΟΝ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

Του Δρος ΓΚ. Φ. ΛΑΜΟΥΡΕ, Διευθυντού του Βιολογικού Τμήματος του Ίνστιτούτου Παστέρ

Όταν μονοκέφαλη κανείς ένα μικρό κομμάτι φλοιού, ελπίς, ή φυτικής γενικής ουσίας εις το νερό, γύρω του συγκεντρώνονται ένα πλήθος μονοκύτταρα όντα, τα λεγόμενα έγγυματικά. Μεταξύ των μικροοργανισμών αυτών τού νερού, που δεν είνε όργανοι παρά «όνον δι' Ισχυρού μικροσκοπίου, συγκαταλέγονται κ'» τα «παραμοίκια», άπειροελάχιστοι όργανισμοί εύρισκόμενοι εις την κατωτάτην βαθμίδα τού ζωικού βασιλείου και των οποίων την βιολογολογίαν προσπαθούν ήδη να καθορίσουν οι σοφοί και να διαπιστώσουν πως ζούν και πως αναπτύσσονται τα πρωτόζωα αυτά που στερούνται έγκεφάλου.

κατά βούλησιν τήν έποβολήν τών ούρων τού ζώου. Κατά την διάρκειαν της ούρησης, έπαιξε πάντοτε ένα γραμμόφωνον με όρισμένον δίσκον. Έπειτα από ένα όρισμένον χρονικόν διάστημα, εις την συ-

Έγγυματικά.

- 1 σχηματικώς: α στόμα, β δακτύλιος έκδοσης, γ μακροπυρήν, δ μικροπυρήν, ε χυμοτόπια, ζ βλεφαρίδες. 2 παραμοίκιον. 3 στέντωρ. 4 στυλονύχιον. 5 θορτικήλλη. 6 ποδοφόρα.

νείδωσιν τού ζώου είχε τελείως συνδυασθή ή ούρησις με την μουσικήν και άνευ πλέον της παρεμβολής της ένέσεως, ή γάτα ούρουσε αυτόμάτως μόνον όταν έκαί-

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΚΑΙ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΑ

Τό απόθεμα χρυσού της Αμερικής έδιπλασιάσθη σχεδόν κατά τα τελευταία πέντε έτη, προβλέπεται δέ ότι, λόγω τού πόλεμου και των μεγάλων παραγγελιών, θα αύξησθ η μεγάλης έντός έτους.

— Εις την Αυστραλίαν ζούν 37 είδη ψιτακίων. Έν αυτών, ό Νέστορ, ενώ έτρέφετο άπολιεριστικώς με σπόρους, εξέλιλχθη κατά τα τελευταία έτη εις σαρκόβόρον και έπιφέρει μεγάλας καταστροφάς εις τα ποίμνια προβάτων, τα όποια προσβάλλει και άνοίγει πληγάς εις τα πλευρά των δια να φάγη τας σάρκας των.

— Εις την πόλιν της Νέας Υόρκης δεν έσημειώθη κρούσμα εύλογίας από έκτα έτών.

— Πολλοί άετοι έπισκευάζουν κατ' έτος τας φωλέας των και τας μεγεθύνουν.

— Κατασκευάζεται τώρα τεχνητόν έξιον από κρέας φαλαγγας.

— Έδοκιμάσθη τελευταίως μετ' έπιτυχίας ή χρησιμοποίησις όζοντος άντι χλωρίου δια την αποδομητήριώσιν τού ύδατος.

ζετο εις τό γραμμόφωνον ό δεδομένος δίσκος.

Παραμοίαις φύσεως έρευνάς, συνεχίζει ήδη εις τό Προφυλακτικόν Ίνστιτούτον των Παρισίων, ό δόκτωρ Τσικοκίν, παλαιός συνεργάτης τού καθηγητού Παυλώφ. Ό έπιφανής αυτός βιολόγος έμελέτησε ήδη την επίδρασιν που άσκει επί ένός με μονομένου παραμοίκιου μία άπειροελάχιστη δέσμη υπεριωδών ακτίνων. Όταν τοποθετηθή εις μίαν σταγόνα ύδατος με στρογγυλήν περιφέρειαν τό πρωτόζωον ύστερα από μίαν σειράν άκανονίστων κινήσεων, άρχίζει να διατρέχει την περιφέρειαν της σταγόνος με την κανονικότητα ένός δείκτου ώρολογίου. Εάν εις έν σημείον της διαδρομής αυτής έκτοξευθή ατακωρύφως λεπτοτάτη δέσμη υπεριωδών ακτίνων, τό παραμοίκιον σταματά άποτόμως πρδ τού έμποδίου και φεύγει γρήγορα πρδ την αντίθετον διεύθυνσιν, μέχρς ότου φθάσ η νέου πρδ τού άλλου άκρου τού «φράγματος», όποτε επαναλαμβάνει την ίδίαν κίνησιν φυγής πρδς τό αντίθετον μέρος.

Σιγά - σιγά τό παραμοίκιον τροποποιεί την κατεύθυνσιν της διαδρομής του και έπειτα από ένα όρισμένον αριθμόν δοκιμών που ποικίλει μεταξύ 30 — 80, άποφενγει τό έμποδιον με μίαν στροφή. Εάν κατά την στιγμήν εκείνην αφαιρεσθ ή δέσμη των υπεριωδών ακτίνων, τό παραμοίκιον εξακολουθεί την ίδίαν διαδρομήν, και όταν φθάσ εις τό σημείον όπου προηγουμένως ήσθάνθη την δόνησιν την προσηλυθείσαν υπό των υπεριωδών ακτίνων — ή όποια δύναται να τό φονεύσ η άν είναι άρκετής έντάσεως — κάνει και πάλιν την στροφήν δια να άποφυγή τό έμποδιον που πλέον δεν υπάρχει.

Αυτή ή «μνήμη» διαρκεί περίπου ήμισειαν ώραν. Μετά την πάροδον τού χρονικού τούτου διαστήματος, τό έγγυματικόν άρχίζει και πάλιν τους γύρους του έντός της στρογγυλής περιφέρειας της σταγόνος.

Τα πειράματα αυτά άποδεικνύουν ότι τα έγγυματικά, τα όποια θεωρούμεν ως μονοκύτταρα όντα, έχουν εις την πραγματικότητα φυσιολογικάς λειτουργίας άρκετα προηγμένας.

Η λεπτεπίλετος σύνθεσις τού όργανισμού των είνε πολύ περισσότερον περίπλοκος, παρ' ότι έφανταζόμεθα έλποτε, είνε δέ ικανά να προσαρμολογούν εις τας άπαιτήσεις της ζωής.

Η σπουδαιότης των ανακαλύψεων αυτών είνε προφανής. Ένόσφ έρευνώμεν την φύσιν, επί τοσοούτον έκπληττόμεθα δια τα μυστικά που περικλείουν τα ζωντανά πλάσματα, ή μελέτη τού όργανισμού των οποίων μάς άποκαλύπτει ότι άνομα και εις κατωτέρας βαθμίδας της ανάπτυξεως της ή ζωή διέπεται από νόμους πολυπλόκους και ότι ή έπιστήμη ένόςφ έρευνά επί τοσοούτον πείθεται ότι ερίσκειται άκόμη μακρόν της εποχής που ελ γνωρίζη κατά βάθος τό μυστήριον της ένοργάνου ύλης.

Dr G. F. LAMOURÉ

ΨΩΡΙΑΣΙΣ Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΝΙΑΤΟΣ ΝΟΣΟΣ

Πρδ παντός, μη συγχέωμεν την ψωρίασιν με την ψώραν, την όποίαν και έμελετήσαμεν εις τό προηγούμενον.

Όλως διάφορος εκείνης ή ψωρίασις δεν είνε νόσος μολυσματική, είνε δέ χρονία, μεγίστης, ως θα ίδωμεν, διαρκείας άν όχι και άνίατης. Έντοπίζεται κατά κανόνα εις τινα μέρη τού σώματος, ύποτροπιάζει συχνάκις. Θεωρείται άκόμη λνίαςτος δερματοπάθεια, έχει ως κύριον και βασικόν χαρακτηριστικόν γνώρισμά της την εμφάνισιν λ ε πι ων, τα όποια είνε λευκά, ξηρά και στυλπνά και τα όποια καλύπτουν έρυθρωπάς τού δέρματος κηλίδας.

Αρχίζει άλλως τε ή πάθησις από τας μικράς έρυθρωπάς αυτάς κηλίδας, αι όποιαι καλύπτονται εύθως άμέσως από τας λέπια. Αυτή είνε ή τυπική μορφή της λεγομένης «στικτής ψωρίασεως». Σύν τω χρόνω, αι κηλίδες έπεκτείνονται μόνον δια της περιφερειακής αυτών μεγεθύνσεως, όχι δέ και διά της εμφανίσεως νέων. Κατά τόν τρόπον αυτόν, αι έν λόγω κηλίδες διατηρούσιν πάντοτε τό στρογγυλόν σχεδόν ή ωσειδές αυτών σχήμα. Έξακολουθούν να μεγεθύνονται και λαμβάνουν τότε την όψιν και τό μέγεθος σταγόνος ή μεταλλικού νομίσματος. Εις την πρώτην περίπτωσιν, έχομεν την λεγομένην «σταγονοειδή ψωρίασιν», εις δέ την δευτέραν εύρισκόμεθα πρδ της λεγομένης «νομισματοειδούς» ψωρίασεως. Δυνατόν άκόμη αι κηλίδες αύται να καταλάβουν όλόκληρον την έπιφάνειαν τού δέρματος, όποτε έχομεν την λεγομένην «εδιάχυτον» ψωρίασιν.

Δέον να έχωμεν ύπ' όψιν μας ότι αι εξάνθσεις αύται δεν εμφανίζονται όλαί όμοι και ταυτοχρόνως, αλλά κατ' διάφορα διαστήματα. Συνέπεια τούτου είνε ότι άνευρίσκονται επί τού δέρματος άπασαι αι ως άνω μορφαί έκ περιτροπής, ή κάποτε και έκ παραλλήλου, αναλόγως της χώρας τού σώματος. Αι κηλίδες έχουν την παράξενον ιδιότητα έφόσον άναπτυχθούν ι κανώς, να άρχίζουν να λνται εις τό κέντρον των, όποτε ή όλη κηλίς έμφανίζει μορφήν περιφέρειας τού κύκλου, τού όποιου τό έσωτερικόν φαίνεται ύγιές. Τώρα πρόκειται περί της λεγομένης «κυκλοειδούς» ψωρίασεως.

Όλα τα λέπια της ψωρίασεως δεν έχουν την αυτήν μορφήν. Κοινόν χαρακτηριστικόν των γνώρισμα είνε ότι όλα έχουν χρώμα λευκόν όλα δέ μάς φαίνονται ως άποστιλνζοντα. Πέραν όμως τού κοινού τούτου γνώρισματος, άλλα από αυτά είναι λεπτά και άλλα παχέα.

Τα λέπια αυτά συνίστανται έξ άπεξηραμένων έπιδερμικών κυττάρων, συν δέονται δέ με τας θηλάς, ως εμφανίζεται έκ τού ότι εάν άποξέσωμεν βιαίως δια τό άνυχοις μας ένα από αυτά έξέρχεται σταγονίδιον αίματος έκ των τριχοειδών άγγείων τού δέρματος. Αυτό συμβαίνει διότι έτραυματίσθησαν αι θηλαί. Άποτελεί δέ τούτο

σπουδαιότατον διαγνωστικόν σύμπτωμα.

Υποκειμενικάς όχλήσεις επί τού άσθενούς, ή ψωρίασις προκαλεί έλαχίστας. Τα συνήθη όχλήματά της είνε έλαφρός κνησμός (φαγούρα), πρδ πάντων όταν εξανθήματα εύρίσκονται έν έρεθισμω. Συνήθως αι εξανθήσεις της ψωρίασεως παραμένουν επί έτη όλόκληρα, άκολουθούν δέ τού άσθενή μέχρι τάφου. Συνηθέστατα όμως αι πλείστα των κηλίδων λνται άφ' έαυτών, άναφαίνονται όμως νέαι άλλαχοι. Άλλοτε πάλιν λνται άπασαι αι κηλίδες, παραμένουν έν τούτοις έστίαί κατά τό μάλλον ή ήττον, ολιγάριθμοι. Άληθές είνε ότι, καθ' όλην την εξέλιξιν της νόσου, άσθενής ούδεμίαν διαταραχήν αισθάνεται, έξ αιτίας της ψωρίασεως.

Τό πλείστον ή νόσος άρχεται από παιδικής ήλικίας, αλλά σπανίως πρδ τού τετάρτου έτους. Αι πρώται έκδηλώσεις της εμφανίζονται εις τους άγκώνας και εις τα γόνατα, εκείθεν άπλοούνται επί της άλλης έπιφανείας τού δέρματος, εμφανίζονται εις τα κάτω άκρα, εις την κεφαλήν, τα ότα και εις τόν κορμόν συμμετρικώς. Συνηθέστατα αι λευκά και τα πέλματα παραμένουν έλεύθερα, δεν άποκλείεται όμως να παρουσιάσουν έλαφράς έρυθρωπάς κηλίδας, έλαφρώς άπολεπισόμενες. Άλλοτε όμως παρουσιάζονται όλγαι μόν, αλλά θαρείται έστίαί με μεγάλην άπολέπτιαν και θαθείας ραγάδας. Υπό της ψωρίασεως δεν προσβάλλεται μόνον τό δέρμα, αλλά δύναται να προσβληθών και οι άνυχοι, όποτε καθίστανται ήττοι, εύθραυστοι και χάνουν πάσαν στιλπνότητα των.

Κατά καιρούς έπιστεύθη, ότι ή ψωρίασις λται. Έπί τού συμπεράσματος αυτού ήχησαν διάφοροι ίατροί, έπιτυχόντες πράγματι την ίασιν όλων των έκδηλώσεων. Άλλά, άργά ή γρήγορα αι έκδηλώσεις επανέρχονται, δεν ύ-

Η ΑΙΣΘΗΣΙΣ ΤΟΥ ΚΩΜΙΚΟΥ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΠΛΟΪΚΟΥΣ

Ό Αμερικανός παιδαγωγός δόκτωρ Φράνκλιν Στώμπ, τού Κολλεγίου της πόλεως Κέουκα, κατόπιν συστηματικών έρευνών κατέληκεν εις τό συμπέρασμα ότι οι άπλοϊκοί και μικρές μορφάσες άνθρωποι έχουν περισσότερον άνεπτυγμένην την αίσθησιν τού κωμικού.

Ό δόκτωρ Στώμπ υπέβαλεν εις παρατηρήσεις ένενήκοντα νεάνιδας όλων των κοινωνικών τάξεων, παρετήρησε δέ ότι αι μορφάμεναι έξ αυτών είχαν άπολέσει την ικανότητα να έχουν σατυρικήν διάθεσιν (χιούμορ), ενώ αντίθετως τα κορίτσια των χωρικών άντελαμβάνοντο άμέσως τό κωμικόν και είχαν την εύχέρειαν να σατυρίζουν έπιτυχώς τας έλλείψεις των άλλων.

πάρχει δέ μέχρι σήμεραν θεραπευτικόν μέσον πρδς πλήρη ίασιν και παρεμπόδισιν της επανεμφανίσεως των συμπτωμάτων.

Μέχρι σήμεραν, ή αιτιολογία της νόσου παραμένει άγνωστος. Βεβαίως ή έπιστήμη δεν παρέμεινε άπέναντί της με έσταιρωμένας τας χείρας, πλειστάκις δέ κατά καιρούς έγέγοντο έπίμονοι έρευναι. Λόγω τούτων, ύπάρχουν διάφοροι θεωρίαι, προσπαθούσαι να εξηγήσουν τα αίτια της άσθενείας.

Υπάρχει ή έκδοχή, κατά την όποιαν ή ψωρίασις είνε άποτέλεσμα άρθριτικής ή έρπητικής διαθέσεως (θεωρία Μπαζέν). Υπάρχει ή έκδοχή, άρκετά έπικρατής, κατά την όποιαν ή ψωρίασις σχετίζεται πρδς κληρονομικήν συφιλίδα. (Θεωρία Ταύλορ και Ούτλσον). Άλλοι πιστεύουν ότι πρόκειται περί άνωμαλίας τού όργανισμού προερχομένης έκ της κακής έναλλαγής τού άζώτου και των μεταλλικών αλάτων τού όργανισμού. Υπάρχει όμως και ή θεωρία, κατά την όποιαν πρόκειται περί άσθενείας όφειλομένης εις παράσιτον, άγνωστον άκόμη, ως έπίσης ύπάρχει και ή θεωρία, ή άποδίδουσα την νόσον εις νευρικά αίτια.

Τό μόνον σημείον επί τού όποιου συμφωνούν όλαί αι ως άνω θεωρίαι, είνε ότι πρόκειται περί άσθενείας κληρονομικής. Πάσαι αι μέχρι τούδε παρατηρήσεις έπεβεβαίωσαν τά πορίσματα αυτά. Δέον όμως να έχωμεν ύπ' όψιν μας ότι ή κληρονομικότης δεν μεταδίδεται πάντα κατ' εύθειαν. Συμβαίνει συχνά ώστε ή μία γενεά να παραμείνη ύγιής, έπιφανειακά, τούλάχιστον και να έκδηλωσάι ή ψωρίασις από πάπου εις έγγονόν.

Ός εύκόλως άντιλαμβάνεται τις, ή θεραπεία είνε δυσχερής και άπαιτεί μακρόν χρόνον, σπατάλην καιρού και κόπους. Κατά την όλως τελευταίαν έκδοχήν, καλύτερα μέθοδος θεωρούνται άφ' ένός μόν αι άκτίνες Ραίντγκεν, άφ' έτέρου δαίτια συνιστάμενη εις άποφυγήν κρεάτων και άλλων, όσον δέ τό δυνατόν περισσότεραν χαρτοφαγίαν. Άκόμη άποτελεσματικώτερα θεραπεία θεωρείται ή χρήση διαφόρων αλοιφών με θάσιν την χρυσαροβίνην, τόν υδράργυρον, τό πυριγαλλικόν όξύ, κτλ. Συνιστώνται έπίσης θειούχα λουτρά.

Έν συμπεράσματι, οι πάσχοντες άπό την νόσον αυτήν δέον να δεχθόν ένσυνειδήτως ένα έκ των δύο ένδεχομένων. Η έθελουσίως και με πλήρη έπίγνωση των εύθυνών των, θα αφήσουν τόν έαυτόν των άπεριποίητον, όποτε θα έχουν έφ' όρου ζωής τας έκδηλώσεις της άσθενείας και επί πλέον τας ως άνω περιγραφείας μορφάς, κατά τό μάλλον ή ήττον θαρείται, ή θα πρέπει να αναγνωρίσουν εις τόν έαυτόν των τό καθήκον μιάς συνεχούς παρακολουθήσεως, ή όποια άλλως τε δεν είναι έλαττωτικής δυσχερής, όταν γίνεται συστηματικώς.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η Γαινία.

ΕΓΩΪΣΤΙΚΑ ΚΑΙ ΑΛΤΡΟΥΪΣΤΙΚΑ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΑ ΤΟΥ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΥ ΜΑΣ

Κατόπιν των δσων ἐγνωρίσαμεν σχετικῶς μὲ τὸν ρόλον τῆς ἐνεργείας ὡς προϋποθέσεως κάθε ζωῆς, ἐστῆθη εὐκόλον νὰ κατανοήσωμεν πῶς ὁ ὅλος ὁργανισμὸς μας, δὲν εἶνε παρὰ μία ζωντανή, τελειοτάτη καὶ θαυμασία μηχανή, ἡ ὁποία παραλαμβάνει καὶ μετατρέπει τὴν ἐνέργειαν ἀπὸ μίαν μορφήν εἰς ἄλλην. Παραλαμβάνει δηλαδὴ τὴν καύσιμον ὕλην ὑπὸ μορφὴν τροφῶν καὶ τὴν μετατρέπει εἰς θερμότητα, τὴν θερμότητα εἰς κίνησιν κλπ.

Ἄλλ' εἶνε ἀσυγκρίτως θαυμασιώτερον καὶ περιπλοκώτερον, ἀπὸ ἕνα κοινὸν «δυναμὸν» ὁ ζωντανὸς μας μηχανισμὸς. Εἶνε ἕνα σύνολον μηχανισμῶν, οἱ ὁποῖοι τὸν ἀποτελοῦν, ἐνηρμοισμένοι κατὰ τὸν σοφώτερον τρόπον καὶ οἱ ὁποῖοι διὰ τὰ ἀνταποκριθὲν πλήρως εἰς τὸ κοινὸν ἔργον, εἶνε αὐτοτελεῖς καὶ αὐτόνομοι, ἐργάζονται δι' ἴδιον πρῶτον λογαριασμὸν. μεταβάλλουν διὰ τὸν αὐτὸν τὸν μίαν μορφήν ἐνεργείας εἰς ἄλλην, καὶ ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν αὐτὴν εἶνε εἰς θέσιν νὰ συμβάλλουν εἰς τὴν κοινὴν λειτουργίαν. Ἀκόμη ἀπλούστερα, τὸ καταλαμβάνομεν αὐτὸ ὅταν ἔχωμεν ὑπ' ὄψιν μας ὅτι τὸ κάθε ζωντανὸν κύτταρον τοῦ ὁργανισμοῦ μας ἀποτελεῖται ἀπὸ ἴδιον μηχανισμὸν. Πολλὰ κύτταρα ὁμοῦ ἀποτελοῦν ὡς γνωστὸν τὰ διάφορα ὅργανα καὶ σπλάγχνα μας, ἕκαστον πάλιν τῶν ὁποίων ἔχει ἴδιαν λειτουργίαν καὶ πρέπει νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν ἴδιαν τοῦ λειτουργίαν καὶ συντήρησιν. Δι' αὐτὸ τὰ νεῦρα, ἔχουν νεῦρα ἴδια, τὰ ἀγγεῖα ἔχουν ἀγγεῖα ἴδικά τιν, ἡ καρδιά στέλλει αἷμα καὶ εἰς τὰ ἴδια τῆς τοιχώματα, κτλ. Καὶ τέλος ὅλα μαζί τὰ ὅργανα ἐξασφαλίζουν τὴν γενικὴν λειτουργίαν τοῦ ὁργανισμοῦ.

Φαντάζεται τώρα τις τί θὰ ἐγίνετο, ἐάν ἐπαίξαιεν οἱ ἴδιοι ρόλον... μηχανικοῦ, θερμαστοῦ, λιπαντοῦ κτλ. κτλ. τοῦ ἑαυτοῦ μας. Οὐδέποτε θὰ ἐπρόφθαίναμεν νὰ συντηρήσωμεν ἕνα—ἕνα χωριστὰ τὰ ἀπείρα ἀνατομικὰ μέρη τοῦ σώματός μας, ἀφοῦ τὸ καθένα ἀπὸ αὐτὰ ἀποτελεῖ, ὡς εἶπομεν, καὶ ἴδιον μηχανισμὸν. Ἀλλὰ καὶ ἐάν ὑποτεθῇ ὅτι θὰ ἐπρόφθαίνομεν νὰ ἀνταποκριθῶμεν εἰς τὰς ἀπείρους αὐτὰς ἀνάγκας, φαντάζεται κανεὶς, ὅτι ἡ ζωὴ δὲν θὰ ἦτο ἄλλο παρὰ μία κατάστασις ἐπαχθεστάτης δουλείας, συνεχοῦς καὶ ἀδίκαιος.

Εὐτυχῶς, ὅλα αὐτὰ κανονίζονται, κατὰ τὸν πλέον φυσικὸν τρόπον, καὶ μὲ ἐλαχίστην ἀπὸ μέρους μας συμβολήν, συνισταμένην εἰς τὸ νὰ προμηθεύωμεν εἰς τὸν ὁργανισμὸν μας ἕνα μέρος τῆς καυσίμου ὕλης, ὑπὸ μορφήν αἰθέρος. Ἐνῶ ἄλλο μέρος τῆς ἰδίας αἰθέρος καυσίμου ὕλης, τὸ παραλαμβανόμενον ἀκόμη εὐκολώτερον, διὰ τῆς πόσεως ὕδατος ἢ ὕγρων, καὶ τέλος σχεδὸν δὲν ἀσχολούμεθα καὶ δὲν νοῖα ζόμεθα διόλου διὰ τὸ τρίτον καὶ σπουδαιότατον μέρος τῆς καυσίμου αὐτῆς ὕλης, διὰ τὸ ὀξυγόνον, τὸ ὁποῖον παραλαμβάνει ὁ ὁργανισμὸς

μας αὐτομάτως, δίχως νὰ μᾶς ἐνοχλήσῃ κατὰ τὸ παραμικρόν.

Δὲν μένει, ἔπειτα ἀπὸ ὅλα αὐτὰ, παρὰ κοινὴ προσοχή, ἀπλὴ φροντίς, ὑγιεινὰ δηλαδὴ μέτρα, διὰ νὰ διατηρήσωμεν εἰς εὐπρόσῳπον κατάστασιν τὸ θάυμα αὐτὸ τῶν θαυμάτων, τὸν ὁργανισμὸν μας μηχανισμὸν, τὸν ὁποῖον μᾶς ἐνεπιτεῖται ἡ Φύσις.

Προκύπτουν ὅμως μερικὰ σκοτεινὰ σημεῖα, ἐπὶ τῶν ὁποίων οὐδεὶς μορφωμένος ἄνθρωπος δύναται νὰ μὴ ἐκχρίσῃ ἀντίληψιν.

Γνωρίζομεν ὅτι τὸ κάθε ἀνατομικὸν μας μῦρον ἐργάζεται δι' ἴδιον λογαριασμὸν, ὅπως παραλάβει ἀπὸ τὸ θρεπτικὸν περιβάλλον τὰς «καυσίμους ὕλας» του, πρὸς ἀνάπτυξιν ἐνεργείας καὶ ὅτι ἀκόμη τὸ κάθε μας κύτταρον ἀπορρίπτει, τι περιττὸν παράγει ἢ καθύς, διότι θὰ παρημποδίζε κάθε περαιτέρω λειτουργίαν, ἀκρίτως ὅπως ἡ τέφρα, ἐάν δὲν ἀφαιρεθῇ ἀπὸ τὴν ἐστίαν τοῦ λέβητος. Τί θὰ ἐγίνετο ὅμως, ἐάν τὸ σύστημα τῆς ἀτομικῆς λειτουργίας καὶ συντήρησεως τῶν ἀ-

ΑΙΨΕΥΔΕΙΣ ΠΟΛΕΜΙΚΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Οἱ Ἄγγλοι δικαιολογοῦντες τὴν ἱδρυσιν τοῦ Ὑπουργείου τῶν Πληροφοριῶν ἐξηγοῦν ὅτι ἡ δημιουργία τῆς ὑπηρεσίας αὐτῆς ἔχει σπουδαιότητα πρακτικὴν σημασίαν, διότι συχνὰ κατὰ τὰς ἀνωμάλους πολέμικας περιόδους ὁ Τύπος δημοσιεύει ἐκ παραδρομῆς καὶ καλῆς πίστεως πληροφορίας ἐντελῶς ψευδεῖς. Ὡς κλασσικὸν παράδειγμα πλάνης τοῦ Τύπου ἀναφέρεται ἡ δημοσίευσιν κατὰ τὸν Κριμαϊκὸν πόλεμον ἀπὸ ὅλας τὰς ἀγγλικὰς ἐφημερίδας, μὴδὲ τῶν «Τάϊμς» ἐξαίρουμένων, τῆς πληροφορίας ὅτι ἡ ἐν τῇ Κριμαίᾳ ρωσικὴ πόλις Σεβαστοῦ πολὺς κατελήφθη. Καὶ κατελήφθη μὲν πράγματι ἡ πόλις αὕτη, ἀλλ' οὐκ τὴν 8 Ὀκτωβρίου 1854, ὅποτε αἱ ἀγγλικαὶ ἐφημερίδες ἐδημοσίευσαν τὴν εἶδῃ σιν., συνοδεύσασαι μάλιστα αὐτὴν μὲ δραματικὰς περιγραφὰς τῆς εἰσόδου τῶν συμμάχικων στρατευμάτων καὶ τῶν πυρκαϊῶν αἰτνης εἶχον ἐκδηλωθῇ καὶ μὲ θριαμβολογικὰ ἄρθρα ἐπὶ τῇ μεγάλῃ νίκῃ, ἀλλ' ἐνδεκα ἀκριβῶς μὴ νας θραδύτερον, δηλαδὴ τὴν 8 Σεπτεμβρίου 1855. Χαρακτηριστικῶς το νίξεται ὅτι ὁ τότε διευθυντὴς τῶν «Τάϊμς» Νηλκλίν εἰδοποιηθεὶς περὶ τοῦ ἐσφαλμένου τῆς εἰδήσεως, ἠρνήθη ἐν τούτοις νὰ ὑστερήσῃ ἐναντὶ τῶν ἄλλων ἐφημερίδων. Ἡδὴ τονίζεται ὅτι χάρις εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Πληροφοριῶν θὰ ἀποφευχθῶν ἀνάλογον ψευδεῖς εἰδήσεις.

νατομικῶν μας στοιχείων περιορίζετο εἰς σύστημα καθαρῶς ἐγωϊστικόν: Ἐάν δηλαδὴ τὸ κάθε κύτταρόν μας ἡδιαφόρει διὰ τὸ τί κάμνει καὶ πῶς ζῇ τὸ ἄλλο;...

Εἰς τὴν πραγματικότητα γίνεται καὶ αὐτό, καὶ διὰ τοῦτο θέλομεν ἐπὶ νεκροῦ σώματος διάφορα στοιχεῖα ἀνατομικὰ πλήρη ζωῆς ἀκόμη. Ἡ καρδιά, λόγου χάριν, παύει νὰ λειτουργῇ, ἐξ οὗ καὶ ἐπέρχεται ὁ θάνατος, ἐν τούτοις ὅμως τῆς ἰδίας αὐτῆς καρδίας τὰ ἀνατομικὰ στοιχεῖα, κύτταρα κτλ. ἐξακολουθοῦν καὶ δύναται νὰ ἐξακολουθήσουν ἐπ' ἀρκετὸν ἀκόμη, τὴν ζωὴν των.

Εὐτυχῶς, ἐν τούτοις, διὰ τὸν ὅλον ὁργανισμὸν μας, ὅλα ἀνεξαρτήτως τὰ ἀνατομικὰ μας στοιχεῖα εἶνε τὸσον ἐγωϊστικά. Πολλὰ ἀπὸ αὐτὰ εἶνε αὐτόχρημα ἀλτρουϊστικά. Ἀποτελοῦν καὶ αὐτὰ μικρὰ ἐργοστάσια, ὅπως ὅλα τὰ ἄλλα κύτταρα μας, ἀλλὰ τὸ κάθε ἐργοστάσιον τῶν ἀλτρουϊστικῶν αὐτῶν κυττάρων παράγει καὶ προΐοντα τὰ ὁποῖα δὲν καταναλίσκει μόνον αὐτὸ, ἀλλὰ τὰ προσφέρει εἰς ἄλλα κύτταρα τοῦ ὁργανισμοῦ τὰ ὁποῖα δὲν ἔα ἡδύνατο νὰ ζήσουν καὶ νὰ λειτουργήσουν διὰ τῆς... «πολιτικῆς τῆς αὐταρκείας».

Τί εἶδους εἶνε λοιπὸν τὰ προϊόντα τῶν ἀλτρουϊστικῶν, ὡς τὰ ἐξακτερίσαμεν, μικρῶν ἐργοστασίων τοῦ ὁργανισμοῦ μας;

Τὰ προϊόντα αὐτὰ εἶνε κυρίως... ἀποθεματικά, εἶνε καύσιμοι ὅλα παρὰ καταθήκης, ἀπαράλλακτα ὥπως συμβαίνει εἰς τὴν κάθε εὐνοουμένην χώραν, ἡ ὁποία φροντίζει νὰ ἔχῃ τὰ ἀποθέματά της, διὰ τὴν περὶ τῶν ἀντιθέτων περιστάσεων, κατὰ τὰς ὁποίας θὰ ἐπὶ ἔρχεται ἀποκλεισμός. Εἰς τὴν πραγματικότητα μάλιστα ὁ ἀποκλεισμός αὐτός, πού ὀφίσταται ὁ ὁργανισμὸς μας, εἶνε κατὰ πολὺ συχνότερος ἀπὸ ἐκεῖνον πού δύναται νὰ ὑποστῇ μία χώρα. Ἡμεῖς δὲν εἰσάγομεν εἰς τὸν ὁργανισμὸν μας «καυσίμους ὕλας» παρὰ μόνον κατὰ διαστήματα, δηλαδὴ κατὰ τὰ γεύματά μας καὶ τὰς πόσεις μας, πού δὲν δύναται θεοβίως νὰ εἶνε διαρκεῖς καὶ ἀκατάπαυστοι ἀσχοῦνται μας. Κατὰ τὰ ἐνδιάμεσα ὅμως χρονικά διαστήματα, τὸ κάθε μικρὸν ἐργοστάσιον τοῦ ὁργανισμοῦ μας, ἀλλὰ καὶ τὰ μεγαλύτερα—τὰ κύτταρα δηλ. καὶ τὰ ὅργανα—δὲν δύναται νὰ σταματήσῃ τὴν λειτουργίαν τῶν μηχανισμῶν των, καὶ νὰ περιμένουν τὴν ὥραν τοῦ γεύματός μας. Αὐτὰ πρέπει νὰ τροφοδοτῶνται ἀκατάπαυστος, ὅπως τροφοδοτεῖται ἀπὸ τὸν θερμαστὴν τῆς ἡ ἀτμομηχανῆς τοῦ ἀτμοπλοίου ἢ τοῦ σιδηροδρόμου, ἡ κάθε μηχανὴ τοῦ ἐργοστασίου. Ἀκόμη, ἡ λειτουργία αὐτὴ πρέπει νὰ ἐξακολουθῇ καὶ ὅταν ἔ ἀποκλεισμός εἶνε γενικότερος, ὡς συμβαίνει εἰς περιπτώσεις διαίτης, ἀσθενείας, ὕπνου, ἀδυναμίας ἐξευρέσεως τροφῆς κτλ. κ.τ.λ.

Αὐτὸς λοιπὸν εἶνε ὁ ρόλος τῶν μικρῶν ἀλτρουϊστικῶν ἐργοστασίων πού θὰ γνωρίσωμεν.

Η ΑΚΟΗ ΚΑΙ ΤΑ ΑΚΟΥΣΤΙΚΑ ΟΡΓΑΝΑ

Πρωταρχικὴ μεταξὺ τῶν πέντε αἰσθησέων μας, βασική, θεμελιώδης, ὁλὰ καὶ προϋποθέσις ὅλων τῶν ἄλλων τεσσάρων εἶναι, ὡς ἤδη ἐξετέθη, ἡ αἰσθησις τῆς ἀφῆς καὶ διαφοροποιήσεως τῆς αἰσθήσεως αὐτῆς εἶνε ἡ γεῦσις, ἡ ὁσφρησις, ἡ ὄρασις καὶ ἡ ἀκοή.

Ἐν τούτοις, σημαντικώτατος εἶνε ὁ ρόλος τῆς ἀκοῆς, τὴν ὁποῖαν πολλοὶ προτάσσουν τῶν ἄλλων αἰσθήσεων ὡς πρὸς τὴν ἐν γένει σημασίαν της.

Λόγου χάριν, ὁ πολὺς Μοντεγκάτσα τὴν θεωρεῖ ὡς... «κατ' ἐξοχὴν κοινὴν νικὴν αἰσθησιν», ἀκόμη δὲ καὶ ὡς... «πρῶτον προστάτην τῆς ζωῆς μας». Ὁ Τρόλς πάλιν λέγει περὶ αὐτῆς: «Ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἔχασε τὴν ἀκοήν, ἔχασε τὴν πλέον ἀνθρωπίνην μοῖραν του, ἔφθασεν ἀδυνατεῖν πλέον νὰ ἐπικρατῇ ἀμέσως μετ' αὐτοῦ ὁμοῖους του.»

Ἄλλοι μεγάλοι ἐπιστήμονες θεωροῦν τὴν ἀκοήν ὡς «πραγματικὴν θύραν ἀγούσαν εἰς τὴν καρδίαν». Τοῦτο δὲ διότι διὰ τῆς ἀκοῆς εὐχερέστερον καὶ ἀμεσώτερον μεταδίδονται ἀμοιβαίως τὰ διανοήματα, τὰ συναισθήματα, ἡ εἶπρα, ἡ διδασκαλία καὶ γνώσεις κτλ.

Ἐν τέλει, κάθε ζωὴ, κάθε κίνησις, κάθε βιολογικὴ ἀντίδρασις τοῦ ἐσωτερικοῦ μας κόσμου συνδέονται μὲ τὴν διέγερσιν τοῦ ακουστικοῦ μας νεύρου, τὸ ὁποῖον ἐρεθίζει ὁ κρότος, ἢ ὁ ἦχος. Δι' αὐτὸ ἀκριβῶς, ὁ Λέων Σκόττ, ἀπεκάλεσε τὴν ἀκοήν «θαύμα θαυμάτων». Ἄν τὰ πλάσματα δὲν εἶχον τὸ μεγάλο χάρισμα τῆς ἀκοῆς, ὅχι μόνον ἡ ἀτομικὴ τῶν ζωῶν θὰ εὐρίσκετο ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν ἐν κινδύνῳ, ἀλλὰ καὶ... νεκρικὴ σιγὴ θὰ ἐβασίλευε ἀνὰ τὸν κόσμον. Θὰ ἐβασίλευε νεκρικὴ σιγὴ, ὅχι μόνον δι' ἕκαστον ἐξ ἡμῶν, πού δὲν θὰ ἤκουε θορύβους, κρότους, ἤχους, ἀλλὰ εἰς τὴν πραγματικότητα δὲν θὰ ὑπῆρχεν οὔτε κρότος, οὔτε θόρυβος, ἔστω καὶ ἐάν ἐσημαιοῖεν διαρκῶς μυριάδες κώδωνες, ἢ ἐκρότουν χιλιάδες τηλεβόλα κτλ.

Διότι, ὡς θὰ γνωρίσωμεν λεπτομερέστερον, δὲν ἀρκεῖ νὰ ὑπάρχῃ μία πηγὴ ἤχου, διὰ νὰ ὑπάρξῃ ἦχος. Δὲν ἀρκεῖ δηλαδὴ νὰ κτυπᾷ μία καμπάνα διὰ νὰ δημιουργηθῇ θόρυβος ἢ ἦχος. Πρέπει ἀκόμη νὰ ὑπάρξῃ καὶ κάποιον αὐτὴ διὰ νὰ δεχθῇ τοὺς κραδασμοὺς πού δημιουργεῖ ἡ δόνησις τοῦ ἡχητικοῦ ὁργάνου, καὶ μόνον τότε δημιουργεῖται καὶ παράγεται ὁ ἦχος.

Ἐν ἐσχάτῃ πάλιν ἀναλύσει, ἄνευ τῆς ἀκοῆς εἶναι ζήτημα ἐάν θὰ ὑπῆρχεν πολιτισμός καὶ τίνος εἶδους πολιτισμός, πάντως ὅμως ἡ Ἀνθρωπότης θὰ ἐστερεῖτο μίᾳ τῶν εὐγενεστέρων ἀπολαύσεων τῆς μουσικῆς.

Ἡ Φυσικὴ Πειραματικὴ ἀσχολεῖται ἰδιαίτερος μὲ τὴν ἐν γένει ἀκουστικὴν. Δὲν πρόκειται θεοβίως νὰ ἀργοπορήσωμεν εἰς λεπτομερείας. Ἀς ἀρκεσθῶμεν εἰς τὸ ἀπλοῦν καὶ κλασσικὸν πλέον παράδειγμα, συμφώνως πρὸς τὸ ὁποῖον ἕνα ἡχητικὸν ὄργανον παράγει δονήσεις αἱ ὁποῖαι μεταδίδονται εἰς τὸ αἰσθητήριον τῆς ἀκοῆς, χάρις εἰς περιοδικὰ διακυμάνσεις τοῦ ἀέρος. Τὸ παράδειγμα αὐτὸ ἔχει ὑπ' ὄψιν του

τὴν ἡμεροῦσαν ἐπιφάνειαν, ὕδατος λόγου χάριν, ὅπου ρίπτει τις ἕνα λιθάριον. Βλέπομεν ὄντως νὰ σχηματίζονται μικρὰ κυματάκια κυκλοτερῆ, τὰ ὁποῖα ὅλο καὶ αὐξάνουν τὴν περιφέρειαν των μέχρις ὅτου «σθύσουν».

Κατὰ ἀνάλογον γίνεται καὶ εἰς τὸν ἀέρα, μόλις ἡχησῇ ἕνα ἡχητικὸν ὄργανον. Τὰ ακουστικά πλέον αὐτὰ κύματα ἐξαπλοῦνται καὶ κατὰ τὴν διαδρομὴν των συναντοῦν τὰ αὐτὰ τῶν πλάσμάτων, τὰ ὁποῖα καὶ πλήττουν.

Διὰ νὰ συλλάβωμεν ὅσον τὸ δυνατόν εὐκολώτερον αὐτὰ τὰ ακουστικά κύματα καὶ διὰ νὰ ἐρεθίσουν αὐτὰ ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερον τὰ ὦτα μας, ἡ φύσις μᾶς ἔχει προικίσει μὲ ἕνα εἶδος «ἀποδέκτη», πού εἶναι τὸ περὶ τὸν ὅλον τῶν ὠτῶν μας. Ἐάν παρατηρήσωμεν μάλιστα τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ περυγίου, ἀντιλαμβανόμεθα εὐκόλως τὸν ρόλον πού παίζουν αἱ διάφοροι πτυχαὶ του, προωρισμέναι εἰς τὸ νὰ ἐπαυξάνουν τὴν ἐπιφάνειαν του, ἀλλὰ καὶ νὰ καθιστοῦν διὰ τῆς ἀνωμαλίας αὐτῆς ἀκόμη ἱκανώτεραν τὴν ἰδιότητα τῆς περισυλλογῆς τῶν ἡχητικῶν κραδασμῶν. Χαρακτηριστικὸν εἶνε ἐπίσης τὸ ὅτι, ἀσυναισθήτως καὶ ἄνευ ἰδιαίτερων γνώσεων, ὁσάκις θέλομεν νὰ ἀκούσωμεν ἕνα ἀμυδρὸν ἢ ἀπομεμακρυσμένον ἦχον, ἐπαυξάνομεν

διὰ τῆς παλάμης μας τὴν ἐσωτερικὴν ἐπιφάνειαν τοῦ περυγίου καὶ τὴν καθιστῶμεν ἀκόμη περισσότερον ἀνώμαλον. Εἰς αὐτὰ ὅλα, ἀκόμη δὲ καὶ εἰς τὸ ὅτι τὸ περὶ τὸν ὅλον εἶναι τὸ πλέον ἐμφανὲς μέρος τοῦ ὠτός μας, ὀφείλεται ἡ πίστις πολλῶν ὅτι τὸ περὶ τὸν ὅλον εἶναι τὸ «αὐτί» μας, ἐνῶ δὲν πρόκειται παρὰ μόνον περὶ ἁπλοῦ ἐξαρτήματος τοῦ ὠτός μας. Τὸ ἐξάρτημα αὐτὸ, χρησιμώτατον θεοβίως, δύναται, ἐν τούτοις νὰ λείψῃ, χωρὶς νὰ παύσωμεν νὰ ἀκούωμεν.

Τὰ ἐρπετά, οἱ ἰχθύες, καὶ τὰ πτηνὰ στεροῦνται παντελῶς περυγίου, ἀλλὰ αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅτι στεροῦνται καὶ ἀκοῆς.

Μεγάλην σημασίαν διὰ τὴν ὑποδοχὴν τῶν ἡχητικῶν κυμάτων ἔχει τὸ περὶ τὸν ὅλον εἰς τὰ θηλαστικά. Δι' αὐτὸ τὰ περισσότερα, ὡς ὁ δνος, λ.χ., ὁ κόνικλος, ὁ λαγῶς, ὁ ποντικὸς κτλ. ἔχουν μακρὰ περὶ τὸν ὅλον, κατέχουν δὲ ἀκόμη καὶ τὴν ἱκανότητα νὰ στρέφουν τὰ περὶ τὸν ὅλον πρὸς πολλὰς κατευθύνσεις, ἀπὸ τὰς ὁποίας προέρχονται τὰ ἡχητικά κύματα.

Ἀλλὰ, ὡς εἶπομεν, δὲν πρόκειται ἀκόμη παρὰ περὶ ἐξωτερικοῦ ἐντελῶς ἐξαρτήματος τοῦ ὠτός.

Εἰς τὸ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τὸ καθ' αὐτὸ ὅς.

ΤΑ ΠΑΠΑΓΑΛΑΚΙΑ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 293)

φέρει εἰς τὸ κατώτερον μέρος τοῦ ἀπεστρογγυλωμένου ὀπην, χρησιμεύουσιν διὰ τὴν εἰσόδον καὶ ἐξόδον τοῦ πτηνοῦ. Τὸ θάθος τοῦ κορμοῦ πρέπει νὰ εἶνε 28 περίπου ἑκατοστάμετρα.

Τὰ πτηνὰ αὐτὰ τρέφονται ἀποκλειστικῶς σχεδὸν ἀπὸ κεχρὶ καὶ διάφορα χορταρικά καὶ ἰδίως μαρούλια. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, καλὸν εἶνε νὰ τοὺς δίδετε καὶ μερικὰ φρούτα. Ἄν καὶ πίνουν ὀλίγον ὕδωρ, πάντοτε πρέπει νὰ ὑπάρχῃ εἰς τὸν κλωθὸν των ἀφθονον καὶ καθαρὸν ὕδωρ.

Κυριώτεροι ἀσθενεῖαι ἐκ τῶν ὁποίων προσβάλλονται οἱ μελοψιττακοὶ εἶνε αἱ ἐξῆς:

Τὰ κρυολογήματα.—Προσβάλλονται τὰ πτηνὰ ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα εἶνε ἐκτεθειμένα εἰς ρεύματα ἀέρος. Διὰ τὴν θεραπείαν πρέπει τὸ πτηνὸν νὰ μεταφερθῇ εἰς δωμάτιον τοῦ ὁποίου ἡ θερμκρασία νὰ μὴν εἶνε κατωτέρα τῶν 15ο καὶ ἀντὶ ἄλλης τροφῆς νὰ τοῦ δίδονται μικρὰ τεμάχια κρέατος καὶ δις τῆς ἡμέρας καφέ.

Ἡ δυσκοιλία.—Ὑποφέρουν τὰ πτηνὰ τὰ ὁποῖα τρέφονται ἀποκλειστικῶς μὲ ξηρὰς τροφὰς. Εἰς τὰ πάσχοντα πτηνὰ πρέπει νὰ δίδετε ὀλίγον κεχρὶ καὶ πολὺ λαχανικά καὶ φρούτα καὶ νὰ σταῇ εἰς τὴν ἔδραν των ὀλίγα σταγόναι κοινὸν ἐλαίου διὰ σταγονομέτρου.

Ἡ διάρροια.—Ὑποφέρουν

τὰ πτηνὰ τὰ ὁποῖα τρέφονται κακῶς ἢ διαρκῶς μὲ χορταρικά. Μόλις ἐκδηλωθῇ ἡ διάρροια, ἀντὶ ἄλλης τροφῆς πρέπει νὰ δίδετε εἰς τὸ πτηνὸν θρασμένον ρύζι ἀνακατεμένον μὲ γάλα καὶ ὀλίγον κανέλλαν εἰς κόνιν. Ἀντὶ νεροῦ τοῦ δίδετε ριζόνηρον.

Ἡ πτερόρροια.—Εἶνε ἡ κρίσιμος ἐποχὴ τῶν πτηνῶν διὰ τὰ μικρὰ ὅσον καὶ διὰ τὰ μεγάλα πτηνὰ, διότι πολλὰκις ἀποδεκατίζει αὐτὰ. Κατὰ τὴν πτερόρροϊαν τὰ πτηνὰ χάνουν τὴν ὀρεξίν των καὶ σχεδὸν δὲν τρώγουν τίποτε. Τὰ πάσχοντα πτηνὰ πρέπει νὰ μεταφέρωνται ἀμέσως εἰς θερμὸν δωμάτιον, νὰ δίδεται εἰς αὐτὰ ἐκλεκτὴ τροφή καὶ καφέ μὲ ζάχαρι, μπισκότα βουτηγμένα εἰς γάλα ἢ ἐν ἀρεταίνωτο κρασί.

Τὰ διάφορα παράσιτα.—Οἱ περισσότεροι θάνατοι τῶν μελοψιττακῶν ὀφείλονται εἰς τὰ διάφορα παράσιτα, τὰ ὁποῖα προέρχονται ἀπὸ τὴν ἀκαθαρσίαν τοῦ κλωθοῦ καὶ τῶν σκευῶν του. Διὰ νὰ προληφθῇ τὸ κακὸν, πρέπει νὰ διατηρῇται πάντοτε καθαρὸς ὁ κλωθὸς καὶ νὰ ἐλασσωται τακτικὰ τὰ ξύλα τὰ ὁποῖα χρησιμεύουν διὰ νὰ στηρίζονται καὶ νὰ ἀναπαύωνται τὰ πτηνὰ. Τὰ προσβεβλημένα ἀπὸ διάφορα παράσιτα πτηνὰ πρέπει νὰ ραντίζονται μὲ κόνιν πυρέθρου, ἢ ὁποῖα εἶνε εὐθηνότατη καὶ εὐρίσκεται εἰς ὅλα τὰ φαρμακεία.

Η ΝΗΣΟΣ ΤΟΥ

Μυθιστόρημα του μεγάλου άγγλου

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.—Ο Πρέντικ, ένας Άγγλος επιστήμων, ύστερα από ένα δραματικό ναυάγιο, καταφεύγει σ' ένα άγνωστο νησί, όπου κατοικεί ο Δρ Μορώ, περίφημος άλλότε σ' ολόκληρη την Άγγλία για τις ζωοτομικές εργασίες του και τις θεωρίες του περί νοσηρών ζυμώσεων του αίματος. Ο Μορώ έχει ως βοηθόν του τόν Μοντγκόμερυ, και συνεχίζει μυστηριώδη πειράματα σ' ένα εργαστήριο απομονωμένο. Από τόν εργαστήριο αυτό, ο Πρέντικ πού φιλοξενείται σ' ένα διπλανό δωμάτιο, άκούει παράξενα ούρλιασμα ζώων πού προφανώς τά θασανίζουν. Έξ άλλου ο Πρέντικ μένει κατάπληκτος όταν βλέπει κάτω παράξενα ανθρώπινα τέρατα πού κυκλοφορούν στο νησί, πού ή άσχημία τους είνε άποκρουστική και ή δλη εμφάνισις των προκαλεί τόν τρόμο.

Γιά ν' αποφυγή τά ούρλιασμα πού άκούονται από τόν εργαστήριο—και πού κατά πάσαν πιθανότητα προέρχονται από έναν πούμα—ο Πρέντικ έκ'ευρισμένος, φεύγει από τόν δωμάτιο και περιπλανάται στο νησί, όπου συναντά και άλλα παράδοξα και φοβερά όντα. Ένα από αυτά τόν παρακολουθεί μέσα στη νύχτα και κατατρομαγμένος, ο Πρέντικ, κατορθώνει νά γυρίση στο δωμάτιό του, όπου τόν περιμένουν νέες έκπληξεις. Από μιαν πόρτα πού έμεινε κατά λάθος άνοικτή, ο Πρέντικ θγαίνει στην αύλη, όπου βλέπει αλλόκοτα αίματος. Ύστερα από μιάν μισανοιγμένη πόρτα βλέπει ένα σώμα αιδώφυρτο, φρικτά πελεκημένο πού φαίνεται σάν άνθρωπος άκρωτηριασμένος. Ο Πρέντικ υποψιάζεται ότι ο Δρ Μορώ με διάφορες χειρουργικές επέμβασεις μεταβάλλει τούς ανθρώπους σέ ζώα και γιά νά μήν ύποστη την ίδια τύχη φεύγει τρομοκρατημένος προς τόν δάσος. Σέ λίγο βρίσκεται στις σπηλιές τών τεράτων, εύτυχώς όμως σπεύδει νά τόν σώση από τόν κίνδυνο πού διατρέχει ο Μορώ, ο οποίος τού εξηγεί ότι από έτών άσχολεται με πειράματα ζωοτομίας και προσπάθει νά δημιουργήση από ζώα ανθρώπους. Ομολογεί όμως ότι μέχρι τής στιγμής δέν πέτυχε ακόμα, διότι εις τά νέα πλάσματα πού δημιουργεί ένυπάρχει πάντα τόν ζών με τά ένστικτά του πού άργά ή γρήγορα ζυμούν. Έλπίζει όμως ότι με τόν πούμα πού έγχείρησε τελευταίως δέν θα συμβεί τόν ίδιο. Τό θηρίο όμως έτσι καθώς είνε γδαρμένο έπάνω στη χειρουργική τράπεζα, κατορθώνει νά ξεφύγη και ο Μορώ σπεύδει εις καταβόλιν του, γιά νά μήν τυχόν προλάβουν και τόν ίδιον τά άλλα τέρατα και ή θέα τού αιμαφόρου ζώου ζυμώση τά αιμοδόρα των ένστικτα.

12ον

Έβαλε τόν περιστροφό του στην τάση, εξέτασε τόν πονεμένο μπράτσο μιν πιέζοντας τόν παντού και με ώδηγησε στο δωμάτιό μου.

Είπε εξάρθρωσις, έδήλωσε. Κι' ύστερα πρόσθεσε : Γιά πέστε μου άκριβώς τί συνέβη...

Τού διηγήθηκα ό,τι είδα με φράσεις υπερδεδεμένες, συγκεκομμένες από τούς σπασμούς τού πόνου, ενώ εκείνος με γρήγορες και επιδέξιες κινήσεις μού έδενε τόν μπράτσο. Όταν έτελείωσε μού κρέμασε τόν μπράτσο σ' ένα πανί περασμένο από τόν λαμβό, όπισθοχώρησε και με κύτταξε.

Είσαι καλύτερα ; με ρώτησε. Και τώρα...

Έμεινε μιάν στιγμή συλλογισμένος, έπειτα θυγίκε έξω και ξανάκλεισε την πόρτα.

Δέν είχα εκείνη τη στιγμή άλλη άνησυχία από τόν τραύμα τού χεριού μου, και όλα τά άλλα, μού φαίνονταν σάν ένα έπεισάδιο ανάμεσα στα τόσα φρικτά περιστασιακά τού νησιού. Ξαπλώθηκα στη σάλη λόγκ και όφειλα νά όμολογήσω πώς άρ-

χισα νά καταριέμαι και νά βλαστημώ τή μοίρα πού με είχε ρίξει σ' αυτόν τόν κολασμένο τόπο. Ο πόνος πού μού είχε προκαλέσει ή θλάσις τού χεριού μου, έγινε τώρα όξύτερος. Όταν ο Μοντγκόμερυ ξαναγύρισε, τόν πρόσωπό του ήταν κατάχλωμο κι' είχε τόν ύφος πούλν συλλογισμένο.

Δέν τόν είδα πουθενά, είπα. Μού ήρθε ή ιδέα πώς ίσως νά με χρειάζονταν... Γιατί ο πούμα ήταν ένα πούλν δυνατό θηρίο... Ξέρετε, με μιάν μονάχα απότομη κίνηση κατώρθωσε νά ξυλώση τήν άλυσίδα από τόν τοίχο...

Καθώς μιλούσε, με κύτταζε με τά άνένεργα μάτια του. Πήγε στο παράθυρο κοντά, έπειτα ζύγωσε στην πόρτα.

Θά πάω νά τόν βρώ, συνεπέρανε. Ύπαρχει άλλο ένα περιστροφό πού θα σάς τ' άφήσω. Γιά νά πώ τήν αλήθεια είμαι κάπως άνήσυχος.

Έπηρε τόν όπλο και τόν άφήκε έμπρός μου στο τραπέζι, έπειτα θυγίκε άφήνοντας στην άμύσσειρα τήν άόριστη φοβέρα ένός κινδύνου. Δέν μπόρεσα νά μείνω ξαπλωμένος περισσότερο, και παίρνοντας στο χέρι τόν περιστροφό έπήγα ως τήν πόρτα.

Τό πρωϊνό ήταν ήρεμο όπως ο θάνατος. Δέν ύπήρχε ούτε ο παραμικρότερος ψίθυρος άνένου, ή θάλασσα άστραφτε σάν καθρέφτης, ο ούρανός ήταν άδειος και ή παραλία φαινόταν έρημη. Στην κατάσταση τής υπερδιεγέρσεως όπου βρισκόμουν αυτή ή άπόλυτη γαλήνη μού κάθησε στα στήθια σάν βραχνάς.

Προσπαθούσα νά σφουρίξω ή νά σιγοτραγουδήσω, αλλά οι σκοποί έδωσαν στα χείλη μου. Βάλθηκα ξανά νά καταριέμαι και νά βρίζω — γιά δεύτερη φορά από τόν πρωϊ. Έπειτα, έπήγα ως τή γωνία τού εργαστηρίου και κύτταξα προς τά ψηλά χόρτα, πού είχαν καταπύ τόν Μορώ και τόν Μοντγκόμερυ. Πότε θα ξαναγύριζαν; Και πώς;

Τότε, μακριά στην παραλία, φάνηκε ένα μικρό γκρίζο δίποδο, πλησίασε τρέχοντας ως τή άκρη τού κύματος κι' άρχισε νά τσαλαβουτά. Ξαναγύρισε ως τήν πόρτα, έπειτα ξανάρθε ως τή γωνία τής οικοδομής, και βάλθηκε έτσι νά πηγαίνει έρχομαι σάν σκοπός. Μιά φορά σταμάτησα κι' άκουσα μακρινή τή φωνή τού Μοντγκόμερυ πού καλούσε : «Ω, έ! Μορώ!» Ύπεφερα λιγότερο από τόν χέρι μου, άν και οι πόνοι εξακολουθούσαν. Άρχισε νά με κυριεύη άνυπομονησία κι' έννοιωθα διψασμένο και πικρό τόν στόμα μου. Η σιγή μου μίκραινε καθώς άνέβαινε ο ήλιος. Παρακολούθησα από μακριά τόν δίποδο, μέχρς όπου εξαφανίστηκε. Δέ θα ξαναγύριζαν, λοιπόν, ο Μορώ με τόν Μοντγκόμερυ ; Τρία θαλασσοπούλια άρχισαν με γρήγορα πετάγματα νά διεκδικούν τόν ένα από τόν άλλο κάποια λεία.

Τότε, άκουσα, μακριά πίσω από τόν εργαστήριο έναν πυροβολισμό. Ύστερα, έγινε σιωπή, και ξανά άκούστηκε ένας δεύτερος πυροβολισμός. Έπειτα, μιάν τρίτη έκπληκτική και σχεδόν άμέσως ένα λυπητερό ούρλιασμα άντήχησαν, αυτή τη φορά πούλν κοντά. Η φαντασία μου άρχισε νά δουλεύει και νά με τυραννί με μύριες ύποθέσεις. Τέταρτος πυροβολισμός πούλν κοντά στο εργαστήριο. Μά τί συνέβαινε λοιπόν;

Έτρεξα ως τήν επάνω γωνία τής οικοδομής και από μακριά είδα τόν Μοντγκόμερυ με τόν πρόσωπο κόκκινο, τά μαλλιά άνακατωμένα και τόν παντελόνι του ξεσυμμένο από τή μιάν μεριά ως τόν γόνατο. Τόν ύφος του φάνερωνε άπερίγραπτη ταραχή. Πίσω του, περπατούσε άδέξια τόν δίποδο Μ'λίγκ, πού στο σαγόνι του διακρίνονταν μερικές σκούρες άπαισιες κηλίδες.

Ξαναγύρισε; ρώτησε.

—Ο Μορώ; όχι.

—Θεέ μου !

Ο δυστυχής ήταν λαχανιασμένος, έτοιμος νά λιποθυμήση.

Πάμε μέσα! μού είπα παίρνοντάς με από τόν μπράτσο. Είπε σάν τρέλλα. Τρέχουν έδώ και κει, μανιασμένα. Τί συνέβη ; Δέν ξέρω. Θα σάς τά διηγήθώ όλα... σταθήτε όμως νά πάρω άνάσφα... Πού είνε τόν κονιάκι;

Μπήκε στο δωμάτιο κοιτασίνοντας και κάθισε στην πολυθρόνα. Ο Μ'λίγκ ξαπλώθηκε έξω στο κατώφλι τής πόρτας κι' άρχισε ν' άνασαινή γρήγορα, σάν ένας σκύλος. Έδωσα στον Μοντγκόμερυ ένα ποτήρι κονιάκι με νερό. Καθόταν άκίνητος, με τά θλιβερά του μάτια καρφωμένα έμπρός του, και έπαυσε βαθείς έισπένες. Ύστερ' από λίγο άρχισε νά μού διηγείται τί τού είχε συμβή.

Είχε άκολουθήσει επί ένα διάστημα τά ίχνη τού Μορώ και τού θηρίου. Τά ίχνη αυτά ήταν στην άρχή εύκολοδιάκριτα. Τά κλαδιά ήταν σπασμένα έδώ και κει, στο έδαφος ύπήρχαν μεγάλες κηλίδες αίματος, σ' άγκάθια ξεσχισμένα κομμάτια επιδέσμων. Έπειτα όμως τά ίχνη χάνονταν στο πετρώδες έδαφος πού έντεινόνταν πέρα από τόν ρυάκι, όπου είχα δη τις προάλλες τόν δίποδο εκείνο νά πίνη νερό με τόν τέσσαρα. Ο Μοντγκόμερυ είχε τραβήξει προς τά έυτικά τού νησιού, καλώντας κάθε τόσο τόν Μορώ. Σέ λίγο είδε νάρχεται προς τόν μέρος του ο Μ'λίγκ ώλιπκρμένος με τόν τεκεούρι του. Ο Μ'λίγκ δέν ήξερε τίποτα γιά τήν ύπόθεσι τού πούμα, γιατί έκθεσε εκείνη τήν ώρα ξύλα στο δάσος, είχε όμως άκούσει τά ξεφωνητά τού κυρίου του. Προχώρησαν μαζί, φωνάζοντας όλοένα τόν Μορώ. Δύο δίποδα είχαν πλησιάσει έρποντας και τούς κρυφοκύτταζαν ανάμεσα από τά φυλλάδια, με κάτι κινήσεις ύποπτες και πούλν άνησυχητικές. Ο Μοντγκόμερυ τά φώναζε γιά νά βγούν από εκεί πού ήταν κρυμμένα, αλλά τότε τά δύο τέρατα άρχισαν νά τρέχουν, σάν νά είχαν κάμει κάτι κακό.

Αφού τριγύρισε κάμποσο, δίχως νά ξανα συναντήση τά ίχνη τού Μορώ, ο Μοντγκόμερυ άποφάσισε νά έπισκεφθί τις σπηλιές. Βρήκε τόν συνονιασμό των ζωνανθρώπων έρημο. Ολοένα και πού άνήσυχος ξαναγύρισε πίσω. Τότε άκριβώς συνάντησε τούς δύο Άνθρώπους - Γουρούνια. Τά στόματά τους ήταν καταματωμένα και είχαν τόν ύφος άγριέμένο και άπειλητικό. Προχωρούσαν γρήγορα ανάμεσα στα χόρτα, κι' άρχισαν νά μουγκρίζουν μόλις άντίκριναν τόν Μοντγκόμερυ και τόν άπηρέτη του. Τρομαγμένοι, χτύπησε με τόν μαστίγιο τόν τόν άέρα, αλλά τά τέρατα αντί νά φοβηθούν, όρμησαν κατ' επάνω του. Ποτέ ως τά τότε ένα από τά μεταμορφωμένα ζώα δέν είχε τολμήσει τέτοιο έργο.

Ολοένα και πού άνήσυχος ξαναγύρισε πίσω. Τότε άκριβώς συνάντησε τούς δύο Άνθρώπους - Γουρούνια. Τά στόματά τους ήταν καταματωμένα και είχαν τόν ύφος άγριέμένο και άπειλητικό. Προχωρούσαν γρήγορα ανάμεσα στα χόρτα, κι' άρχισαν νά μουγκρίζουν μόλις άντίκριναν τόν Μοντγκόμερυ και τόν άπηρέτη του. Τρομαγμένοι, χτύπησε με τόν μαστίγιο τόν τόν άέρα, αλλά τά τέρατα αντί νά φοβηθούν, όρμησαν κατ' επάνω του. Ποτέ ως τά τότε ένα από τά μεταμορφωμένα ζώα δέν είχε τολμήσει τέτοιο έργο.

Ολοένα και πού άνήσυχος ξαναγύρισε πίσω. Τότε άκριβώς συνάντησε τούς δύο Άνθρώπους - Γουρούνια. Τά στόματά τους ήταν καταματωμένα και είχαν τόν ύφος άγριέμένο και άπειλητικό. Προχωρούσαν γρήγορα ανάμεσα στα χόρτα, κι' άρχισαν νά μουγκρίζουν μόλις άντίκριναν τόν Μοντγκόμερυ και τόν άπηρέτη του. Τρομαγμένοι, χτύπησε με τόν μαστίγιο τόν τόν άέρα, αλλά τά τέρατα αντί νά φοβηθούν, όρμησαν κατ' επάνω του. Ποτέ ως τά τότε ένα από τά μεταμορφωμένα ζώα δέν είχε τολμήσει τέτοιο έργο.

ΙΑΤΡΟΥ ΜΟΡΩ

συγγραφέως ΟΥΕΛΛΣ

πράγμα. Ο Μοντγκόμερυ με μιάν σφαίρα τίνανε τά μυαλά τού πρώτου τέρατος και ο Μ'λίγκ ρίχθηκε στο άλλο. Ύστερα από μιάν λυσσώδη πάλη, ο Μ'λίγκ κατώρθωσε νά ρίξη χάμω τόν αντίπαλό του και έβηθισε τά δόντια του στον λάρυγγά του. Ο Μοντγκόμερυ άποτελείωσε τόν τέρας με μιάν πιστολιά, αλλά δυσκολεύθηκε πούλν νά φέρη πίσω μαζί του τόν Μ'λίγκ.

Σχεδόν τρέχοντας και οι δύο τους πήραν τόν δρόμο προς τόν εργαστήριο. Καθώς προχωρούσαν, σέ μιάν στιγμή ο Μ'λίγκ όρμησε ξαφνικά μέσα σέ κάτι θάμνους από όπου γύρισε κρατώντας έναν από κείνους τούς άγριόγατους πού ζούν στα νησιά τού Ειρηνικού. Τόν μικρό θηρίο ήταν κι' αυτό καταματωμένο, κι' είχε ένα βαθύ τραύμα στο πόδι. Κατώρθωσε νά ξεφύγη από τά χέρια τού Μ'λίγκ πού τόν κρατούσε από τόν σβέρκο, έκανε νά φύγη προς τούς θάμνους, αλλά ξαναγύρισε απότομα γιά νά ληχθή στον Μοντγκόμερυ, πού πρόλαβε και τόν σκότωσε.

Τί σημαίνουν όλ' αυτά; ρώτησα.

Κούνησε τόν κεφάλι και ήπιε ένα τρίτο ποτήρι κονιάκι.

Όταν είδα τόν Μοντγκόμερυ έτοιμο νά ξαναβάλη ποτό, άναγκάσθηκα νά επέμβω. Ήταν ήδη μισομεθυμένος. Τού παρετήρησα πώς άσφαλώς κάτι τόν σοβαρό είχε συμβή στον Μορώ, άλλοιώς θάπρεπε νάχε γυρίσει ως εκείνη τη στιγμή, και πώς ήταν χρέος μας νά θυγίμε νά τόν αναζητήσουμε. Ο Μοντγκόμερυ διετύπωσε μερικές άόριστες άντιρρήσεις κι' άναγκάστηκε στο τέλος νά δεχθί τήν πρότασί μου. Πήραμε λίγες προμήθειες από τρόφιμα και ξεκίνησαμε μαζί με τόν Μ'λίγκ.

Ίσως γιά τή τά νεύρα μου ήρσιονταν σέ τέτοιαν υπερένταση, διατηρώ σκόμη και τώρα, ζωηρότητα τήν άνάμνησι αϊτού τού περιστατικού, αυτής τής άλλοκοτης έκστρατείας μας, μέσα στην άπόλυτη γαλήνη τού τροπικού άπογεύματος. Ο Μ'λίγκ ήγγαινε έμπρός με τούς όμους σηκωμένους, με τόν χοντρό μαύρο κεφάλι του άεικίνητο, καθώς έρευνούσε με τόν μάτι παντού σάμπως νά φοβόταν κάποιαν ένδερα. Ήταν όπολος γιά τή χάσει τού μικρού του τεκεούρι τήν ώρα πού πάλευε με τόν Άνθρωπο - Γουρούνη. Στην πάλη εκείνη τά πραγματικά τόν όπλα ήταν τά δόντια του. Ο Μοντγκόμερυ τόν άκολουθούσε, με διστακτικό κάπως όψη, με τά χέρια στίς τσέπες τού κονιάκι. Είχε τόν άριστό ένα ύφος σάν άποκτηγμένο και κατάλαβα πώς ήταν νευριασμένος μαζί μου, εξ ατίας ίσως τού κονιάκι. Είχα τόν άριστό μου χέρι κρεμασμένο στον επίδεσμο — εύτυχώς πού ήταν τόν άριστερό μου χέρι — και με τόν άλλο, κρατούσα σφικτά τόν περιστροφό μου.

Άκολουθήσαμε ένα στενό μονοπάτι ανάμεσα από τήν πλούσια τροπική βλάστησι τού νησιού, κατευθυνόμενοι βορειοδυτικά. Ξαφνικά, ο Μ'λίγκ σταμάτησε, και άσάλευτος άφονγγράσθηκε. Ο Μοντγκόμερυ σταμάτησε και κείνος. Συγκρατούσαμε ακόμα και τήν άναπνοή μας γιά ν' άπούσουμε. Ύστερ' από λίγο, άντήχησαν φωνές ανάμεσα από τά δέντρα και θόρυβοι δημάτων πού πλησίαζαν.

Είπε νεκρός, έλεγε μιάν φωνή βαθεία και τρεμουλιαστή.

Δέν πέθανε, δέν πέθανε, έλεγε κάποιος άλλος.

Τόν είδαμε, τόν είδαμε, άποκρίνονταν πολλές φωνές μαζί.

Εί φώναξε ξαφνικά ο Μοντγκόμερυ. Ε, σεις εκεί κάτω.

Ο διάβολος νά με πάρη! φώναξα έτοιμάζοντας τόν περιστροφό μου.

Έγινε σιωπή, κι' ύστερα από λίγο άκούστηκαν τριξίματα κλαδιών. Από τά φυλλάδια ξεπρόβαλαν πέντε - έξη μορφές, αλλόκοτα πρόσωπα φωτισμένα από ένα αλλόκοτο φώς. Ο Μ'λίγκ έκούγρισε ύπόκοφα. Άνεγνώρισα τόν Πιθηκάνθρωπο — τόν είχα ήδη καταλάβει από τή φωνή — και δύο από τά όντα με τούς έπιδέσμούς πού είχα δη στο καίκι. Μαζί τους ήταν δύο άλλα τέρατα και τόν γκρίζο εκείνο πλάσμα πού έδίδασκε τόν Νόμο, και πού είχε τόν κορμί και τόν μούτρο σκεπασμένα με πικνές και μακρυές τρίχες. Με τά μάτια του πού έλαμπαν κόκκινα μέσα σέ δύο βαθείς τρύπες, μάς κύτταζε με περιέργεια.

Γιά κάμποση ώρα, κανείς δέ μίλησε.

Ποιός... είπα... πώς ήταν νεκρός ; ρώτησε ο Μοντγκόμερυ ύστερ' από λίγο.

Ο Πιθηκάνθρωπος έρριξε ένα φευγαλέο βλέμμα στο γκρίζο τέρας.

Είπε νεκρός, βεβαίωσε τόν τέρας : τόν είδαν.

Δέν ύπήρχε τίποτε τόν άπειλητικό στη στάσι αυτών των ζωνανθρώπων. Ήταν κυριευμένα μονάχα από περιέργεια και άόριστα τρομοκρατημένα.

Πού είνε ; ρώτησε ο Μοντγκόμερυ.

Εκεί κάτω, έκαμε τόν τέρας τεντώνοντας τόν μπράτσο.

Και θα ύπάρχη πιά τώρα ένας Νόμος; ρώτησε ο Πιθηκάνθρωπος.

Θά ύπάρχη ακόμα και τούτο και κείνο ; Είπε αλήθεια πώς πέθανε; Ύπαρχει ένας Νόμος ; ρώτησε τόν δίποδο με τούς άσπρους επιδέσμούς.

Ύπαρχει ένας Νόμος; Πές μας, έσύ, ο Άλλος με τόν μαστίγιο. Είμαι νεκρός; ρώτησε τόν τέρας με τόν γκρίζο τρίχωμα. Και όλοι μάς εξέταζαν από πάνω ως κάτω προσεκτικά.

Πρέντικ, είπε ο Μοντγκόμερυ, στρέφοντας προς έμένα τά άνένεργα μάτια του, είνε νεκρός... αυτό είνε όλοφάνερο.

Είσα σταθή κάπως παράμερα, σέ όλο τόν διάστημα τής προηγούμενης συνουσίας. Άρχισα νά πειθωμαι πώς πράγματι ο Μορώ είχε σκοτωθί, αλλά προβλέποντας μιάν τραγική εξέλιξη αϊτού τού γεγονότος, προχώρησα προς τά έμπρός και μίλησα με φωνή σταθερή:

Παιδιά τού Νόμου, δέν πέθανε!

Ο Μ'λίγκ με κύτταζε με τά ζωηρά μάτια του.

Αλλάξε μονάχα μορφή, έξηκολούθησα — αλλάξε σώμα. Γιά ένα ώρισμένο διάστημα δέν θα τόν βλέπετε πιά. Είπε εκεί επάνω — ύψωσα τόν χέρι προς τόν ούρανόν — από όπου σάς έπιτηρεί. Δέν μπορείτε νά τόν δήτε, αλλά σάς βλέπει. Νά φοβάστε τόν Νόμο.

Τους κύτταζε με άγριοπρό και άποφασιστικό βλέμμα: όπισθοχώρησαν.

Είπε μεγάλος ! Είπε καλός ! είπε ο Πιθηκάνθρωπος, σηκώνοντας ταβισμένα τά μάτια του προς τά πικνά φυλλάδια.

Και τόν άλλο Πράγμα; ρώτησα.

Τόν Πράγμα πού ήταν ματωμένο και πού έτρεχε ούρλιάζοντας και κλαίοντας — πέθανε και κείνο, άπάντησε τόν γκρίζο τέ-

ρας, πού παρακολουθούσε με τόν βλέμμα.

Εύτυχώς, μουρμούρισε ο Μοντγκόμερυ.

Ο Άλλος με τόν μαστίγιο... άρχισε νά λέη τόν γκρίζο τέρας.

Ε, λοιπόν, τί; ρώτησα.

...είπε πώς πέθανε.

Αλλά ο Μοντγκόμερυ δέν ήταν τόσο μεθυμένος γιά νά μήν καταλάβη τί με είχε παρακινήσει νάνηθώ τόν θάνατο τού Μορώ.

Δέν πέθανε, έβεβαίωσε άργά. Δέν πέθανε διόλου. Δέν πέθανε, όπως δέν πέθανε και γώ.

Ύπαρχουν πολλοί, συνέχισα έγώ, πού καταπάτησαν τόν Νόμο. Αυτοί θα πεθάνουν. Άκριβώς πέθαναν κιόλας. Δείξτε μου τώρα πού βρίσκεται τόν σώμα του, τόν σώμα πού τόν πέταξε γιά τήν δέν τού χρειάζονταν πιά.

Είπε κατά κει, Άνθρωπε τού περπατάς μέσα στη θάλασσα, είπε τόν τέρας.

Τότε, όδηγούμενοι από τά έξη εκείνα πλάσματα, προχωρήσαμε ανάμεσα από τόν χάος των χόρτων, των κλαδιών, των δέντρων προς τά βορειοδυτικά. Ξαφνικά, άκούστηκε ένα ούρλιασμα, ένα τριξίμο άνάμεσα στα κλαδιά και ένα μικρό ρόζ ζώο ήρθε τρέχοντας προς τόν μέρος μας τρομαγμένο. Σχεδόν τήν ίδια στιγμή, ξεπρόβαλε ένα τέρας καταματωμένο. Έτρεχε με τόσην όρμη πίσω από τόν ρόζ ζώο, ώστε έπεσε επάνω μας προτού προλάβουμε νά τραδηχθούμε. Ο γκρίζος ζώονθρωπος έκανε ένα πλάγιο πήδημα. Ο Μ'λίγκ μουγκρίζοντας όχθησε στο αιδώφυρτο τέρας, πού τόν άναποδογύρισε, ο Μοντγκόμερυ πυροβόλησε, αλλά άστόχησε, και έκαμε νά φύγη τρέχοντας. Πυροβόλησα τότε και γώ, αλλά τόν τέρας εξακολούθησε νά προχωρή, πυροβόλησα ξανά, από πούλν κοντά πιά, σκοπεύοντας τόν φρικτό καλό πρόσωπο. Είδα, στο διάστημα μιάς άστρατης, τά χαρακτηριστικά του νά αλλοιώνονται και τόν πρόσωπό τού σά νά βουλιάζη. Ωστόσο τόν τέρας τέρασε από δίπλα μου, άρπαξε τόν Μοντγκόμερυ και δίχως νά τόν άφήση κυλίστηκε φαρδύ - πλατύ χάμω, παρασύροντας τον στην πτώσι του, ενώ έσφάδαζε από τούς τελευταίους σπασμούς τής άγónιας.

Βρέθηκα μόνος με τόν Μ'λίγκ, τόν σκοτωμένο τέρας και τόν Μοντγκόμερυ καταγής. Τέλος, ο τελευταίος αυτός, άνασηκώμενος άργά, και κύτταζε με άποβλακωμένο ύφος τόν συντριμμένο κεφάλι τού τέρατος πού βρισκόταν δίπλα του. Τό θέαμα αυτό τόν ξεμέθυσε κάπως, τόν συνέφερε και σηκώθηκε επάνω. Τότε, δεικνύοντάς τόν γκρίζο τέρας, πού με πολλές προσφύλαξεις ξαναγύριζε κοντά μου.

Κύτταξε! και έδείξε με τόν δάκτυλο τόν σκοτωμένο. Ύπαρχει άκόμη ένας Νόμος, και αυτός έδώ τόν είχε παραβή.

Τόν τέρας εξέταζε τόν πτώμα.

Στέλνει τή φωτιά πού σκοτώνει, είπα με τή βαθεία φωνή του, έπαναλαμβάνοντας κάποιο άπόσπασμα από τις έντολές.

Οι άλλοι πλησίασαν και κύτταξαν.

Τέλος ξεκίνησαμε με κατεύθυνσι προς τή δυτική άκρη τού νησιού. Άνακαλύψαμε τόν πελεκημένο και πετσοκομμένο σώμα τού πούμα, με τόν όμο διαπερασμένο από μιάν σφαίρα, και σέ άπόστασι είκοσι βηματών περίπου βρήκαμε αυτόν πού ή-

'Αντιμέτωπος με τὰ θηρία τῆς Βραζιλιανῆς ζούγκλας

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. —

Ο συγγραφεὺς τοῦ βιβλίου μαζὶ με τὸν ἑμπειρὸν κυνηγὸν Τζάκ Μέρλοπ, ξεκινῶν ἀπὸ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἀμαζονίου διὰ νὰ ἐξερευνήσουν τὴν παρθένον περιοχὴν ποὺ ἐκτείνεται ἐκατέρωθεν τοῦ παραποτάμου Κாகουέτο. Ὑστερὰ ἀπὸ πολλὰς περιπετειὰς ἀλλάζουν δρομολόγιον καὶ κατευθύνονται πρὸς τὸ Παρά, με τὸν σκοπὸν νὰ πλεύσουν κατὰ μῆκος τῆς ἀκτῆς τοῦ Ἀτλαντικοῦ, νὰ κάμνουν τὸ ἀκρωτήριον Χόρν καὶ νὰ ἀνέλθουν τὴν ἀκτὴν τοῦ Εἰρηνικοῦ μέχρι τοῦ Καλλάο, ἐπίνειου τῆς Λίμας).

19ον

Ὁ κοινὸς βόας συσφιγκτὴρ ποὺ εἶνε ἀρκετὰ γνωστὸς ἀπὸ τοὺς Ζωολογικοὺς Κήπους καὶ τὰ ἱπποδρόμια, δὲν εἶνε δηλητηριώδης, διαθετὶ ὅμως τρομακτικὴν δύναμιν. Ἀπαντᾷ εἰς τὰς ἐλώδεις περιοχὰς μεταξὺ τῶν ὑδροχαρῶν φυτῶν καὶ χόρτων. Κολυμβᾷ καὶ καταδύεται θαυμάσια. Συχνὰ τὸν βλέπει κανεὶς νὰ λιάζεσθαι στὸν ἥλιο. Συνήθως τὸ μήκος τοῦ εἶναι 2 ἕως 4 μέτρων, ἂν καὶ ὑπάρχουν ἔρπετα τοῦ εἴδους αὐτοῦ ποὺ φθάνουν τὰ 8 καὶ πολλὰκις ὑπερβαίνουν τὰ 10 μέτρα. Τὸ δέμα τοῦ βόα εἶνε πρασινοπῶν με σκοτεινοχρῶμους κηλίδας, ἡ κοιλία εἶνε κίτρινη ἀνοικτόχρομη. Εἰς τὸ Μάττο - Γκρόσσο τὸν ἀποκαλοῦν «σουτσούρν», καὶ πιστεύουν πὼς εἶνε ὁ βασιλεὺς τῶν ὀφειν, γιατί εἶνε ἱκανὸς νὰ φωνεύσῃ δηλητηριώδη φίδι, ἔστω καὶ ἂν τὰ τελευταία αὐτὰ ἔχουν τὸ ἴδιον μέγεθος. Ὁ βόας δὲν δηλητηριάζεται ἀπὸ τὸ δάγκωμά του ἂν ἄλλων φιδίων καὶ τὰ καταπίνει μετὰ τὴν εὐχαρίστησιν. Προσωπικῶς, εἶδα ἕναν βόα ποὺ ἔτρωγε ἕνα κροταλίαν τοῦ ἴδιου μήκους με αὐτόν.

Τὸ δέμα τοῦ βόα εἶνε πολὺ σκληρὸν καὶ χρησιμοποιεῖται πολλὰκις μετὰ τὴν κατάλληλον κατεργασίαν. Εἰς τὸ Μάττο - Γκρόσσο οἱ Ἰθαγενεῖς κατασκευάζουν ἀπὸ τὸ ἐν λόγω δέμα ζῶνας καὶ πιστεύουν ὅτι χάρις εἰς αὐτὰς προφυλάσσονται ἀπὸ τοὺς πόνοους τῶν νεφρῶν καὶ τοὺς ρευματισμούς.

Ὁ συνήθης βόας τρέφεται με μικρὰ μαστοφόρα καὶ ποιλία, ποὺ τὰ συλλαμβάνει ἐλίσσόμενος γύρω ἀπὸ τὰ κλαδιὰ μέχρι τῆς κορυφῆς τῶν δένδρων. Οἱ μεγαλύτεροι συλλαμβάνουν πιθήκους, ἀκόμη καὶ μικροὺς κροκοδείλους. Μόνον οἱ πολὺ μεγάλοι βόες ὅπως αὐτὸς ποὺ εἶχα σκοτώσει, ἐπιτίθενται κατὰ τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῶν μεγάλων θηρίων, τοῦ λαγούρου, τοῦ πάνθηρος, τοῦ ταπύρου κλπ. Οἱ μικρότεροι, ὅταν ἀντιληφθῶν ἄνθρωπον νὰ περνᾷ ἀπὸ κοντὰ τοὺς καὶ εἶνε κοιμισμένοι, ἀνασηκώνουν τὸ κεφάλι, φαίνονται σὰν νὰ ἀπειλοῦν, ἀλλὰ μετὰ φεύγουν. Ἄλλοι εὐρίσκονται εἰς κατάστασιν νάρκης οὔτε κἀν σαλεύουν.

Εἰς τὰ ἔλη τοῦ Μάττο - Γκρόσσο εἶδα ἕνα βόαν τριῶν τοὐλάχιστον μέτρων ποὺ ἐκράσσειε τυλιγμένην ἀνάμεσα εἰς τὰς σπείρας τοῦ μίαν μεγάλην ἀγριόχυνα. Καθὼς προχωροῦσα πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἐφύσσειε ἀπειλητικά, καὶ ἔπειτα ὤπισθεν νὰ ἀπομακρυνθῇ ἐγκαταλείπων τὸ θῆμα τοῦ. Εἶδα ἕνα ἄλλον βόαν τὴν στιγμὴν ποὺ κατεβόρχει ἕνα δηλητηριώδες φίδι ποὺ εἶδον τὸν «χαρκαδό». Πράγμα ποὺ θὰ φανῇ περιέργον, τὸ θῆμα δὲν ἦτο τελείως

Τοῦ Βέλγου ἐξερευνητοῦ μαρκησίου ΝΤΕ ΒΑΒΡΕΝ

νεκρὸν, καὶ μέχρι τῆς στιγμῆς ποὺ ἐξηφανίσθη εἰς τὸ στόμα τοῦ ἀντιπάλου τοῦ ἐσάλεινε τὴν οὐρὰν του. Εἰς τὴν κοιλίαν ἑνὸς βόα τὸν ὅποιον ἐσκότωσε ὁ Τζάκ τὴν ὥραν ποὺ εἶχε περιτέσει εἰς τὴν οὐρήν νάρκην του, εὐρήκαμε ἕνα μικρὸν κροκοδεῖλον μήκους ἑνὸς μέτρου. Τὸ γεγονός ἐπιβεβαιώνει τοὺς ἱσχυρισμούς τῶν ἐρυθροδέρμων ὅτι τὸ τεράστιον ἔρπετον νοστιμεύεται ἐξαιρετικὰ τὰ συροειδή, καίτοι δὲν τοιμᾷ νὰ ἐπιτεθῇ ἐναντίον τῶν πολὺ μεγάλων. Πράγματι, οἱ μεγάλοι κροκοδεῖλοι εἶνε διὰ τὸν βόαν ἐπικίνδυνον ἔχθροί, καὶ ὅταν τὰ βάξῃ μαζὶ τοὺς δὲν εἶνε πάντοτε αὐτὸς ὁ κερδισμένος. Εἶδα με εἰς τὸ Ρίο Νέγκρο ἕνα κροκοδεῖλον τοῦ εἴδους τῶν ζακαρὲ ποὺ εἶχε σκοτώσει μόλις ἕνα βόαν καὶ ἠτοιμάζετο νὰ τὸν καταβροχθίσῃ. Τὸ ἔρπετον ἔφερε εἰς τὸ σῶμα ἱγνὴ τῆς τρομερᾶς πάλης. Τὸ κεφάλι του ἦταν συντετριμμένο καὶ εἰς ἕνα σημειὸν τὸ σῶμα του ἔφερε μίαν βαθειὰ δαγκωνιά, ποὺ σχεδὸν τὸ εἶχε κόψει στὰ δύο.

Ὁ βόας ἐξημερώνεται εὐκολὰ ἰδίως ὅταν εἶνε νέος. Πολλοὶ Ἰθαγενεῖς ποὺ ζοῦν εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Ἀμαζονίου συντηροῦν ἕνα ἀπὸ τὰ φίδια αὐτὰ καὶ τὸ ἀφήνουν νὰ τριγυρίῃ ἐλεύθερα στὶς κατοικίαις των. Τὸ ἔρπετον ποὺ συνηθίζει εἰς αὐτὴν τὴν ἀνοικίαν καὶ παραδόξον συμβίωσιν, δὲν ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὸ σπίτι, προσφέρει δὲ εἰς τοὺς κυρίους του πολυτίμους ὑπηρεσίας, διότι κυνηγᾷ καὶ σκοτώνει τὰ ἄλλα δηλητηριώδη φίδια ποὺ τοιμοῦν νὰ εἰσδύσουν εἰς τὴν κατοικίαν. Ἀς σημειωθῇ ὅτι ὁ βόας νικᾷ σχεδὸν πάντοτε εἰς τὴν περιπτῶσιν ποὺ ἀντιμετωπίζει ἀντίπαλον τοῦ ἴδιου μήκους με αὐτόν.

Ἐξ ἄλλου ὁ οἰκιακὸς βόας, ἀνεβαίνει εἰς τοὺς στύλους, καὶ καταφέρει συνήθως εἰς τὴν διπλὴν στέγην τῶν σπιτιῶν καὶ τῶν καλυθῶν, ὅπου κυνηγᾷ τοὺς ποντικίους καὶ τὰς αἰμοδόρους νυκτερίδας. Ἐτοί ὁ βόας ἀντικαθιστᾷ τὶς γάτες, ποὺ δὲν ὑπάρχουν εἰς καμμίαν κατοικίαν τῆς περιοχῆς τοῦ Ἀμαζονίου. Πολλὰς φορές οἱ κατοικίδιοι αὐτοὶ βόαι ἔχουν μήκος τριῶν ἢ τεσσάρων μέτρων. Μετὰ τὴν δύναμιν των θὰ ἠμποροῦσαν νὰ πνίξουν ὅλα τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας. Ἀλλὰ δὲν πευράζουν ποτὲ ἄνθρωπον, οὔτε καὶ τοὺς σκύλους με τοὺς ὁποίους ἐξοικειώθησαν. Ὁταν ἐν τούτοις ὁ βόας τοῦ σπαιοῦ εἶνε πολὺ μεγάλος καταντᾷ ἐπικίνδυνος. Ἡμπορεῖ νὰ ριχθῇ εἰς ἕνα σκύλον διὰ νὰ τὸν φάγῃ ἢ σὲ κάποιο νεογέννητο. Γι' αὐτὸ, τὶς περισσότερες φορές ὅταν τὸ φίδι ἀποκτήσῃ μέγεθος μεγαλύτερον τοῦ δέοντος, οἱ κύριοί του τὸ σκοτώνουν. Εἰς τὴν γλῶσσάν των ἐρυθροδέρμων, οἱ βόαι τοῦ σπαιοῦ ἀποκαλοῦνται «χιμπιά».

Ἀκόμη καὶ εἰς τὰς πόλεις οἱ ἔμποροι διατηροῦν εἰς τὰς ἀθήκας των ἕνα «χιμπιά», ὁ ὁποῖος ἐκπατρεύει τοὺς ἀρουραίους καὶ τοὺς ποντικούς με μεγαλύτεραν ἀποτελεσματικότητά ἀπὸ τὶς γάτες.

Διότι ὁ «χιμπιά» ἐνὸς εἶνε ἀκόμη μικρὸς ἠμπορεῖ νὰ χώνεται σὲ ὅλες τὶς τρύπας καὶ νὰ φονεύῃ τὰ τρωκτικὰ οἷς φωλῆες των.

Εἰς τὸ Μανιάς, συνήντησα ἕνα Νέγκρον ἔμπορομεσίτην, ποὺ εἶχε εἰς τὸ σπίτι του μίαν ἀληθινὴν συλλογὴν ἀπὸ βόας. Ἦταν περὶ τοὺς εἴκοσι, διαφόρων μεγεθῶν, ἀπομονωμένοι εἰς χωριστὰ κιβώτια μόνον ἢ κατὰ ζεύγη, ἀναλόγως τοῦ μήκους καὶ τοῦ εἴδους. Ὁ νέγκρος αὐτὸς ἱσχυρίζετο ὅτι ὑπάρχουν πολλὰ ποικιλία ἀπὸ βόας, τὰς ὁποίας καθόριζε σύμφωνα με τὸν χρωματισμὸν τοῦ δέρματος. Μερικοί, πράγματι, ἦσαν ἀνοικτόχρομοι καὶ ἄλλοι πιδ σκούροι, καὶ ὑπῆρχε μίαν κατηγορίαν ποὺ εἶχαν γαλανὸν δέμα με μεταλλίνας ἀνλαμπάς. Τοὺς ἐγνώριζε ὅλους, τοὺς ἐφώναζε μετὰ τὰ μικρὰ των ὀνόματα καὶ τὸν ἐγνώριζαν καὶ ἐκεῖνοι.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ δέμα οἱ πολιτισμένοι Ἰθαγενεῖς συλλέγουν καὶ τὸ λίπος ποὺ περιβάλλει τὰ ἔντερα τοῦ βόα. Τὸ λυώνουν καὶ βγάζουν ἕνα εἶδος ἐλαίου, ποὺ δὲν εἶνε μὲν φαγώσιμον, ἀλλὰ ἀποτελεῖ ἕνα θαυμάσιον δὲν ἐπέχεται ἀμέσως, οἱ δὲ ἐχθροὶ αὐτοῦ μὲς τῶν σπειρῶν ἐξακολουθεῖν νὰ ἔχουν συσφιγκτικὰς ἰδιότητάς ἐπὶ ἀρκετὸν ἀκόμη χρόνιον διάστημα.

Ὁ βόας τοῦ νεροῦ, διαφέρει πολὺ ἀπὸ τὸν βόαν τῆς ξηρᾶς ποὺ περιέγραψα ὀνωτέρω. Τὸ φίδι αὐτὸ ἔχει συνὰ τερατώδεις διαστάσεις καὶ εἶνε γνωστὸν ὑπὲρ τὴν ὀνομασίαν «κάνκονδα». Μοῦ ἐδόθη ἴδῃ ἡ εὐκαιρία νὰ ἀφηγηθῶ διαφόρους περιπετείας μας διὰ τὸ γιγαντιαῖον αὐτὸ ἔρπετον, ἀλλὰ ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ θὰ προσθέσω ἐδῶ μερικὰ χαρακτηριστικὰ ἀπὸ τῆς ζωῆς του. Ἡ ἀνακόνδα, ὅπως ἄλλως τε καὶ ὁ βόας τῆς ξηρᾶς, δὲν εἶνε δηλητηριώδης, ἀλλὰ ἡ δύναμις τῆς εἶνε κυριολεκτικῶς ἀφάνταστος. Ἡμπορεῖ νὰ οπάσῃ τὰ κόκκαλα καὶ τῶν μεγαλύτερων μαστοφόρων. Ὁμοιάζει ἀρκετὰ μὲ τὸν χορσαῖον βόαν : ἔχει ὅμως τὸ κεφάλι πιδ πλατὺ καὶ πιδ κοντὸ καὶ τὰ λείπια του πολὺ σκουρότερα σχηματίζουν τὶς ἰδίας ραβδόσεις. Συχνὰ μάλιστα οἱ βόαι τοῦ νεροῦ, φαίνονται σχεδὸν μαῦροι. Ἐκεῖνοι ποὺ συναντᾷ κανεὶς συχνότερα, κατὰ μήκος τῶν ποταμῶν εἶνε ἔξω ὅς ὅτι μὲτρων. Ἐχῶ ἰδῇ ἀνακόνδας 10 καὶ 15 μέτρων, καὶ ἂν πιστεύσωμεν εἰς τοὺς Ἰθαγενεῖς ὑπάρχουν καὶ μεγαλύτεροι.

Ἡ ἀνακόνδα προτιμᾷ συνήθως τοὺς θαλαίθους θύλακας, ἢ τὰ σημεῖα ὅπου τὰ ὕδατα σχηματίζουν δίνη. Ἐκεῖ μένει κρυμμένη, καὶ παραβόη τὴν λεῖαν τῆς. Μέγας ταξιδιώτης ἀνεβαίνει τοὺς ποταμούς καὶ φθάνει ἀπὸ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἀμαζονίου μέχρι τῶν πηγῶν σχεδὸν τῶν παραποτάμων του. Κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ξηρασίας, αἱ μεγάλοι ἀνακόνδα ἐγκαταλείπουν τὰ σχετικῶς ἀβαθεῖ νερά τῶν παραποτάμων καὶ καταβαίνουν πρὸς τοὺς μεγάλους ποταμούς, τοὺς ὁποίους διασχίζουν καὶ πάλιν πρὸς τὴν ἀντίθετον κατεύθυνσιν κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν πλημμυρῶν.

Κατὰ τὴν περίοδον τῶν βορῶν, ὅταν ἡ ἀτμόσφαιρα εἶνε ζεστὴ καὶ βαρεία, βλέπει κανεὶς συχνὰ ἕναν ἀπὸ τοὺς τερατωδεις αὐτοὺς ὀφεις ἀποκοιμισμένους εἰς τὴν ὄχθη ὅπου τὸ σῶμα των σχηματίζει

ἕνα σωρὸν ὕψους πλέον τοῦ ἐνὸς μέτρου. Συχνὰ ἀνεβαίνουν καὶ τυλίγονται εἰς τὸν κορμὸν κάποιου δένδρου, καὶ ἀπὸ κεῖ εἶνε ἐτοιμοὶ νὰ ἐπιπέσουν κατὰ τοῦ θύματος των, ποὺ περνᾷ κάτω ἀπὸ τὸ δένδρον ἀνυπόπτον.

Ὁ βόας τῆς ξηρᾶς κολυμπᾷ καὶ αὐτὸς, πρέπει ὅμως νὰ ἔχῃ σχεδὸν διαρκῶς τοὺς ῥοθῶνάς του ἔξω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνειαν διὰ νὰ ἀναπνέῃ. Ἡ ἀνακόνδα τοῦναντίον ἔχει περισσότερον μέσα εἰς τὸ νερὸ παρὰ εἰς τὴν ἐπιφάνειαν. Περνᾷ μῆνας ὀλοκήρους εἰς τὸ καταφύγιόν της, ποὺ εὐρίσκειται εἰς ἀρκετὸν βάθος, δίχως νὰ βγῇ ποτὲ εἰς τὴν ἐπιφάνειαν. Πρῶτα ποὺ θὰ φανῇ ἀρκετὰ παράδοξον, ἡ ἀνακόνδα — ὅπως ἄλλως τε καὶ ὁ κροκοδεῖλος — δὲν παθαίνει ἀπολύτως τίποτε, ὅταν οἱ Ἰθαγενεῖς δηλητηριάζουν με «μπαρμπάσκο» ἕνα ποτάμι ἢ ἕνα ἑλὸς διὰ νὰ σκοτώσουν τὰ ψάρια. Ἀκόμη καὶ ἕνα φρογγίσιον δυναμίτιδος ριπτόμενον εἰς τὸ σημεῖον ὅπου εἶχε καταφύγει τὸ γιγαντιαῖον ἔρπετον, δὲν φαίνεται νὰ φέρῃ κανὲν ἀποτέλεσμα. Ὁ μόνος λοιπὸν τρόπος διὰ νὰ ἐξοντώσῃ κανεὶς τὴν ἀνακόνδα εἶνε νὰ τὴν συναντήσῃ ἐπὶ ξηρᾶς καὶ νὰ τὴν κτυπήσῃ με μάχαιραν ἀνάλογον μετὰ τὸ μέγεθός της. Πλησιάζοντας με πολλὴν προφύλαξιν τὴν ὥρα ποὺ εἶνε κούλουριασμένη καὶ ἀποκοιμισμένη. Ἐκτὸς πιδ ἂν τὸ κεφάλι της εὐρίσκειται ἔξω ἀπὸ τὸν σωρὸν ποὺ σχηματίζει τὸ κούλουριασμένο σῶμα της, ὅποτε με μίαν σφαῖραν καραμπίνας εἰς τὸ κέντρον τῆς κεφαλῆς, τὴν σκοτώνετε ἐκ τοῦ ἀσφαλούς. Πάντως, ὁ θάνατος τοῦ θηρίου δὲν ἐπέχεται ἀμέσως, οἱ δὲ ἐχθροὶ αὐτοῦ μὲς τῶν σπειρῶν ἐξακολουθεῖν νὰ ἔχουν συσφιγκτικὰς ἰδιότητάς ἐπὶ ἀρκετὸν ἀκόμη χρόνιον διάστημα.

Ὁ βόας τοῦ νεροῦ δὲν ἀπαντᾷ μόνον εἰς τὸ λεκανοπέδιον τοῦ Ὁρενίου καὶ τοῦ Ἀμαζονίου, ἀλλὰ καθὼς φαίνεται, καὶ εἰς τοὺς λεγομένους ἕνα ποταμούς Παράνα καὶ Παραγουάη. Οἱ Ἰθαγενεῖς τῆς περιοχῆς τοῦ ποταμοῦ Παραγουάη, ὀνομάζουν τὴν ἀνακόνδα «μινιοκά» καὶ εἰς τὴν φαντασίαν των τὸ πελώριον φίδι ἔχει προσλάβει μυθολογικὰς ἐντελὲς διαστάσεις. Ἰσχυρίζονται ὅτι πολλὰς φορές εἶνε «χονδρὸ ὅσον μὴ πύργος». Φαντάζονται ἐπίσης ὅτι πρόκειται περὶ τοῦ βόα τῆς ξηρᾶς, ὁ ὁποῖος ἀφοῦ ἐγῆρασε πολὺ, μετεμορφώθη εἰς ὄφιν τῶν ποταμῶν. Εἰς τὸν ἄνω Παράνα, ἐπὶ βραζιλιανοῦ ἐδάφους ποὺ ὀμιλοῦσαν ἐπίσης διὰ τοὺς τρομακτικὸς αὐτοὺς ὀφεις, ποὺ εἶνε ἱκανοὶ νὰ παρασύρουν ὀλόκληρη πύργος στὸν θυβό. Τὰ τέρατα αὐτὰ ζοῦν εἰς τὰ ἔρημα μέρη καὶ δὲν ἀπομακρύνονται ποτὲ ἀπὸ τὸν ποταμὸν. Ὁ φόβος ποὺ ἐμπνέουν εἶνε μάλλον δεισιδαίμων.

Μολαταῦτα αἱ ὑπερβολαὶ τῶν Ἰθαγενῶν δὲν παύουν νὰ σχετίζονται μετὰ τὴν πραγματικότητά. Ὁ Τζάκ με διεβεβαίωσε ὅτι οἱ κροκοδεῖλοι ἀποτελοῦν συνήθως λεῖαν διὰ τὴν ἀνακόνδα. Δὲν εἶνε ἀλίστα σπᾶναι, καθὼς λέγουν, αἱ περιπτώσεις κατὰ τὰς ὁποίας τὸ παραμυθένιον αὐτὸ ἔρπετον καταβροχθίζει ὀλόκληρα βόδια. Ὁταν τὰ τελευταία αὐτὰ ἐρχονται νὰ ἐξδιψᾶσιν εἰς τὴν ὄχθη, ἡ ἀνακόνδα, παραφυλάγει, ἐπιτίθεται αἰφνιδιαστικῶς καὶ τὰ παρασύρει ἔπειτα εἰς τὰ βάθη τοῦ ποταμοῦ. Ἐκεῖ τυλίγει τὸ θῆμα εἰς τὰς σπείρας της, τοῦ συντριβεῖ τὰ κόκκαλα καὶ ἔπειτα τὰ καταπίνει. Ἰσχυρίζονται μάλιστα, πρῶτα ἀπίστευτον, ὅτι τὸ τεράστιον φίδι κανεὶς τὴν λεῖαν του δίχως νὰ τὴν κατεπνίγῃ ἐξ ὀλοκήρους, μὴ δυνάμενον νὰ καταβροχθίσῃ τὴν κεφαλὴν λόγω τῶν νεράτων.

Ἡ ἀνακόνδα ἐπιτίθεται κατὰ τοῦ ἀνθρώπου ὁσάκις τὸν συναντήσῃ. Ἰσως εἰ

αὐτὸν τὸν λόγον οἱ Ἰθαγενεῖς ἀποδίδουν πολλὰ τυχαία δυστυχήματα εἰς τὸ τεράστιον φίδι. Ἀν κάποιος θιγῶν πνιγῇ, ὁ θάνατός του σχετίζεται μετὰ τὴν παροιμιώδη δουλιαν τοῦ ὑδροβίου ἔρπετου. Ἀν μία γυναῖκα ποὺ ἐπῆγε ὡς τὴν ὄχθη νὰ πάθῃ νερὸ δὲν ἐπιστρέψῃ, ἡ ἐξαφάνισις της ἀποδίδεται ἀμέσως εἰς τὴν ἀνακόνδα.

Ἀλλὰ δὲν εἶνε ὀλίγα τὰ πραγματικὰ θύματα. Εἰς τὸ Ρίο Κουραρά, πλησίον τοῦ σημείου ὅπου εἶχαμε κατασκευάσει, δύο ἀπὸ τοὺς Ἰνδοὺς μας μετέφεραν ἀπὸ τὴν ἀντικρινὴν ὄχθη ξερὰ ξύλα μετὰ τὴν πύργον, ὅταν ἐκεῖνοι ποὺ εὐρίσκειτο εἰς τὴν πρῶμιν τὸν πλοιαρίου, ἄρχισε νὰ ξεφωνίζῃ τρομαγμένους. Ὁ σύντροφός του, γυρίζοντας νὰ ἰδῇ τὴ συνέβαινε δὲν ἐπρόλαβε νὰ διακρίνῃ παρὰ ἕνα τερατωδὲς κεφάλι ποὺ εἶχε συλλαβεῖ καὶ παύσεως τὸν ἄνθρωπον πρὸς τὸν θυβόν. Ὅλοι αἱ ἔρευναι ἀπεδείχθησαν ἄκαρποι. Ἀνεκαλύψαμεν μόνον εἰς τὴν ὄχθη, καὶ εἰς μικρὰν ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς κατασκευῆς μας, τὰ ἱγνὴ ἐνὸς πελώριου φιδίου, ποὺ εἶχε συρθῇ ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ χόρτα πρὸς τὸ νερὸ.

Κατὰ τὰς ἐπομένας ἡμέρας, παρὰ τὸν τρομὸν ποὺ ἐνέπνεε εἰς τοὺς Ἰνδοὺς τὸ ἐγγεγραμμά μας, ἐστήσαμε ἐπανειλημμένως καρτέρι εἰς τὴν ὄχθη, ἀλλὰ τὸ ἔρπετον δὲν ἐνεφανίσθη.

Εἰς τὸ Ρίο Πουτουγιάμο, οἱ Ἰθαγενεῖς ψαράδες εἰς τὸν καταλιμνὸν τῶν ὁποίων διαμείναμε ἐπὶ τρεῖς ἐβδομάδες μοῦ ἐδείξαν μίαν στενὴν διακλάδωσιν τοῦ ποταμοῦ, εἰς τὴν ὁποίαν καθὼς μοῦ εἶπαν, κατοικοῦσε μίαν ἀνακόνδα. Τὸ ποτάμι, κρυμμένο μέσα εἰς πυκνὰ δένδρα, μολοντὶ εἶχε ἀφρονίαν ψαριῶν «κιτακούκου» εἶχε ἐρημωθῇ διὰ τὸν φόβον τοῦ ἔρπετου. Τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ εἶχαν κάμει μερικοὶ Ἰνδοὶ Κοκάμας πρὸ ἐνὸς περὶπου μηνός, ἐνὸς ἐπάρουν πλοαροῦν μετὰ πετονιές. Ἐπλεαν ἀθόρυβα μετὰ τὶς ἐλαφρὲς πύργες των, ὅταν ξαφνικὰ ἕνα τεράστιον κεφάλι φιδίου, πιδ πλατὺ ἀπὸ τὰ πλοίαριά των, ἀνεδύθη εἰς ὀλίγων μέτρων ἀπόστασιν. Οἱ Ἰθαγενεῖς ἠμπούρεσαν νὰ τὸ ἰδοῦν ἀπὸ ἀρκετὰ κοντὰ. Προφανῶς τὸ φίδι δὲν ἐπείνευσε, γιατί ἐξηφανίσθη ἀμέσως. Οἱ ψαράδες ἔσπευσαν τότε πρὸς τὴν ὄχθη, ἔσυραν τὶς πύργες των, ἐμάζεψαν ἐσπευσμένους τὰ πραγματικά των καὶ ἀπεμακρύνθησαν πανικόβλητοι.

Πολλὰς φορές, μοῦ διηγήθησαν οἱ Ἰθαγενεῖς, ἀκούμε τὸν ἄνεμον νὰ μουγκρίζῃ μέσα στὰ δένδρα, καὶ θαρροῦμε πὼς ἔσπασε μόρος, μὲ ὅλο ποὺ ὁ οὐρανὸς εἶνε καθαρότατος. Εἶνε τὸ φίδι τοῦ νεροῦ ποὺ κυνηγᾷ τὸν κροκοδεῖλον. Τότε τὰ νερά θολώνουν γιὰ πολλὰς μέρες, τόσο πολὺ ἔχουν ἀνακατεθῇ τὰ κατακάθια τοῦ ποταμοῦ ἀπὸ τὸ πῆγαινε καὶ ἔλα τοῦ θηρίου ποὺ κυνηγᾷ τὸ θῆμα του.

Ἄλλοτε πάλιν δύο ἀνακόνδα συναντῶνται καὶ μονομαχοῦν. Τὸ γεγονός μοῦ διεβεβαίωσαν πολλοὶ Ἰθαγενεῖς εἰς διαφόρους περιοχὰς, καθὼς ἐπίσης καὶ εἰς τὸ λεκανοπέδιον τοῦ Ὁρενίου. Λέγουν τότε ὅτι τὸ φίδι ἐνὸς παραποτάμου ἔχει ἐκστρατεύσει γιὰ νὰ σκοτώσῃ τὸ ἄλλο.

Εἰς ὀλόκληρον τὸν Ἀμαζόνιον ἀκούει κανεὶς ἱστορίες γιὰ τὰ τερατωδὴ φίδια. Δὲν θὰ ἀναφέρω ἐδῶ ἀπίστευτες περιπτώσεις ποὺ ἤκουσα ἀπὸ τοὺς ἐντοπίους, κατὰ τὸ διάστημα τῶν περιπλανήσεών μου. Θὰ ἀναφέρω ὅμως ἐδῶ μερικὰ περιστατικά ποὺ τὰ ἐξήγησε ὁ Τζάκ, καὶ ἐγὼ, ἡ ποὺ μορφέσαμε νὰ διαπιστώσωμε τὴν αὐθεντικότητά των.

Συνοδευόμενοι ἀπὸ μερικοὺς Ἰνδοὺς Πιατόκος, ἀνεβαίναμε τὸ ποτάμι Κάρα - μάρα, λαθρυνηθῶδη διακλάδωσιν τοῦ πα-

ραποτάμου Γκουαβιάρε. Ἦδη ἐπλησίαζαμε πρὸς τὸ ὄριον ποὺ εἶνε πλάτων διὰ πύργας, ὅταν οἱ ἄνδρες ἐφείλκυσαν τὴν προσοχὴν μας, δείχνοντάς μας τὴν δεξιὰν ὄχθην :

—Νὰ τὸ φίδι ! μᾶς ἐφώναζαν. Διὰ νὰ ἀποφύγουν τὸν κίνδυνον, ἔστρεψαν τὸ πλοιαριὸν πρὸς τὴν ἀντίθετον ὄχθη. Τὸ σῶμα τοῦ ἔρπετου, ἦτο τυλιγμένον γύρω ἀπὸ τὸν χονδρὸν κλάδον ἐνὸς δένδρου ποὺ ἔγερνε πρὸς τὸ νερὸ. Μόλις ἐφθάσαμε ἀντίκρυ ἀκριβῶς εἰς τὸ δένδρο ὁ Τζάκ πήρε τὴν καραμπίνα του καὶ ἐσκόπευσε ἀκριβῶς πίσω ἀπὸ τὸ κεφάλι, εἰς τὸν ὅσον ὥστε νὰ τοῦ συντριπῇ τὴν σπονδυλικὴν στήλην ἀκριβῶς εἰς τὸν αὐχέναν.

Μετὰ τὸν πυροβολισμὸν τίποτε δὲν ἐσάλεψε. Μόνον τὸ κεφάλι φάνηκε κίπως νὰ γέρῃ. Ὑστερὰ ὅμως ἀπὸ δύο τρία λεπτά, ἡ ἀκρὴ τοῦ ἔρπετου ἔγειρε, αἱ σπείραι του ἐχαλαρώθησαν καὶ ἤρχισε νὰ χάνῃ τὴν ἰσορροπίαν του. Τὸ πληγωμένον ζῶον ἔπεσε εἰς τὸ νερὸ. Διέταξα τοὺς κωπηλάτας νὰ κατευθύνουν τὴν πύργον πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο καὶ καθὼς τὰ νερά ἤσαν διανεγέστατα, μορφέσαμε νὰ ἴδωμε τὸ φίδι ποὺ ἐσάλευε ἐλαφρὰ εἰς βάθος ἐνὸς περὶπου μέτρου. Θὰ θέλαμε πολὺ νὰ τὸ ἀνασύρωμε, διὰ νὰ γδάρωμε, ἀλλὰ τὸ ἐγχεῖσμα δὲν ἦτο διόλου εὐκόλον, καθὼς τοῦλάχιστον μοῦ ἐξήγησε ἕνας ἀπὸ τοὺς ἐρυθροδέρμους μας.

—Εἶνε ἀκόμα ζωντανό, μοῦ ἐξήγησε, καὶ θὰ φοβήσῃ μονάχα ἀφοῦ περάσῃ μισὴ μέρα. Ἀν ἐπιχειρήσωμε νὰ τὸ αἰχμαλωτίσωμε τώρα, ἀρκεῖ μίαν ἀδεξιότητά μας γιὰ νὰ τυλιχθῇ γύρω ἀπὸ κάποιον καὶ νὰ τὸν συντριπῇ σὰν νάταν ἕνα κομμάτι καλάμι. Καὶ ἐξ ἄλλου, τί θὰ τὸ κάμετε τὸ δέμα ἐνὸς τόσο ἀπαίσιου ζώου;

Καὶ ὁ ἐρυθροδέρμος προσέθεσε ὅτι εἶνε περιττὸν νὰ σκοτώσῃ κανεὶς ἕνα τέτοιο φίδι ἀφοῦ ὑπάρχουν τόσο πολλὰ, καὶ ἀπείρως μεγαλύτερα.

—Ὑπάρχουν τριπλάσια, εἶπε, χονδρὰ σὰν τὴν πύργον μας καὶ περισσότερο.

Οἱ ἄλλοι ἐπεβεβαίωσαν τὰ λεγόμενά του. Ἀς σημειωθῇ ὅτι ἡ ἀνακόνδα ποὺ ἐσκοτώσαμε εἶχε τοῦλάχιστον ἑπτὰ μέτρων μήκος.

Οἱ Ἰνδοὶ μᾶς ἀνέφεραν διαφόρους περιπτώσεις κατὰ τὰς ὁποίας εἶχαν ἰδῇ ἄληθως τερατωδὴ φίδια τοῦ εἴδους αὐτοῦ. Κατεβαίνοντας τὸν Ρίο Οὐδα, μερικοὶ Ἰθαγενεῖς Πιατόκος ἤκουσαν πίσω των ἕ

ΑΤΟΜΙΚΟΣ ΦΩΤΙΣΜΟΣ

Ο γενικός φωτισμός ενός διαμερίσματος ή ενός γραφείου είναι πολλές φορές ανεπαρκής δια την εκτέλεση όρισμένων λεπτών εργασιών (σχεδιάσεως, κεντήματος κλπ.). Διά την διόρθωσιν της ατελείας αυτής, ο μηχανικός Κουρτέν επενόησεν ειδικήν φωτιστικήν συσκευήν προσαρμοζομένην επί της κεφαλής εν είδει κράνους και φέρουσαν πρὸς τὰ ἔμπροσ μικρὸν προβολέα. Ο νέος λαμπτήρ ἀκολουθεῖ ὅλας τὰς κινήσεις τοῦ χρησιμοποιοῦντος αὐτόν, φωτίζων πάντοτε τὴν ἐκτελουμένην ἔργασίαν χωρὶς ὁ ἐργαζόμενος νὰ εἶνε

ὀποχρεωμένος νὰ ἀπασχολῇ τὰς χεῖρας του διὰ τὰ μετακινή τὸ φῶς, ἀναλόγως τῶν ἀναγκῶν τῆς ἐργασίας του. Σημειωτέον ὅτι τὸ κράνος εἶνε μεμονωμένον ὅχι μόνον διὰ τὸν ἡλεκτρισμὸν, ἀλλὰ καὶ θερμικῶς, ὥστε νὰ μὴν προκαλῇ ἐνοχλήσεις εἰς τὸν χρησιμοποιοῦντα αὐτό. Διά τὴν λήψιν τοῦ ρεύματος συνδέεται διὰ καλωδίου μετὰ τὸν φωτισμὸν τοῦ ὧματιοῦ τῇ βοηθείᾳ μπρίζας. Εἶνε ὅμως δυνατὴ ἡ λειτουργία τοῦ λαμπτήρος καὶ δι' ἐλ-

τὰ ὀλοκάθαρα νερά, φαίνεται ὅμως ἐκείνη ἀνεξέλεγκτος ἀπὸ κάποιον θύλακα, καὶ τὸσον γρήγορα, πὺν ὁ δυστυχὴς, πανικόβλητος ἐπέταξε τὸ μαχαίρι του καὶ ἄρχισε νὰ κολυμᾷ ἐντρομος πρὸς τὴν ὄχθην, ὅπου εἶχαν συγκεντρωθῇ πολλοὶ κάτοικοι τῆς περιοχῆς διὰ νὰ παρακολουθήσουν τὸ ἀπίθανον ἀνδραγάθημα τοῦ ὁμοφύλου των. Αὐτοὶ παραπονεμένοι λοιπὸν τὴν τραγωδίαν. Εἶδαν ξαφνικὰ τὸν Γκρεγκόριο νὰ παρασύρεται πρὸς τὴν ἀντίθετον διεύθυνσιν, τὸν ἄκουσαν νὰ ξεφωνίζῃ ἐντρομος μέχρις ὅτου ἐβυθίσθη καὶ εἰς τὸ νερό, πρὸς τὰ βάθη τοῦ ὕπαιου τὸν ἔσυρε τὸ φίδι.

Μολαταῦτα ἡ ἀνακόνδα πὺν κατεβρόχθισε τὸν ἀτυχὴ καὶ ἡρωϊκὸν Γκρεγκόριο, ἐφονεύθη ἐπὶ τέλους ἀπὸ τοὺς ἰθαγενεῖς. Εἶδαμε, πράγματι, τὸ πτώμα τοῦ ἔρπετου, πὺν εὐρίσκειτο ἤδη ἐν ἄποσιν θέσει. Τὸ ζῶον δὲν εἶχε πάχος μεγαλύτερον τοῦ μηροῦ ἐνὸς ἀνδρὸς καὶ τὸ μήκος του δὲν ὑπερέβαινε τὰ ἑπτὰ μέτρα. Ἦτο λοιπὸν τὸσον ἐπικίνδυνον ὅσον ἡ σκυρρίζοντο οἱ Ἰνδοὶ μας ; Ἀποφασίσαιμε νὰ μάθωμε καὶ ἄλλας λεπτομερείας.

Ὁ ὁδηγὸς μας μᾶς διηγήθη πὺς ἐφονεύθη ἡ ἀνακόνδα. Μία γυναῖκα ἀπὸ τὸν γειτονικὸν συνοικισμόν εἶχε κατεβῇ εἰς τὸ ποταμὸν διὰ νὰ πάρῃ νερό. Ἐγείμει μίαν μεγάλην σιάμνα, ὅταν ξαφνικὰ τὸ κεφάλι

ΑΥΤΟΜΑΤΟΣ ΣΙΓΑΡΟΘΗΚΗ ΚΑΙ ΣΠΙΡΤΟΘΗΚΗ

Πολλοὶ καπνιστὰι παραπονούνται ὅτι καπνίζουν ὑπερβολικὰ καὶ ἐπιδιώκουν νὰ μετριάσουν τὸ καπνισμα. Ἐάν ὁμως δὲν ἔχουν ἐπαρκὴ δύναμιν θελήσεως κινδυνεύουν νὰ μὴ τηρήσουν τὸν περιορισμὸν τοῦ καπνισματος. Χάριν αὐτῶν ὁ Ἀμερικανὸς μηχανικὸς Νίκολσον ἐπενόησεν ἐιδικὴν σιγαροθήκην ἡ ὁποία χάρις εἰς ὁρολογιακὸν μηχανισμόν, μετὰ τὸ ὅποιον εἶνε ἐφωδιασμένη, ἀνοίγει μόνον κατὰ ὀρισμένους χρονικὰ διαστήματα, ἀναλόγως τοῦ τρόπου μετὰ τὸν ὅποιον θὰ ρυθμισθῇ ἐκ τῶν προτέρων. Ἡ αὐτόματος σιγαροθήκη εἶνε συγχρόνως καὶ σπιρτοθήκη, ἀποδίδουσα διὰ τῆς πιέσεως ἐνὸς μοχλοῦ τὰ σπύρτα.

δικῆς ἡλεκτρικῆς στήλης. Οἱ διὰ στήλης λαμπτήρες δύνανται νὰ χρησιμοποιηθοῦν ἀπὸ αὐτοκινητιστάς, τῶν ὁποίων ὁ κινητὴρ ἔπαθε θλάθην εἰς ἐξοχὴν ἐν καιρῷ νυκτός.

τοῦ φιδιοῦ ἀνεβύθη, εἰς ἀπόστασιν τριῶν περὶπου μέτρων. Ἡ ἀτυχὴς ἔμπεσε ἀμέσως τις φωνὴς καὶ ἄρχισε νὰ τρέχῃ πρὸς τὸν συνοικισμόν, ἡ πρώτη καλὴ τῶν ὁποίων ἀπέειχε περὶ τὰ πενήντα μέτρα. Εἰς τὸ ἄκουσμα τῶν κραυγῶν τῆς μερικῆς ἀνδρὸς ἤρπασαν τὰ ὄπλα, νομίζοντες πὺς ἐπρόκειτο περὶ ἐπιθέσεως τῶν ἀγρίων αἰμοδύων Γκουαχαρίμπος. Γρήγορα δὺας ἀντιλήφθησαν τὸ λάθος τῶν καὶ ἐκατάλαβαν ὅτι κάποιον θηρίον ἀπειλοῦσε τὴν γυναῖκα. Πράγματι, τὸ φίδι εἶχε βγῇ ἐκ τοῦ νεροῦ καὶ, ταχύτατο, κινηνοῦσε τὴν γυναῖκα πὺν ἦταν τρελλὴ ἀπὸ τὸν τρόμον. Οἱ ἀνδρὲς ἔρριψαν ἀμέσως κατὰ τοῦ ἔρπετου τὰ βέλη των καὶ τὸ ἀπετελείωσαν μετὰ ἀνδυνάμει. Τὸ ἔρριψαν κατόπιν στὸν ποταμὸν, καὶ τὸ φίδι παρασύρθηκε ἀπὸ τὸ ρεῖμα, ὥσπου τὸ πτώμα του ἐμπλέξε σὲ κάτι κλαδιά, ὅπου καὶ τὸ εὐρήκαμε ἀποσυντεθειμένο.

Πολὺ μεγαλύτερο ἀσφαλῶς, θὰ ἔπρεπε νὰ εἶνε τὸ ἔρπετον πὺν παρεννεῖ ἕνα βῶδι εἰς τὸν ποταμὸν Πουτουγιάμο, τὴν προτεραιὴν τῆς ἀφίξεώς μας εἰς τὸν τόπον τοῦ δράματος. Εὐρήκαμε τοὺς ἰθαγενεῖς πανικόβλητους ἀκόμη, διὰ τὸ καταιπληκτικὸν αὐτὸ περιστατικόν.

Καθὼς ἐφόρτωναν κατὰ βῶδια εἰς ἕνα μεγαλὸν σάκι, ἕνα ἀπὸ τὰ ζῶα ἔπεσε στὸ νερό. Οἱ ἐργάται, πὺν ἐβοήθησαν εἰς

ΔΙΑ ΤΑ ΕΓΚΑΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ

Διά τὴν προστασίαν ἀπὸ τὰ ἐγκαύματα τοῦ ἡλίου εἰς τὰ θερινὰ θαλάσσια λουτρά καὶ διὰ τὸ ὁμοιογενὲς καὶ κανονικὸν μαύρισμα τοῦ δέρματος, γίνονται τὰ τελευταῖα ἔτη χρήσις ἐιδικῶν ἀλοιφῶν μετὰ θάσιν τὸ κοκκοφοινικέλαιον καὶ ἄλλας ἐλαιώδεις οὐσίας. Διά τὴν ἐπάλειψιν τῶν ἀλοιφῶν τοῦ εἶδους αὐτοῦ, ἐπενόηθη ἐιδικὴ μικρὰ συσκευή, ἡ ὁποία ἔχει τὴν ιδιότητα νὰ

χρησιμεύῃ συγχρόνως καὶ διὰ τὴν ἐκτέλεσιν μασσάζ, ὥστε ἡ ἀλοιφή νὰ ἀπλοῦται ἐπὶ τοῦ σώματος ὁμοιομερῶς. Εἰς τὴν εἰκόνα νεανὶς χρησιμοποιοῦσα τὴν νέαν συσκευήν.

τὴν φόρτωσιν, ἤκουσαν τότε τὸ ζῶον νὰ μουγκρίζῃ ἀπαίσιμα. Ταυτοχρόνως τὸ σχοινὶ πὺν τὸ ἐκράτουσε δεμένο ἔσπασε, ἐνῶ τὸ ζῶον ἐξαφανίστηκε εἰς τὸν βυθόν. Μονάχα ἕνα αὐλάκι ἐπάνω εἰς τὰ νερά, εἶδει πρὸς στιγμὴν τὴν κατεύθυνσιν πὺν εἶχε πάρε. Ἐπειτα εἰς τὴν ἐπιφάνειαν ἀνεφάνησαν φυσαλίδες καὶ ὁ ποταμὸς εἰς τὸ σημεῖον ἐκείνου ἐθλόωσε.

Κάπου - κάπου κατορθώνουν νὰ πιάσουν ζωντανὰ ἀνακόνδες, μικροῦ σχετικῶς μεγέθους, καὶ εἰς πολλοὺς Ζωολογικοὺς Κήπους ὑπάρχουν τέτοιοι βῶδι τοῦ νεροῦ, πὺν προκαλοῦν τὴν κατὰπληξιν τῶν ἐπισκεπτῶν. Ἀλλὰ ἀκόμη καὶ μετὰ μίαν μακρὰν αἰχμαλωσίαν, καὶ μολοντὶ ἔχει πιασθῇ εἰς νεαρὰν μᾶλλον ἡλικίαν, ἡ ἀνακόνδα δὲν ἐξημερώνεται. Ποτὲ δὲν μπορεί κανεὶς νὰ ξεθαρρευνθῇ μαζὶ τῆς, ὅπως συμβαίνει μετὰ τὸν συσφιγντήρα θύας τῆς ἑρπᾶς. Ὅταν αὐτὸς ἐξοικειωθῇ μετὰ τοὺς ἀνθρώπους μπορεί κανεὶς ἀνιδρόνως νὰ τὸν ἐγγίῃ καὶ νὰ τὸν σηκώσῃ ἐπὶ τοῖμα. Ἀγαπᾷ πολὺ τὰ χάδια καὶ δείχνει μίαν περιέργον ἀφοσίωσιν πρὸς τοὺς κυρίους του, πὺν ἔμαθε νὰ τοὺς ἀναγνωρίζῃ. Ὁ βῶας τοῦ νεροῦ ἀντιθέτως εἶνε πάντοτε ἄγριος καὶ ἐτοιμὸς νὰ δαγκώσῃ ἢ νὰ τυλίγῃ γύρω ἀπὸ τὸ ζωντανὸν πλάσμα πὺν τὸν πλησιάζει.

Εἰς τὸ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΤΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ ΑΠΟ ΚΑΟΥΤΣΟΥΚ

— Γιά τὴν συγκόλλησιν τοῦ καουτσούκ

Γιά νὰ κολλήσετε καουτσούκ σὲ καουτσούκ ἢ καουτσούκ σὲ δέρμα μεταχειρίσεσθε ἕνα ἀπὸ τοὺς δύο τρόπους :

1) Ρίχνετε σ' ἕνα μπουκάλι φαρδύλαιμο μικρὰ κομματάκια φυσικοῦ καουτσούκ, τὸ σκεπάζετε μετὰ καθαρὴν μπενζίνη καὶ τὸ πωματίζετε καλά. Γιά νὰ διαλυθῇ καλὰ τὸ καουτσούκ χρειάζονται ἀρκετὲς μέρες καὶ πρέπει ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸ νὰ ἀναταράξετε τὸ μπουκάλι. Ἄν τὸ καουτσούκ διαλυθῇ τότε προσθέτετε κι' ἄλλα κομματάκια καουτσούκ, ἂν ἀντιθέτως δὲν ἔχῃ διαλυθῇ προσθέτετε βενζίνη.

Ἡ τελειωτικὴ διάλυσις πρέπει νὰ ἔχῃ χρῶμα καὶ πυκνότητα μελιού.

Μ' αὐτὴ τὴν διάλυσις ἀλείψετε τὰ δύο κομμάτια τοῦ καουτσούκ ἢ τὸ κομμάτι τοῦ καουτσούκ μετὰ τὸ κομμάτι τοῦ δέρματος πὺν πρόκειται νὰ κολλήσετε.

2) Διαλύετε σὲ γλωφφόρομο ἕνα κομμάτι γουταπέρκας, ὥστε ἡ διάλυσις νὰ ἔχῃ τὴν ρευστότητα τοῦ μελιού. Μ' αὐτὴ τὴν διάλυσις κολλᾶτε χωρὶς νὰ φαίνεται ἕνα κομμάτι στὸ τρύπιο μέρος τοῦ παπουτιοῦ σας καὶ γενικῶς ὅλα τὰ ἀπὸ καουτσούκ ἢ δέρμα ἀντικείμενα.

— Τὰ ὑφάσματα ἀπὸ καουτσούκ

Πολλὲς φορὲς τὰ ἀπὸ καουτσούκ ἐνδύματα σκληραίνουν, κάνουν τσακίσεις καὶ σπάζουν. Γιά νὰ τὰ μαλακώσετε καὶ κρεμάτε σ' ἕνα ζεστὸ διαμέρισμα καὶ τοποθετεῖτε ἀπ' ἐπάνω ἀπὸ τὴν κρεμάστρα ἕνα βάζο μετὰ ἁμμωνίας. Τὰ μικρὰ ἀπὸ καουτσούκ ἀντικείμενα θουτιῶνται ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν μέσα σ' ἕνα δοχεῖο μετὰ νεροῦ πὺν περιέχει λίγη ἁμμωνία.

Πὺς γίνεται ἡ καλὴ μαγιονέζα

Θὰ ἐπιτύχετε καλύτερα τὴν μαγιονέζαν ἔχετε βάλει ἀπὸ τὴν προηγούμενὴν μέρα τὰ αὐγά καὶ τὸ λάδι στὸ ψυγεῖο ἢ σὲ δροσερὸ τοῦλάχιστον μέρος. Νὰ ἐργασθῇτε ἐπίσης σὲ δροσερὸ μέρος καὶ ὅχι μέσα στὴν ζέστη τοῦ μαγειριοῦ. Ἄν εἶνε ζεστὴ κολοκαιριῖν μέρα θὰ ἐπιτύχετε ἀσφαλέστερα καὶ γρηγορώτερα ἂν κρατήσετε ἐπάνω στὸν πάγον τὴν λεκανίτσα πὺν θὰ γυρίσετε τὴν μαγιονέζαν.

Βάζετε σὲ μίαν μικρὴν λεκανίτσαν ἕνα κρόκο αὐγοῦ χωρὶς ἄσπρο ἢ ὀπὸρο — ἀσπύτως — μισὸ κουταλάκι ἀλάτι, μίαν κουταλιά μουςτάρδα — καμωμένη, ὅχι σκόνη. — Ρίχνετε σταλαγματιά σταλαγματιά ἐκατὸ δράμιον λάδι. Κρατεῖτε μετὰ τὸ ἀριστερὸ χεῖρ τὸ μπουκαλάκι πὺν ἔχει τὸ λάδι καὶ μετὰ τὸ δεξιὸν τὸ κουταλάκι — ἐὺλινο ἢ κοκκάλινο, ποτὲ μεταλλικόν — καὶ γυρίζετε πάντοτε πρὸς τὴν ἴδια διεύθυνσιν, ὅχι πότε δεξιὰ καὶ πότε ἀριστερά. Ὅταν τελειώσῃ τὸ λάδι, προσθέτετε — πάντοτε λίγο — λίγο μισὴ κουταλιά ζωμὸ λεμονιοῦ καὶ λιγώτερον ἀπὸ μισὴ κου-

ΓΙΑ ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΚΑΙ ΤΟ ΝΟΙΚΟΚΥΡΙΟ

Μερικὲς ἀπαραίτητες καὶ ἐνδιαφέρουσες ὁδηγίαι

— Οἰνόπνευμα καμφορᾶς εἶνε τὸ καλύτερον καταπραυντικὸν γιά τὸν ἐρεθισμό πὺν προκαλεῖ τὸ τσιμπημα τῆς σκουκιδίας.

— Τὸ λευκὸ δερμα τῶν παπουτιῶν — θερμὸ ἢ σερῶν, ὅχι καστόρι — καθαρίζεται καὶ διατηρεῖται ἂν τὸ πλύνετε μετὰ σαποῦνι καὶ γάλα καὶ σκουπίσετε καὶ στεγνώσετε ἀμέσως μετὰ κατὰ πᾶν.

— Εὐκαλυπτόλαδον καθαρίζει τοὺς λεκέδες — πρὸ παντὸς λιπορροῦς λεκέδες — πολὺ καλύτερα ἀπὸ τὴν βενζίνη καὶ χωρὶς ν' ἀφήσῃ ἴχνος, ὅπως ἀφήνει πολλὰς φορὲς ἡ βενζίνη.

— Κόψετε μίαν πατάτα σὲ μικροῦς κομματάκια, βάλετέ τα μετὰ ἀρκετὸ νερὸ στὴν γυάλινη καράφα τοῦ νεροῦ πὺν ἔχει θαμπώσει ἀπὸ κατὰκάθια. Ἀφήσατε καμμιὰ ὥρα καὶ κουδουνίσετε καμψοσες φορὲς. Ἀδειάσετε ἔπειτα καὶ ξεπλύνετε μετὰ καθαρὸν νερό. Ἡ καράφα θὰ λάμπῃ ὡς νὰ εἶνε ἀπὸ κρύσταλλο.

— Ἄν τὸ γυάλινον βούλωμα μίαν μποτίλιαν δὲν θγαίνῃ, θὰ θγῇ εὐκόλως, ἂν τὸ θυθίσετε λίγα λεπτὰ μέσα σὲ ζεστὸ νερὸ κρατῶντας το, φυσικὰ, γιά νὰ μὴν ἀνοίξῃ μέσα στὸ νερό.

— Ἄν τὰ κοτσάνια τῶν λουλουδιῶν εἶνε κοντὰ καὶ τὸ ἀνθοδοχεῖο θα-

θῇ, βάλετε λίγο λαδόχαρτο τσαλακωμένο στὸ βάθος τοῦ ἀνθοδοχείου καὶ θὰ στηρίξετε τὰ λουλούδια ὅπως θέλησετε.

— Τὸ ἀλάτι δὲν χρησιμεύει μόνον γιά νὰ νοστιμίξῃ τὸ φαγητὸ μας, ἀλλὰ εἶνε καὶ θαυμασιὸν ἀντισηπτικὸν καὶ χρησιμώτατον φάρμακον. Ὅταν ἕνα παιδάκι ἔχῃ τὰ πρῶτα συμπτώματα κοκίτου, δώσατε τοῦ ἕνα κουταλάκι λεπτὸ ἀλάτι. Ὁ λαϊκὸς καθαρίζει κατὰ θαυμαστὸν πράγματι τρόπο. Καὶ ἂν κατοικῇ κανεὶς στὴν ἐξοχὴ, μπορεί νὰ περιμένῃ χωρὶς πολλὴ ἀνησυχία τὸν γιαιτὸν.

— Σὲ περίπτωσι δυσεντερίας, μισὸ φλυτζάνι ζεστὸ νερὸ μετὰ ἕνα κουταλάκι ἀλάτι καὶ δύο — τρεῖς σταγόνας ξύδι, φέρνει μεγάλη ἀνακούφισιν.

— Σὲ πονόδοντο, πόνον τοῦ αὐτιοῦ ἢ νευραλγίαν, κρατήσετε ἐπάνω ἕνα σακκουλάκι μετὰ ἀλάτι πὺν ἔξοστάνετε πάνω σ' ἕνα πυρωμένο ταψάκι καὶ σὲ λίγο θὰ ἡσυχάσετε ἀπὸ τοὺς πόνοους.

— Ἄν κατὰ κακὴ τύχην πάθετε στραμπούλισμα, κρατήσετε τὸ πονεμένο μέλος μέσα σὲ πυκνὴν διάλυσι μετὰ ἀλάτι. Σὲ λίγο τὸ πρήξιμον θὰ περάσῃ καὶ θὰ ἡσυχάσετε ἀπὸ τὸν πόνον.

Γιά νὰ ἔχετε φρέσκες ντομάτες τὸν χειμῶνα

Διαλέξετε ὥριμες ντομάτες μετρίου μεγέθους πὺν νὰ μὴ εἶναι κτυπημένες (ἀπαραίτητος σύστασις, εἰδὼς μίαν κτυπημένην ντομάταν θὰ μπορούσε νὰ χυλᾷται ὅλη τὴν κονσέρβαν). Ἄν ἡ ντομάτα ἔχῃ τρυπίτσαν πρὸς τὸ μέρος τοῦ κλωνιοῦ τῆς, τὴν βουλῶντε στὰ ζονάτες λίγο κερὶ.

Τυλίγετε τις ντομάτες σὲ ὑγρὴν μουσελίνα, γιά νὰ ἀπορροφηθοῦν οἱ σκόνης καὶ μετὰ τις σκουπίζετε μετὰ ἕνα ἐντελὸς στεγνὸ πανί. Τοποθετεῖτε μετὰ προσοχὴν τις ντομάτες ὀλόκληρες σὲ βάζο μετὰ φαρδύ λαιμὸν, ὥστε νὰ μὴν κατατρέφονται καθὼς τις ρίχνετε μέσα. Ἐπειτα γεμίζετε τὰ βάζα μετὰ ἀραχιδέλαιον (τὸ ἔλαιον πὺν παράγεται ἀπὸ τὰ ἀραποφύτικα) ἢ μετὰ κοινὸν λάδι, πὺν εἶναι διῶλισμένο, εἰς τὸν τρόπον ὥστε νὰ σχηματισθῇ ἕνα στρώμα ὑ-

ποῦς τοῦλάχιστον 3 — 5 ἐκαστοστῶν. Τὸ λάδι αὐτὸ θὰ προφυλάξῃ τελείως τις ντομάτες ἀπὸ τὴν ἐπαφὴν τους μετὰ τὸν ἀέρα. Ρίξτε ἐπάνω ἀπὸ τὸ λάδι οἰνόπνευμα ὕψους 3 — 4 ἐκαστοστῶν, διὰ νὰ ἐμποδίσετε τὸ λάδι νὰ ταγγέψῃ. Κλείνετε ἐρμητικῶς τὰ βάζα. Τὸ λάδι δὲν παίρνει καμμιὰ γεύσιν ἀπὸ τις ντομάτες καὶ ἡμπορεῖ νὰ χρησιμοποιηθῇ ὅταν οἱ κονσέρβες σας θὰ καταναλωθοῦν.

Ἐπομένως ἡ ἀνωτέρω κονσέρβα, δὲν στοιχίζει παρά μόνον ὅσον οἱ ντομάτες πὺν θὰ χρησιμοποιήσετε.

Διά νὰ κόψετε τὸ καπνισμα

Ὑπάρχουν δύο τρόποι διὰ νὰ συχαθῇτε ὀριστικῶς τὸ τσιγάρο. Μᾶς τοὺς ὑποδεικνύει ἕνα γαλλικὸν ἱατρικὸν περιοδικόν:

1ον) Ἀνακατέψετε στὸν καπνὸν μερικὸς σπόρους ἀπὸ τὸ γνωστὸν φυτὸ «ἥλιος». Τὸ μέσον αὐτὸ εἶνε ἀποτέλεσματικώτατον, ἡμπορεῖ ὅμως νὰ ἐφθεμοσθῇ μόνον ἀπὸ τοὺς καπνιστὰς πῆπας ἢ ἀπὸ ἐκείνους πο- στρίζουν μένοι τῶν τσιγάρων.

2ον) Ἄν αὕτη δὲν εἶνε ἡ περίπτωσις σας ξεπλύνετε τὸ στόμα σας πρὸς τοῦ καπνίσματος μετὰ μίαν διάλυσι νιτρικοῦ ἀργύρου 0,25 γραμμάρια τοῖς ἐκατόν. Θὰ κόψετε ὀριστικῶς τὸ τσιγάρο.

Πρόχειρη κολώνια

Εἰς μίαν λίτραν ἀλκοόλ, (τοῦ ὁποίου τοὺς βαθμοὺς καθορίζετε κατὰ θούλησιν), προσθέσατε:

Ἐσσάνς περγαμόντου 5 γραμ.
Ἐσσάνς λεβάντας 5 γραμ.

ΑΙΓΥΠΤΙΑΚΗ ΤΟΙΧΟΓΡΑΦΙΑ

Τοιχογραφία ἐν τάφῳ τῶν Θεῶν. Ἡγεμόνες τῆς Νουβίας προσφέρουσι δῶρα
εἰς βασιλέα τῆς Αἰγύπτου. Περί τὸ 1380 π. Χ.